OKAT YAYINEVİ

uzay serisi

2

LEIGH BRACKETT

ç. reha pınar

UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ

UZAYDA

BÜYÜK SIÇRAYIŞ

LEIGH BRACKETT

Çeviri
Reha PINAR

OKAT YAYINEVİ

1.

Dünyalar arasında, Güneş Sisteminin bir ucundan diğer ucuna, tarihi titreten bir haber dolaşıyordu. Birisi Büyük Sıçrayışı yapmıştı. Birisi geri dönmüştü.

Binlerce hava limanlarındaki barlarda uzay adamları konuşuyorlardı. Sayısız şehirlerin caddelerinde halk konuşuyordu. «Birisi Büyük Sıçrayışı başarmış, birisi geri dönmüş. Şu son grup... Ballantyne'in takımı. Söylediklerine göre...»

Birbirine zıt, garip, mümkün olmayan, üzücü şeyler söyleniyordu. Fakat bütün bu sözlerin arkasındaki gerçek sadece söylentilerdi ve söylentilerin arkasında derin sessizlik vardı. Öyle bir sesizlik ki, Güneş Adasının çevresindeki sessizlik gibi. Çok fazla sessizlik vardı. Haberi duyduğu zaman Arch Comyn'in dinlediği de bundan başka bir şey değildi. Söylentilerin çoğu da Pluto'nun yörüngesinden Merih'e kadar uzanan çizgi üzerinde güçlüydü ve Sessizlik Merih'in çevresinde çok daha yoğundu,

⁂

Ana kapıdaki nöbetçi:

— Özür dilerim. Geçi izniniz olmalı, dedi.

Comyn sordu.

— Ne zamandan beri?

— İki haftadan beri.

— Öyle mi? Cochrane Şirketine birdenbire ne oldu böyle ?

— Sadece bizim şirket değil, Merih üzerindeki bütün uzay hatlarında da durum aynı. Gizli gizli yanaşan herkes bir sürü saçma soruya cevap verilmesini istiyor. Burada işiniz varsa, normal kanallardan izin almanız gerekiyor. Aksi takdirde, hiç yaklaşmayın.

Comyn, kilitli ana kapının yüksekliğine ve büyüklüğüne, sonra çelik ve cam karışımı nöbetçi, kontrol kulübesine seri bir göz attı.

— Pekala, dedi. Kaba davranmanız için bir sebep yok.

Geriye döndü ve kiralık arabasının beklediği yere giderek, arabasına bindi. Beton yoldan dört mil kadar ilerde olan dünya yapısı şehire doğru ağır ağır gitti. Bu açık Çölde Merih'in soğuk rüzgarı hafif bir toz tabakasını havaya kaldırıyordu. Yıldızsız koyu mavi gökyüzünde görünen uzak ufuk kızıl bir renk almıştı.

Comyn, biraz gittikten sonra üzerinde bulunduğu yoldan ayrılan başka bir yola saptı. Uzay limanına giden kamyonların kullandığı bir yoldu ve kamyonların giriş kapısı sol tarafında sessiz bir karaltı halinde duruyordu. Cochrane'lerin, kontrol kulesi üzerindeki dokuz-kubbeli arması bulunduğu yerden bile görülüyordu.

Comyn, ana yolla kamyon kapısı arasına gelince kimseye görünmeyeceğinden emin olarak arabasını hendeğin içine sürdü ve durdu. Arabasının kapısını açık bırakarak dışarı çıktı ve tozların içine oturdu. Bu yol şirketin kamyonlarından başka vasıta tarafından kullanılmadığı için beklemekten başka çaresi yoktu.

Rüzgâr, yürürken zorluk çeken yaşlı bir adam gibi inleyerek hafif hafif esiyordu. Comyn'in ayaklarının etrafına kırmızı kumlardan küçük birer yığınak meydana gelmişti. Comyn, oturduğu yerden kımıldamadan sabırla bekliyor ve düşünüyordu...

«İki gün ve iki gece buradaki pis barlarda dolaştım. Kulaklarım rüzgârın sesinden başka bir şey duymuyordu. Yalnız sarhoş çocuğu dinlemişti, tabiî çocuk doğru söylüyorsa...»

Yolda bir ses vardı. Şehirden gelen kamyonun üstünde Cochrane'in adı yazılıydı. Comyn, sessizce tozların üzerine uzandı.

Kamyon gürleyerek geldi, Comyn'i geçti, sonra acı bir frenle durdu ve geri geri geldi. Şoför hemen yere atladı. Şoför genç, iri yan, kuvvetli bir

adamdı, yüzü Merih rüzgârından yanmış bronz rengini almıştı. Yolun kenarında yatan Comyn’m üzerine doğru eğildi.

Comyn, yerinren fırladı ve adamın çenesine kuvvetli bir yumruk attı.

Şoför kolay kolay bayılacak insan değildi ve çok öfkeliydi. Comyn, onun öfkesini hoş görüyordu. Şoförün bayılması için ikinci, sert bir yumruk lazımdı. Comyn, şoförü arabanın arkasına çekti ve aceleyle ceplerini araştırdı. Adamın izin kâğıdı vardı. Comyn, şoförün tulumunu çıkartıp sırtına geçirdi ve yeşil, geniş viziyerli kasketini başına oturttu. Sonra şoförü kendi arabasının içine kilitledi. Buradan ancak başkası tarafından bulunduğu takdirde kurtulabilirdi. Comy, kısa bir tereddütten sonra cebinden çıkardığı bir avuç dolusu buruşuk kâğıt parayı şoförün cebine tıkıştırdı.

Şoförün işitmeyen kulaklarına:

— Kendine bir içki ısmarlarsın, dedi. Benim tarafımdan.

Şirketin tulumunu giymiş, başına geniş viziyerli kasketi geçirmiş olan ve şirketin kamyonunu kullanan Comyn, kapıya gelip durdu ve geçiş kâğıdını gösterdi. Nöbetçi büyük kapıyı açıp geçmesi için işaret etti.

Coohrhane’in sülün gibi gemilerinden biri bindirme rampasında duruyor ve yolcu alıyordu. Dokların çevresinde, hangarlarda, atelyede yoğun bir çalışma vardır. İşçi tulumu giymiş insanlar oraya buraya koşuşup duruyordu. Comyn, ilgisiz bir tavırla baktı, sonra kamyonu idare binasına doğru sürdü.

Ambarlar. Büro binaları. Küçük bir şehir yapabilecek kadar çok bina vardı. Comyn, işaretlere dikkatle bakarak ilerledi, fakat aradığını göremiyordu. Direksiyonu tutan elleri terliyordu. Ellerini sık sık tulumuna silmek zorunda kalıyordu. Midesinde sanki yumru gibi bir şey vardı.

«Şu çocuk Allahtan ki doğru söylemiş olsun», diye düşündü. «Ben de haklı olmalıyım. İşin burasına kadar suçluyum ve suçumu bağışlatacak bir şeyler yapmalıyım.»

Kamyonun camından uzanarak geçmekte olan bir memura seslendi.

— Hastaneye nerden gidilir? Buralarda yeniyim.

Memur yolu tarif ettikten sonra, Comyn, birkaç köşe döndü dar bir yola girdi. Sadece şirket personeline bakan, küçük hastaneyi buldu. Hastane tenha bir yere inşa edilmişti. Hastane binasının arka kısmında üzerinde «Teslimat Bu Kapıdan Yapılır» yazısı bulunan bir kapı vardı.

Comyn, kamyonu yanaştırdı, motoru durdurdu ve yere atladı. Kapı kendisinden ancak birkaç adım ötedeydi, fakat kapıya erişmeden önce kapının önüne bir adam çıktı.

Comyn gülümsedi. Midesindeki yumru birden kaybolmuştu.

Neşeyle:

— Merhaba dedi.

Sonra içinden «Seni seviyorum, küçük adam», dedi. Ceketin altında bir tabanca bile bulunsa senden hoşlandım.

Kapıda duran adam sordu.

— Kamyonda ne var?

Kamyonda muhtemelen bir gemiye verilecek olan bavullar vardı, ama Comyn:

— Hastane için malzeme dedi. Bozulabilen malzeme. Faturası var.

Gülümseyerek elini cebine soktu.

Kapıdaki adam kuşkuyla:

— Neden bu kadar erken geldin. Teslimat için normal saat...

Comyn yumuşak sesle:

— Teslim edeceğim malzeme her zaman teslim edilebilir, dedi. Hayır, ellerini yine eski yerinde tut. Cebimde bir şey var, harekete geçtiği zaman ne olduğunu anlarsın, fakat hoşuna gideceğini sanmam.

Adam, birden donup kaldı, gözlerini Comyn'in sağ eline dikmişti. Dokuz değişik dünyada becerikli kimseler tarafından yapılan ve geliştirilen kanunsuz silâh çeşitlerini düşünüyordu. Düşüncelerinden hiç hoşlanmadığı yüzünün ifadesinden belliydi.

Comyn:

— İçeri girelim, dedi.

Adam tereddüt etti. Bakışları Comyn'in bakışlarıyla karşılaştı, bu bakışların anlattığı ifadeyi çözmeye çalıştı. Sonra boğazlanan bir hayvan gibi bir ses çıkartarak arkasını döndü ve kapıyı açtı.

Comyn:

— Sessizce girelim, dedi. Eğer birisiyle karşılaşacak olursak benim yerime sen konuşursun.

Depo odalarıyla dolu arka koridorda kimseler yoktu. Comyn, nöbetçiyi odalardan birine soktu ve kapıyı topuğu ile kapadı.

— Şu silâhı alacağım, dedi.

Nöbetçinin silâhını aldı. Silâh en son model şok tabancasıydı. Comyn tabancayı sağ eline geçirerek bir adım geriledi.

Şimdi daha iyi dedi. Bir dakika kadar blöfüme cevap vereceğini sanmıştım. Nöbetçinin yüzü öfkesinden kıpkırmızı oldu.

— Yani sende var.

— Şimdi var.

Comyn baş parmağı ile tabancanın ayar sürgüsünü öldürücü voltaja getirdi.

— Öfkeni sonraya saklarsın. Ballantyne nerede?

— Ballantyne mi?

— Şu halde kim Strang? Kessel? Vickrey?

Comyn sustu, sonra sert sesle:

— Paul Rogers mi?, dedi. Cochraneler buraya kimi getirdiler?

— Bilmiyorum.

— Ne demek, bilmiyorum? Birisini koruyorsunuz. Kim olduğunu da bilmelisiniz.

Adamın yüzünde ter tanecikleri belirmişti. Car korkusundan Öfkelenecek durumda değildi ve bütün dikkati ile Comyne bakıyordu.

— Evet, buraya birini getirdiler. Nöbetçilerle koruyorlar. Sari hastalıklı, kendi adamlarımızdan biri olmalı. Buna belki inanırım belki inanmam. Fakat bütün bildiğim sekiz saat arka kapyda oturmaktır. Cochrane'ler yaptıkları işleri bana söylemezler. Sadece bana değil kimseye söylemezler.

Comyn:

— Evet, dedi. Odanın nerede olduğunu biliyor musun?

— Orası da korunuyor.

— İşte sen orada işe yarayacaksın.

Comyn aceleyle anlattı. Nöbetçi, Comyn'in elindeki kendi tabancasına bakarak mutsuz bir tavırla dinledi.

— Söylediklerini yapmak zorunda olduğumu biliyorum, dedi.

Nöbetçi, Comyn'in söylediklerini yaptı, onu ana koridorlardan geçirip üst kata çıkardı ve biri dışında diğer bütün odaların boş olduğu özel, küçük bir bölüme götürdü. Odanın önünde iri yarı, şişman, yarı uykulu bir adam oturuyordu.

Barda konuşmuş olduğu çocuğun öfkelendiği de bu durumdu. Onu bu özel odaların birinden sepetlemişler ve koğuşa koymuşlardı. Bu kattaki odalarda bulunan tek hasta olmasına rağmen onu neden gece yarısı koğuşa atmışlardı?

Kapının önündeki iri yarı adam hemen ayağa fırladı, bütün uykusu birden dağılmıştı.

Comyn’in yanında yürüyen nöbetçi:

— Endişe etmene lüzum yok, dedi. Bu adam benim dostumdur.

Nöbetçinin sesinde inandırıcı bir ton yoktu. Diğer nöbetçi ileri doğru bir adım atarken:

— Sen delimisin, buraya yabancı... Hey... hey, ne oluyoruz ?

Nöbetçinin refleksi son derece iyiydi, fakat Comyn zaten hazırdı. Elindeki şok tabancası hafif bir vızıltıyla çalışınca nöbetçi kalıp gibi yere serildi. Bir saniye sonra Comyn’in yanındaki nöbetçi de bilincinin yanında yatıyordu. İki nöbetçi de bayılmıştı, çünkü Comyn, gelirken çaktırmadan şok tabancasının voltajını düşürmüştü.

Genç doktor duyduğu hafif gürültülerin sebebini anlamak için başını odasının kapısından uzatıp baktığı zaman koridorda kimseler yoktu.

— Joe?

Doktorun sesinde sinirli bir ifade vardı. Cevap alamayınca kaşları çatıldı. Doktor, yandaki koridora bakmak üzere arkasını dönünce Comyn, son odanın kapısını açarak sessizce içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapadı.

Kapıcın üstünde yepyeni bir kilit ve sürgü vardı. Comyn, böyle şeylerin hastane kapılarına konmadığını çok iyibiliyordu. Kapının sürgüsünü yuvasına oturttuktan sonra yataktaki adama doğru döndü. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, çünkü yataktaki adam başkası olabilirdi...

Bütün söylentiler doğruydu. Ballantyne başarmıştı. Büyük Sıçrayışı yapmış ve güneşin ötesindeki karanlıktan tekrar geri gelebilmişti. Yıldızlardan dönen ilk insandı.

Comyn, yatağın üstüne doğru eğildi. Elini hafif bir şekilde kemikli omza dokundurdu.

— Ballantyne, diye fısıldadı. Ballantyne uyan. Paul nerede?

Comyn, parmaklarının altında sadece deri, kemik ve kalınlaşmış kan damarlarını hissediyordu. Damarlarda, akan kanın belli belirsiz

hissedilmesi, adamın hâlâ hayatta olduğuna bir işaretti. Adamın yüzünde hâlâ geçirmiş olduğu korkulu dakikaların izleri vardı... Bu yüzden ölümden korkan bir insanın ifadesi yoktu...

Comyn, garip bir korkuyla sarsıldığını hissetti. Birden kaçmak, bu odadan kurtulmak arzusuna kapıldı. Çünkü, adamın yüzünde başka yıldızlardan getirdiği şeytani bir korkunun izleri vardı.

Fakat kaçmadı. Doktor kapının önüne geldi, kapıyı kurcaladı, vurdu, seslendi, sonra koşarak uzaklaştı. Comyn, yatağın üzerine eğilmiş fısıldıyor, içindeki korkuyu yenmeye çalışıyor, fakat adamın dudakları bile kıpırdamıyordu.

Kapının önüne daha fazla adam gelip bağırmaya, kapıyı yumruklamaya başladı. Bu sefer yanlarına aldıkları elektrikli matkapla kapının kilidini parçalayacaklardı.

— Ballantyne! Paul'a ne oldu? Paul... duyuyor musun? Paul nerede?

Elektrikli matkap plâstik kapmın kilidini delmeye başladı.

Comyn sabırla:

— Paul, dedi. Paul nerede?

Matkabın sert sesi odanın bütün köşelerini dolduruyordu. Ballantyne başını kımıldattı.

Comyn, kulağı adamın mavi dudaklarına değecek kadar eğildi. Mavi dudaklar kımıldadı ve çok hafif bir ses duyuldu:

— ... çok dinledim. Çok uzun, çok uzak...

— Paul nerede?

— ... çok uzak, çok yalnız. Niyetimiz böyle değildi. Issızlık... karanlık... yıldızlar...

Comyn sertçe sordu.

— Paul nerede?

— Paul...

Matkabın ucu metale dokundu. Vınlama, şiddetli bir cızırtıya döndü.

Ballantyne adındaki nefes alan iskelet birden kasıldı. Budakları Comyn'in kulaklarında kımıldadı, sanki acelesi varmış gibi konuştu.

— Dinleme, Paul! Geriye yalnız dönemem, yapamam! Onların seslenişine aldırma... Oh, Tanrım, neden transuranik oluyor, neden?

Matkabın sesi biraz daha inceldi ve yükseldi. Acılı fısıltı da gittikçe yükseliyordu.

— Transuran! Paul, hayır! Paul, Paul, Paul...

Ballantyne birden haykırmaya başladı.

Comyn birden geriye sıçradı, duvara yaslandı. Yüzünde soğuk ter damlacıkları vardı. Ballantyne sadece korkuyla haykırıyordu. Gözleri kapalı, ruhunun derinliklerinde hissettiği bir acıyla haykırıyordu.

Comyn elini kapının koluna uzattı ve birden açtı. Matkabın ucu gürültüyle kırıldı.

Comyn odaya dolan adamlara haykırdı.

— Tanrı aşkına şunu susturun!

Kısa bir süre sonra Ballantyne'in çığlıkları kesildi, kalp atışları durdu.

Ballantyne ölmüştü.

2.

Zaman hafif bir sis tabakasının içinde kaybolmuş gibiydi. Comyn nerede olduğundan artık emin değildi. Ağzında, kavga ettiği zaman hissettiği kekremsi bir tat vardı. Ama kimseyle kavga etmiyordu. Görmeye çalıştığı zaman kuvvetli bir ışık altında hareket eden şekillerden başka bir şey göremiyordu.

Sorular birbirini izliyordu. Bu sorular evrenin bir parçası, var olmanın bir parçası gibiydi. Sorulardan nefret ediyordu. Yorgundu, çenesi ağrıyordu ve cevap vermekte güçlük çekiyordu. Fakat cevap vermek zorundaydı, çünkü cevap vermediği zaman birisi ona vuruyordu. Kendisine vurana yetişip onu öldüremiyordu ve dayak yemek hiç hoşuna gitmiyordu.

— Bunu yapman için sana para veren kim, Comyn? Ballantyne'i bulmak için seni kim gönderdi?

— Hiç kimse.

— Ne iş yaparsın?

— İnşaat âmiri, şantiye şefi.

Kelimeler dudaklarından zorlukla ve acıyla dökülüyordu. Aynı şeyleri söylemekten sanki dilinin üzerinde yaralar açılmış gibiydi.

— Kimin hesabına çalışıyorsun?

Çift soru. Hileli soru. Fakat, cevap yine aynıydı.

— Kimsenin hesabına çalışmıyorum.

— Kimlerle çalıştın ?

— Dünyalar Arası Mühendislik Firması köprüler, barajlar... Uzay Limanları. İşi bıraktım.

— Neden?

— Ballantyne'i bulmak için.

— Ballantyne olduğunu sana kim söyledi?

— Kimse. Söylemedi. Herhangi biri de olabilirdi. Paul... da olabilirdi.

— Paul kim?

— Paul Rogers. Arkadaş.

— Ballantyne'in gemisinde uçuş mühendisiydi, değil mi?

Bu sorunun cevabı güçtü.

Hayır. Astrofizikçi... Yıldızlarla ilgili.

— Birleşmiş Ticaret Yolları Ballantyne'i bulman için kaç para verdi?

— Hiç bir şey. Kendi fikrim.

— Paul Rogers'ın öldüğünü mü öğrendin?

— Hayır.

Ballantyne hayatta olduğunu mu söyledi.

— Hayır.

İşin en zor kısmı burasıydı. En kötüsü buydu. Önce, içgüdüsü ağzını sıkı tutmasını ihtar etmişti. Emin olmadıkları takdirde korkmana sebep kalmaz, seni öldüremezler. Ama şimdi sadece körleme bir içgüdüyle cevap veriyordu. Comyn başını şiddetle sallayıp kurtulmaya, ayağa kalkmaya çalıştı, ama başaramadı, çünkü bağlıydı.

— Ballantyne sana ne söyledi, Comyn?

— Hiç bir şey.

Beyni hafifçe yoklanırmış gibi oldu.

— Onunla beraber yirmi dakika kadar aynı odada kaldın. Sesini duyduk. Ne söyledi, Comyn?

— Haykırdı, hepsi bu.

Kulağının üstüne yediği sert darbe sanki kafasını ikiye ayırdı.

— Ne söyledi, Comyn?

— Hiç bir şey!

Birden nazik bir ses duyuldu.

— Bak, Comyn, hepimiz yorulduk. Saçmalıkları bırakalım. Ballantyne'in ne söylediğini anlat, hepimiz evlerimize gidip yatalım. Rahat bir yatakta yatmak istersin herhalde, Comyn. Sadece söyle.

— Bir şey söylemedi, yalnız haykırdı.

Başka bir metot denendi.

— Peki, Comyn, iri yarı bir adamsın. Yumruklarında yaptığın kavgaların izleri var. Sert bir insan olduğunu düşünüyorsun... sertsin de... Ah, evet, güçlü kuvvetli kalın kafalı bir adamsın. Fakat yumuşatılamayacak kadar sert insan çok azdır, Comyn.

Bu sefer yumruk ya da her ne kullandılarsa. Yüzünün kenarından sızan kan ağzına doluyordu, gözlerine hücum ediyordu. Midesinde şiddetli acılar duyuyordu.

— Ballantyne ne söyledi?

Comyn'in dudaklarından hafif bir fısıltı döküldü.

— Hiç bir şey...

Sesler duyuldu. «Bırakın dinlensin, bayılmak üzere.» Başka bir ses duyuldu. «Dinlenmek mi... yok canım, şu amonyağı verin.»

Amonyağın yakıcı dumanları... Öksürük...

Sonra tekrar başladı.

— Ballantyne'in burada olduğunu kim söyledi? Kimin hesabına çalışıyorsun? Ballantyne ne söyledi?

Comyn bir kapının açıldığını zannetti. Yeni bir ses duyuldu. Ses otoriterdi. Comyn, bir değişiklik olduğunun farkına vardı, içgüdüsü ellerinin çözüldüğünü söyledi. Ayağa kalktı ve bir şeye vurdu. Vurduğu şey haykırdı. Ellerinin arasına alıp parçalamak istedi, fakat karanlık her tarafını

sarmıştı. Birden kendisini karanlıkların ve büyük bir sessizliğin içinde buldu...

Sanki çok fazla uyumuş gibi yavaş yavaş uyandı. Çok rahat bir yatak odasındaydı. Üzerine doğru eğilmiş bir yabancı sabırla ona bakıyordu. Adam sarı saçlı, genç biriydi. Sanki bütün dünyanın yükünü omuzlarında tutuyormuş gibi duruyordu. Comyn, sanki fazla bir yüktü ve ondan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Comyn, kımıldamadan yattı. Bütün gücünü ve düşüncelerini toplamak istiyordu. Sonra dikkatle ağır ağır yerinde doğruldu.

Yabancı konuştu.

— İç zedelenme ve kırık kemik yok, Bay Comyn. Yaralarınız için elimizden geleni yaptık. İki günden beri buradasınız.

Comyn homurdandı. Hafifçe yüzünü yokladı.

— Doktorlarımız ellerinden geleni yaptılar. Yüzünüzde hiç bir yara izi kalmayacağına dair teminat verdiler.

Comyn boğuk sesle:

— İyi, dedi. Çok teşekkür ederim.

Sonra başını kaldırıp baktı.

— Kimsiniz?

— İsmim Stanley, William Stanley. Cochrane Şirketinin Merih’teki işletme müdürüyüm. Bakın, Bay Comyn...

Stanley, kaşlarını çatarak yatağın üstüne doğru eğildi.

— Size yapılandan idarenin haberi yok. Bir iş için buradan ayrılmıştım, burada olsaydım bunların hiç biri olmayacaktı.

Comyn:

— İnanırım, dedi. Cochrane’ler ne zamandan beri merhamet duygularına sahip oldu?

Stanley içini çekti.

— İki asır önce bile olsa eski söylentilerin silinmesi çok güç oluyor. Bizim hesabımıza çalışan çok adam var, Bay Comyn. Onlardan bazıları hata yapabiliyor. Bu hata da onlardan biri Cochrane'le özür diliyor.

Sustu, sonra söylediklerinin iyice anlaşılmasından emin olmak istiyormuş gibi kelimelerini dikkatle seçerek:

— Oldukça ciddi sayılabilecek bazı şeyler hakkında sizden dâvacı olmamakla en büyük özürünü dilemiş oluyor, dedi.

Comyn:

— Eh, demek ki ödemmiş oluyoruz, dedi.

— İyi. Kâğıtlarınız, pasaportunuz ve cüzdanınız yanınızdaki komodinin üstünde duruyor. Şu kutularda, tamirine imkân bulamadığımız elbisenizin yerine alınan yeni elbise bulacaksınız. Dünyaya dönmek için Cochrane gemilerinden birinde yeriniz ayrıldı. Hepsi bu kadar sanıyorum.

Comyn, kemikleri ve adeleleri uyuşmuş bir halde yataktan kalkarken:

— Hepsi bu kadar değil, dedi.

Bütün oda gözlerinin önünde bir kere döndü, sonra her şey yerli yerini aldı. Stanley'e bakarak bir kahkaha attı.

— Oyundaki ikinci adım, ha? Beni döverek bir sonuca varamadınız, şimdi başka yönden harekete geçiyorsunuz. Kimi kandırdığınızı sanıyorsunuz?

Stanley'in dudakları gerildi.

— Sizi anlayamıyorum.

Comyn eliyle garip bir işaret yaptı.

— Bildiklerimle beni serbest bırakamazsınız ki.

Stanley, meraklı bir tavırla ve nezaketle sordu.

—Peki, ne biliyorsunuz, Bay Comyn?

— Ballantyne. Onu buraya aldınız, sakladınız, oysa bütün evren onun dönüşünü bekliyordu. Siz, Cochrane, onun bulmuş olabileceği şeyi öğrenmek istediniz. Gemisi nerede? Onunla beraber giden adamlar nerede? Onları nereye sakladınız?

Comyn'in sesi öfkeliydi. Yanakları hırsından kızarmıştı. Elleriyle garip hareketler yaparak konuşuyordu.

— Ballantyne, Büyük Sıçrayışı yaptı. O ve yanındakiler. İnsanlığın şimdiye kadar yapamadığı şeyi yaptılar. Uzanıp yıldızları tuttular. Başardıkları zaferi kutlamalarına fırsat vermeden bunu saklamaya çalıştınız öğrendiklerini ondan çalmaya kalktınız. Demek ki, beni serbest bırakacaksınız ve ben bunları bütün sisteme yayacağım, öyle mi? Adam kandırmayın yahu! Çocuk mu aldatıyorsunuz?

Stanley, uzun süren bir dakika karşısında yarı çıplak duran iri yarı, öfkeli adama baktı. Comyn'in yüzünde henüz iyileşmemiş, yaraların izleri vardı.

Stanley merhamet akan bir sesle:

— Hevesinizi kırdığım için özür dilerim, dedi. Ballantyne Ölür ölmez haberi hemen verdim. Onun bilgilerini çalmak istemediğimiz gibi hayatını kurtarmaya çalışıyorduk. Onu gazetecilerin ve sizin gibilerin elinden kaçırmak istiyorduk. Herkes bize karşı büyük bir saygı besliyor.

Comyn yavaşça yatağına oturdu. Bir şeyler söyledi, ama söyledikleri anlaşılmıyordu.

Stanley başını sallayarak:

— Diğer adamlarına gelince..., dedi. Gemisinde Ballantyne yalnızdı. Kontroller hep otomatik olduğu için tek başına idare edebilirdi. Gördüğünüz gibiydi... Geri geldiğini hiç bir zaman anlayamadı.

Comyn sakin sesle:

— Amma da iş ha!, dedi. Peki, geminin kendisinden ne haber... günlük defteri ne oldu? Ballantyne'in bületin defteri ne oldu? Bu defterde Paul

Rogers için ne yazıyor?

— Bütün toplumun haberi var. Hangi gazeteyi okursan bunu öğrenebilirsin.

— Bilmek istiyorum. Paul Rogers'a ne oldu?

Stanley, Comyn'i merakla süzdü.

— Böylesine ilgilendiğine ve her şeyi göze aldığına göre bu adamın senin için değeri büyük olmalı.

Comyn kısaca:

— Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı, dedi. Çok iyi arkadaştık.

Stanley omuz silkti.

— Size yardımım dokunamaz. Güneş sistemi dışına yapılan yolculukta, Bernard gezegenine yaklaştıkları zaman bületin defteri ve toplanan değişiklik bilimsel ayrıntıların hepsi çok açıktı. Ondan sonra... hiç bir şey yoktu.

— Hiç bir şey mi yoktu?

Comyn'in damarlarındaki kan hızla akmaya başladı. Eğer adamın söyledikleri doğruysa, Ballantyne'den duyduğu şeylerin bir anlamı vardı, ama ne? Krallık, imparatorluk,.. muhakkak ki, Arch Comyn'in hayatından çok daha önemliydi,

Stanley:

— Hayır, dedi. Ondan sonra olanlar hakkında en küçük bilgi dahi yok. Günlük defterin tutulmasına son verilmiş.

Comyn'in gözleri, bir kedinin bakışı kadar soğuk bakışlarla Stanley'i inceledi.

— Yalan söylediğini sanıyorum.

Stanley'in dudaklarının kenarı çirkin bir ifadeyle büzüldü.

— Bakın, Bay Comyn, dedi. Son olarak ilgilendiğiniz her şey dikkatle incelendi sanıyorum. Sizin yerinizde olsam, kimsenin sabrını taşırmadan sükûnetle buradan çeker giderdim.

Comyn:

— Evet, dedi. Zannedersem.

Sandalyenin üzerinde duran kutulara doğru yürüdü ve kutuları açmaya başladı.

— Ballantyne yolculuğundaki söz edecek olursam sabrınızı taşıracağım, değil mi? Geliştirdiği gezegenler arası yolculuk, başarıya ulaşan tek teşebbüstü. Bunun derinliklerine indiniz mi hiç?

Stanley, birden Comyn'e döndü. Sözleri sert ve kesindi.

— Evet. Daha öteye de gittik. Beni şaşırtıyorsun, Comyn. İşin olmadığı bir yere zorla girmen ve herkesin başını belâya sokman beni hasta ediyor, midemi bulandırıyor. Bir Cochrane olarak, aileye girmiş bir insan olarak, şöyle açıklayacağım. Senin gibi iki paralık heriflerin firma hakkındaki düşüncelerinden bıktığım için bu aileye dahil oldum. Ballantyne'in gemisinin burun üstü Pluto'ya çakılmasına engel olduk. Tabiî, haftalarca devriye gemileri çıkarmıştık, başkalarından önce davrandık. Gemiyi, asteroid kuşaktaki Cochrane Beta üzerinde bulunan, ani tehlikelerde kullanılmak üzere hazırlanmış olan alana götürdük ve Ballantyn'e gezintisini inceledik. Sonra Ay üzerindeki Cochrane Malikanesine gittik, ki orada bizi kimse rahatsız edemezdi. Neden olduğunu da söyleyeceğim.

Stanley derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

— Büyük Sıçrayışı başarmak için denemeye kalkışan bütün teşebbüsler, ya bizim tarafımızdan, ya başka firmalar tarafından, ya da yatırım yapabilecek bir hükümet tarafından desteklenmiştir. Özel kişiler böyle bir teşebbüse kalkışamazlar. Ballantyne bu teşebbüse Cochrane'in yatırımıyla atıldı. O parayla gemisini inşa etti, yolculuğu yaptı. Her şey satın alınmış ve ödenmiştir. Başka sorulacak bir sorun var mı?

Comyn kelimeleri teker teker söyleyerek:

— Hayır, dedi. Hayır, bir gün için yeterli olduğunu düşünüyorum.

Elbisesini ve diğer giyeceklerini kutulardan çıkarmaya başladı. Stanley topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Gözlerinde garip parıltılar vardı.

Tam kapıya ulaştığı zaman Comyn:

— Benim de yalan söylediğimi düşünüyorsun, değil mi?, diye sordu.

Stanley omuz silkti.

— Söyleyecek bir şeyin olsa konuşabileceğini düşünmüştüm. Bütün doktorlar başarısızlığa uğradığına göre Ballantyne'i konuşturabildiğini sanmıyorum.

Stanley odadan çıktıktan sonra kapıyı çarparak kapadı.

Comyn, işte kapı yüzüme kapandı, diye düşündü. Cochrane'le kanunlara uyan kimseler. Ballantyne öldü, günlük defterde bir şey yazılı değil... Peki, buradan sonra nereye gideceğim?

Muhtemelen eve gidecekti. Dünyadaki evine dönecekti. Kulaklarında Baliantyne'in «transuranik» fısıltısı, ruhunun derinliklerinde çığlıkları, evine dönecekti. Gezegenlere yetişen, yıldızlara ulaşan beş kişi oralarda ne bulmuştu ? İnsan bu güneşin altında ne görebilir, Ballantyne'in yüzündeki korku izlerine sebep ne olabilirdi?

Ballantyne'in söylediği kesikli cümleyi ve bu cümlenin altındaki anlamı düşündü. Ballantyne, Barnard yıldızlarında bir yere inmişti. Orada Strang, Kessel, Vickrey ve Transuran denen bir şeyle beraber Paul Rogers'i de terk etmişti.

Comyn titredi. Derisinde bir karıncalanma ve ağzında kekremsi bir tat vardı. Birden, Ballantyne'i aramaya geldiğine ve kendisini zor duruma soktuğuna pişman oldu. Eğer Ballantyne haykırmamış olsaydı...

Ve şimdi Cochrane kendisini bir müddet serbest bırakıyordu. Ballantyne'in bir şey söylemediğine inanamazlardı. Böyle bir tehlikeye giremezlerdi. Yıldızlar için onlar gibi daha bir sürü aç vardı, ve Comyn, bildiğini en yüksek fiât veren şirkete satarak çok zengin olabilirdi.

Comyn, kafasında şekillenen düşünceyi iyice tarttı. Aldanmıyorsa, akla uygundu. Diğer taraftan, Cochrane'lerin Comyn'in ne bildiğinden haberleri yoktu: Comyn'in bildiklerini öğreninceye kadar onun yaşamasına izin vereceklerdi. Dayak yemesi ve böyle birdenbire serbest bırakılmasının başlıca nedeni buydu.

Comyn, başının belâda olduğunu biliyordu. Zaten Cochrane'lerin bölgesine gelmekle belâyı kendi kendisine satın almış oluyordu. Fakat olayların gelişimi tahmin ettiği gibi çıkmamış, sonunun ne olacağını bilmediği bir çıkmaza girmişti. Başına gelebilecekleri tahmin bile edemeyecek durumdaydı. Yıldızlar üzerine bir oyuna girişmişti ve elinde tuttuğu koz çok küçüktü...

Fakat, Cohrane'ler ne yaparlarsa yapsınlar Paul Rogers'in başına gelenleri öğrenmek amacındaydı.

3.

Dünyada heyecan almış yürümüştü. Comyn, üç günden beri New York'taydı ve çevresinde heyecan büsbütün ateşlenmesine sebep oluyordu.

Kimse uyumuyordu. Kimse çalışır görünmüyordu. Hatta, kimse artık evine bile gitmiyordu. Barlarda, caddelerde ve video-ekran bulunan binalarda oturuyorlardı. Toplum haberleşme çıkışlarının önüne yığılıyorlar, maksatsız bir karışıklığa sebep oluyorlardı. Sanki New York'un nüfusu birdenbire artmış gibi görünüyordu.

Büyük Sıçrayış yapılmıştı, insanlar nihayet yıldızlara erişmişlerdi, insanlığın bu büyük başarısını en küçük kâtipten en büyük iş adamına kadar herkesi kıskandırıyordu. Herkes dikkatini haber merkezlerine çevirmiş, yeni bir şeyler öğrenebilmek umuduyla bekleşiyordu.

Konuşmalar vardı. Herkes içiyor, gülüyor, gruplar halinde kiliselere giderek dua ediyordu. Sanki birdenbire önlerinde kuşku kapıları açılmış gibiydi.

Comyn, New York'a adımını basar basmaz dört gününü caddelerde dolaşarak geçirmişti. Herkes gibi, Comyn de edasında kalamamış, huzursuz bir tavırla caddelerde dolaşmayı tercih etmişti. Fakat onun başka sebepleri vardı. Kalabalığın arasına karışarak onların gittiği yerlere sürüklenmiş, canı istediği zaman yolunu omuzlayarak açıp bir bara dalmış ve içmişti. Fakat fazla içmiyor ...Sadece düşünüyordu.

Düşünecek çok şeyi vardı; hayat ve ölüm, bir adamın son sözleri, Cochrane'ler ve yıldızları piyon gibi oynanan satranç oyunu.

Comyn, yıldızlar ve ben, diye düşündü. Herkesin önündeyim ve sıçrayacak doğru yönü bulamadığım takdirde devrilmek üzereyim.

Bunun için de bazı hesaplara girişmesi gerekiyordu. Dişlerini yıkarken bile yalnız olmadığı gerçeğiyle yüz yüzeydi. Kapıdan çıkar çıkmaz, her nereye giderse gitsin peşindeki gölge kendisini bir an için bile yalnız

bırakmıyordu. Odasında, rahat mobilya döşeli odasında bile dinleyiciler, teypler ve bir sürü elektronik cihazlar vardı. Bunu biliyordu, ama aramak lüzumunu hissetmiyordu, çünkü, Cochrane'leri ne kadar kuşkuda bırakırsa kendisi için o kadar iyi olacaktı.

Bekliyorlar, diye düşündü.. Atacağım adımın ne olacağını izleyerek bekliyorlardı.

Peki, nasıl bir adım atacaktı? Cochrane'lerin dokuz gezegende yerleri vardı ve yıldızların idaresini ellerine almak istiyorlardı. Comyn, onların işlerinden sadece birine burnunu sokmuştu. Bütün arzusu Paul Rogers'in başına gelenleri öğrenmekti.

Akıllıca bir iş yapılmamıştı. Fakat Rogers da, parlak zekâlı bir kimse sayılamazdı. Comyn gibi deli dolu bir adamın başını belâya sokabileceğini düşünmesi gerekmez miydi? Böyle olmakla beraber Rogers, uzun zaman önce Comyn'le beraber elma çalıp caddelerde dolaştığı zaman nasıl düşünmemişse, yine düşünmeden hareket etmişti.

Fakat düşünceli olsun veya olmasın bir kere ok yaydan çıkmıştı ve dönülmesi imkânsızdı. Yapacak tek şey Cochrane'leri tahrik etmekten ibaret olmalıydı.

Ballantyne'in gemisinin nasıl bulunduğu hakkında yazılan yazıların hepsini iyice okudu, en küçük bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmamaya dikkat ederek verilen haberleri inceledi. Yazılan her şey, Ballantyn'e günlük defterinin yazılmasının Barnard yıldızına erişilmesinden sonra kesildiğini gösteriyor. Bu da demekti ki, ya Cochrane'le başka bir defter bulmuşlar kendileri için saklıyorlardı, ya da gazetede yazılanlar gerçekti, onların da bir şeyden haberleri yoktu. Ballantyne'in yıldıza inip inmediğini veya birşey bulup bulmadığını bilmiyorlardı.

Eğer düşündükleri doğruysa, durumu bilen sadece Comyn'di. Bu takdirde, Cochranelerin karşısında durabilecek kadar güçlü bir silaha sahip demekti. Ya da bildikleri ölüm fermanını imzalamış olacaktı.

Her iki halde de, belirli bir sözün anlamını biraz daha araştırmasında, fayda vardı. Araştırma yapması çok kolaydı. Dünyalar Arası Mühendislik Firmasının, merkez binasında bir araştırma laboratuvarı vardı. İşini tekrar almak üzere müracat ettiği takdirde asıl amacının ne olduğundan kimse kuşkulanmazdı.

Oraya gittiği zaman, peşindeki gölge de mümkün olduğu kadar onu yakından izledi. Comyn, gölgesini binanın dışında bıraktı. Fakat asansörü beklerken bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, çünkü peşindeki gölge bir değil ikiydi.

Dünyalar Arası Mühendislik Firmasının bulunduğu kata çıktığı zaman içinde bilmediği, adlandıramadığı bir his vardı. Peşindeki Cochrane gölgesine aklı eriyordu, ama başka kim olabilirdi? ve... neden?

Ana Bürolardan Özel laboratuvara giden merdivenleri tırmandı ve Venüs Uzay limanı inşaatında tanımış olduğu Fizikçi Dubman'ı aradı.

Dubman, ufak tefek zeki bir adamdı ve karaciğeri kaldırmadığı için içkiyi bırakmış olduğundan her şeyden elini eteğini çekmişti.

Comyn:

— Transuranik elementleri hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?

Comyn'in bu sorusu üzerine Dubman, dik dik ona bakmıştı.

— Sanki işim azmış gibi bir de Lisede fizik dersleri veriyorum. Fizik kitapları bulunan bir kitaplık vardır. Allaha ısmarladık.

Comyn hemen itiraz etti.

— Acele öğrenmek istiyorum ve çok da önemli.

— Şantiye şeflerinin nüklear fizik hakkında bilgi edindiklerini söyleme sakın!

Comyn gerçeği söylemeye karar verdi... Hiç değilse bir kısmını söyleyebilirdi.

— Düşündüğün gibi değil. Etkilemek istediğim biri var, bu bakımdan bastığım yeri tutabilmem için yeteri kadar bilgi sahibi olmalıyım.

Dubman alay etti.

— Artık münevver kızların peşinden mi koşacaksın? Benim için yeni bir şey. Kahramanlıklarını duyduğumu hatırlıyorum ve asla...

Comyn, sabırla Dubman'ı tekrar konuya döndürdü.

Dubman:

— Transuranik elemanlar, doğal kanunlarımıza göre olmaması gereken elementlerdir.

Sustu, bulduğu açıklama tarzından gururlanmış görünüyordu.

Comyn:

— Peki, dedi. Anlamı?

Dubman şaşkınlıkla:

— Anlamı mı?, dedi. Güneş Sistemimizdeki her şeyi meydana getiren doksan iki kimyasal eleman vardı. Hidrojen'den başlar ve ağır, karışık, doksan ikinci eleman olan Uranium'a kadar gider.

Comyn:

— Bu kadarını okulda öğrenmiştim, dedi.

— Öyle mi? Bunu tahmin edemezdim, Comyn. Bin dokuz yüz kırk beş yılında başka bir ilâve de yaptılar. Uranium'dan daha ağır doksan üçüncü eleman Neptunium'u, doksan dördüncü eleman plutonium'u yaptılar. Transuranik elemanlar dünyamızda ve diğer gezegenlerde bulunmaz, ama sun'î olarak yapılabilirler. Sadece bir başlangıçtır. Gittikçe karışık Transuranik elemanlar yapmaya başladılar ve nihayet Petersen ispat etti ki...

Comyn, kaba bir tavırla sözünü kesene kadar adamcağız teknik ayrıntılara girdi.

— Başlangıç için bana yeterli. Yalnız öğrenmek istediğim Transuranik elemanların paraca değeri var mı?

Dubman, Comyn'e daha dikkatle baktı.

— Demek ki sordukların saçma değil. Nasıl bir oyuna kalkışıyorsun, Comyn?

— Söyledim. Birisine blöf yapmak istiyorum, o kadar.

— Eh, biraz öğrenimi olan bir kimse blöfünü kolaylıkla yutmaz. Fakat soruna cevap olarak, atom gücümüzü daha ağır elemanlar olan uranium, radium, thorium ve bunlara benzer elemanlardan temin ediyoruz. Transuranik elemanlar bunlardan çok daha ağırdır. Bazılarını yapmak mümkün değildir. Diğerleri de oldukça pahalı sayılır ve küçük miktarlarda elde edilebilir. Bunlar sorunun cevabı olabilir mi?

Comyn:

— Evet, dedi. Yeteri kadar cevap aldım.

Asık suratla Dubman'ın yanından ayrıldı.

Evet, aldığı cevap yeterliydi. Kısıtlı bilgisine rağmen, doğal transuranik elemanların bulunmasının, bulan kimseye ve kimselere büyük imkânlar sağlayacağını kavrayabiliyordu. Dünyada bulunabileceği miktardan çok miktarda transuranik elemanlara sahip olan ve bunları kontrolü altına alan bir kimsenin artık önüne geçilemezdi. Uraniumdan daha güçlü bir elemanın bulunması, pahalı laboratuvar çalışmalarına son verecekti. Muhtemelen daha başka bilinmeyen elemanların var olması da mümkündü...

Comyn, asansörden çıktığı zaman kafası atom, elektronlar ve güneşi soldurabilecek güçte parlak elemanlarla fıldır fıldır dönüyordu. Düşünceleri ve tasavvurları belirsiz olmakla beraber zihnini etkileyebiliyordu. Aynı zamanda, içine büyük bir korku veriyordu.

Her zaman peşinde bulunan gölgesini buldu ve sigara yakmak bahanesiyle diğer gölgesini araştırdı. İkinci gölgesi, birincisinden çok daha

dikkatli ve tecrübeliydi, çünkü, birincisi görülüp görülmeyeceğinin üstünde durmaz görünüyordu. Eğer tesadüfi bir görüntü Comyn'i uyarmış olmasaydı, Comyn onun varlığından hiç bir zaman haberdar olamazdı.

Gri elbiseli, uzunca boylu gölgesini buluncaya kadar üç kibrit harcamak zorunda kaldı. Comyn, adamın yüzünü görebiliyordu, fakat adamın kararlı hareketleri tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyordu. Comyn, belki nükleer fizikten anlamazdı, ama insanları tanırdı. Bu adam da işini başarmak niyetindeydi.

Acaba bu adam, diğerinin işe yaramadığı zaman kendisini ortadan kaldırmak için yine Cochrane'ler tarafından mı gönderilmişti? Yoksa bu işe burnunu sokan başka birisi mi vardı?

Ballantyne'in ölü sesi kulaklarında çınlıyordu: Transuranik... sonra attığı çığlıklar.

Comyn, caddenin köşesindeki bara girdi.

İki sert içki içinin ürpertisini gidermeye yetti. Sert içkiyi keserek bira içmeye ve yine düşünmeye başladı. Arkasından kimsenin yanaşamayacağı bir köşeye oturmuştu. Bar kalabalık olmakla beraber peşindeki gölgeleri kolaylıkla görebiliyordu. Her iki adam da birbirinden habersiz ve Comyn'e aldırmaz görünerek alelade müşteriler gibi davranıyorlardı.

Peşindeki adamları barın yoğun sigara dumanları arasından seyrederken bir şeyden emindi. Birinci gölgenin, ikinci gölgeden haberi yoktu. Eğer Cochrane'ler ikinci adamı pis işlerini halletmesi için gönderdiyse, birincisine bundan söz etmemişlerdi.

Öğleden sonra ağır ağır geçiyordu. Barın öbür ucundaki video ekranında Büyük Sıçrayış hakkında yeni yeni haberler veriliyor, fikirler yürütülüyor ve değişik düşünceler ortaya atılıyordu. Kalabalık bu haberleri dinliyor, ağızlarında geveliyor, tartışıyor ve içkilerini tazelemek zorunda kalıyordu. Comyn, düşünceli bir tavırla bardağında meydana gelen bira köpüğüne dikkatle bakıyordu.

Akşam üstü oldu... nihayet hava karardı. Kalabalık devamlı olarak değiştiği halde Comyn yerinden kımıldamıyordu. Tabiî, peşindeki iki adam da bardan çıkmıyorlardı. Comyn, bu arada çok bira içmiş ve çok düşünmüştü. Adamlara bakarken gözlerinde garip pırıltılar görünüyordu.

Video ekranında Cochrane ismi, Ballantyne'in adı kadar sık tekrarlanıyordu. Bu ismin tekrarlanması Comyn'in içindeki bir şeyleri harekete geçiriyor ve bilinmeyen nefret duygularını galeyana getiriyordu.

«Cochrane Şirketinin başkanı Bay Jonas Cochrane, bugün yaptığı açıklamada şirketinin, Ballantyne'in yıldız yolculuğunu toplumun hizmetine sunacağını söyledi...»

Comyn, bira bardağının içine doğru bir kahkaha savurdu. İhtiyar haydutun Ay'daki sarayında oturup yıldız yolculuğunu toplumun hizmetine sunacağını düşünmesini tasavvur ediyordu.

«Cochrane Şirketi, ilk yıldız uçuşunu gerçekleştiren ve sağ dönenecek beş kahramana yüzer bin dolar ikramiye vermeyi tasarlamıştı...»

Eh, güzel bir gösteri, iyi bir reklâmdı.

«Bayan Sydna Cochrane, ailesinin imkân dahiline getirdiği bu tarihi olay hakkında birkaç kelime söyledi. Meşhur Rocket Room'a çevirdiğimiz kamera ve mikrofonlarımızdan Bayan Sydna Cochrane! dinleyeceksiniz..»

Sahne birden değişti ve çok rahat döşenmiş, Roket biçimi bir gece kulübünün büyük salonu göründü. Kamera, masalardan birinde oturan gençlerden meydana gelmiş bir grubu aldı ve genç bir kadının üzerinde durdu. Comyn, dikkatle kadına bakarken birasını unutmuştu.

Kadının üzerinde, gerekli yerlerini meydanda bırâkan ve görülmeye değer, vücuduna sımsıkı yapışan beyaz, düz bir elbise vardı. Derisi ancak Ay'ın aldığı güneş ışınlarıyla yanacak kadar bronzlaşmıştı. Ve saçları... Comyn, muhtemelen boyanmış olduğunu düşündü... elbisesinin rengine yakın, beyaz sayılabilecek kadar sarıydı ve at kuyruğu şeklinde sırtına doğru sarkıyordu. Yüzü son derece güzel, hatları muntazam, elmacık

kemikleri biraz yüksekçe, burnu küçük ve kalkıktı. Ağzı biraz büyükçe, dudakları etliydi ve gözleri pırıl pırıl yanıyordu. Üzerinde normal bir kadının çekingen tavırları yoktu, bir erkek kadar serbest görünüyordu.

Spikerin sesi, barın gürültüsünü bastırmak istercesine kuvvetli duyuldu. Bayan Sydna Cochrane, kuvvetli ve ince parmaklarıyla şampanya kadehini kavradı ve muntazam bronz renkli omuzlarını ileri doğru uzatarak gülümsedi.

Genizden gelme, tatlı bir sesle:

— Para, sadece paradır, dedi. Cesaret ve Ballantyne gibi büyük yetenek sahibi kimseler olmadıktan sonra işe yaramaz. Fakat ondan söz edecek değilim. Milyonlarca insan da onun yaptığını yapmaya çalışıyor. Şu veya bu şekilde unutulmuş zannedilen kimselerden söz edeceğim.

Bayan Sydna Cochrane’in bakışları sanki ekranı delmek istermiş gibi dikkatle kameraya dikildi, birini görmeye çalıştığı düşünülebilirdi.

Comyn, nedense damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissetti.

Kadının tatlı sesi tekrar duyuldu,

— Büyük Sıçrayış’ta Ballantyne’in yanında bulunan dört kişiden sözedeceğim. Bu dört kişi hayatlarını Büyük Sıçrayış uğruna verdiler. Ne bizim paramız ne de Ballantyne bu dört kişi olmadan hiç bir şey yapamazdı.

Tatlı bir tebessüm ve samimiyetle şampanya bardağını kaldırdı.

— Bu dört adamın şerefine içiyorum. Strang’in Kessel’in Vickery’nin ve...

Acaba özellikle mi durmuştu yoksa dördüncü ismi hatırlamaya mı çalışıyordu.

— ... ve Paul Rogers’in şerefine. Eğer beni şu anda dinliyorsa, hiç değilse birisinin daha benimle beraber kadeh kaldıracağını biliyorum.

Birinci gölge, barın üzerindeki aynadan Comyne baktı. Diğer adam, gözlerini diktiği yerden ayırmadı, fakat oturduğu tabureden yılan gibi

döndü ve gülümsedi. Comyn, yine heyecanlanmıştı ve artık ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Hiç acele etmedi. Bayan Sydna Cochrane'in söylediklerini duymamış yada ne demek istediğini anlamamış göründü. Bir müddet sonra kalktı ve sarsak adımlarla tuvalete gitti.

Tuvalet boştu. Birden sarhoş numarası yapmaktan vazgeçti. Kapının yanındaki duvara yapışıp bekledi. Alçak pencerenin demir parmaklıkları olduğu için kapıdan başka çıkış yoktu, fakat yeteri kadar beklediği takdirde dışardaki adamlar endişelenmeye başlayacaklardı...

Kapının dışından gelen, hafif adım sesleri duyuldu. Sonra birinin durup dinlemesinden doğan bir sessizlik oldu. Comyn, nefesini tuttu. Kapı ağır ağır açıldı.

Kapıdan giren zararsız görünüşlü birinci gölgeydi. Comyn bir adımda adamın yanına gidip çenesine yumruğu yapıştırdığı zaman adam hayret edecek zaman bile bulamadı. Comyn, adamı tuvaletlerden birine soktu ve ceplerini aceleyle araştırdı. Adamın ismi Lawrence Hannay'dı ve özel dedektiflik acentalarından birinde çalışıyordu. Silâhı yoktu.

Comyn tekrar kapının yanındaki yerini aldı.

Bu sefer biraz daha fazla beklemek zorunda kaldı. Tuvalete giren yabancı bir adam gidene kadar Comyn soğuk soğuk ter döktü. Sonra tekrar derin bir sessizlik oldu.

Adım sesleri duyulmadı. Uzun boylu adam sessizce yürüyordu. Comyn, adamın kapının dışından içeriyi dinlediğini hissedebiliyordu. Sonra kapı yavaş yavaş açıldı; adamın sağ eli cebindeydi ve adımlarını dikkatle atıyordu. Başı omuzlarının arasına gömülmüştü.

Comyn, bütün gücüyle adamın kulak arkasına vurdu.

Sanki Comyn'nin yumruğunun çıkardığı rüzgâr uyarılmasına sebep olmuş gibi kıvrıldı ve döndü. Yumruk tam olarak yerini bulamadı. Adam

yere doğru yıkılırken dönmesine devam etti. Comyn kendisini yana attı; sanki yanından bir böcek geçmiş gibi keskin bir vızıltı duydu. Sonra sıçradı.

Adam yarı baygındı. Daha doğrusu sersemlemişti. Vücudu Comyn'in bacakları arasında şiddetle kıvranıyordu. Adamın daracık bir yüzü vardı. Comyn'in koluna getirdiği dişleri koyu sarı renkteydi. Sağ elini kurtarıp kendisine zarar vermeden Comyn'i vurmak istiyordu. Comyn, adamın karnında oturuyor ve sağ bileğini bırakmıyordu. Elinin ısırılması üzerine acıyla inledi yumruğu birkaç kere kalkıp adamın suratına indi. Adamın kafası fayansların üzerinde tok bir ses çıkartıyordu. Üçüncü yumruktan sonra Comyn, adamın gevşediğini hissetti.

Comyn, adamın sırtını duvarfı dayayarak başını bacaklarının arasına soktu. Onu gören birisi, adamın sarhoş olduğuna karar verecekti. Comyn, çirkin silâhı adamın cebinden dikkatle aldı. Silah, Comyn'in Merih'teki nöbetçiyi tehdit ettiği şok tabancasının aynısıydı. Silâhı sepetteki tuvalet kâğıtlarının altına soktu, sonra adamın üstünü aradı.

Hiç bir şey bulamadı. Ne ismini belirten bir kart ne de kimlik cüzdanı yoktu. Dikkatli bir adam olduğu belliydi.

Comyn, avucuna doldurduğu soğuk suyu adamın yüzüne çarptı. Sonra tokatladı. Adamın renksiz ve ifadesiz gözleri açıldı, Comyn'nin yüzüne baktı.

— Dedektif değilsin, ama kimsin?

Üç kısa kelime adamın dudaklarından döküldü.

Comyn bir yumruk patlattı. Aynı durumla kendisi karşılaşmıştı, şimdi, hiç değilse başka birine bunun karşılığını verebildiği için memnundu.

— Haydi, yobaz herif, beni öldürmen için sana kim para verdi?

Comyn'in yumruğu yine kalktı. Adamın sarı, pis dişleri göründü.

— Haydi, durma, bakalım beni söyletebilecek misin?

Comyn, adamı süzdü.

— Benim için zevk olacaktı, ama hanımın bütün gece bekleyemez ve burası da böyle şeylerin konuşulabileceği bir yer değil.

Sonra sırıttı.

— Nasılsa, parasını neden kazanamadığını patronuna anlatmak zorunda kalacaksın.

— Yine döneceğim. Bu sefer sebep de var.

Comyn:

— Offf, dedi. Sâkin duramadığım için seni kızdırdım, değil mi? Ne fena !

Yumruğunu şiddetle indirdi. Adam duvarın dibine çöktü. Comyn, dışarı çıktı, borcunu ödedikten sonra bardan ayrıldı. Artık peşinde kimse yoktu.

Bir taksi buldu ve Rocket Room'a doğru hareket etti. Takside giderken iki şeyi merak ediyordu. Bunlardan biri, acaba Bayan Sydna Cochrane, temize havale edilmesi için böyle garip bir işareti kullanmayı mı tasarlamıştı? İkincisi, acaba kadının bacakları da vücudu kadar güzel miydi? Yanılmıyorsa, kadının bacakları da kendisi ve vücudu kadar güzel olmalıydı.

4.

Güneşlerinin yumuşak parıltılarla yanan yörüngesinde ağır ağır hareket eden dokuz güzel ve küçük dünya vardı. Tavanda sessizce dönüp duruyorlardı, fakat gürültülü bile olsalar, Rocket Room’un gürültüsü arasında duyulmaları imkânsızdı.

Çeşitli konuşmalarda geçen isim hep aynıydı. Comyn, barın önünden geçerken. Taburelerin uzay gemisi koltuklarının eşi olduğunu ve barın üstüne ayna yerine küçük pencereler olduğunu gördü.

Çığlık atan adamı düşündü ve aklından şöyle bir düğünce geçti.

«Memnun musun, Ballantyne? Büyük sıçrayışı yaptın ve öldün, ama bütün bu adamların yanında bir kahramansın. Değer miydi ?»

Comyn’in önünden geçmekte olan garson nezaketle sordu.

— Bayan Cochrane’in masasından birini mi görmek istiyordunuz, efendim?

Fakat bu adam garson değildi. Comyn, daha dikkatle bakınca bu adamın burada tesadüfen bulunmadığını anladı.

Yorgun sesle:

— Evet, dedi. Birini görmek istiyorum. Kraliyet Prensesine bu haberi kendiniz mi verirsiniz, yoksa nöbetçi yüzbaşısı vasıtasıyla mı haber gönderilmesi gerekir?

Garon, Comyn! inceledi,

— Bazı koşullara göre değişir ve...

— Peki. Sorun bakalım hâlâ Paul Rogers’in şerefine içmek istiyor mu?

Garson keskin bir bakış fırlattı.

— Adınız... ?

— Comyn.

— Zaten sizi bekliyonlardı, Bay Comyn.

Garson geriye döndü ve salonun en iyi bir yerinde olan masaya doğru yürüdü. Bayan Sydna Cochrane onların yaklaşmasını beklermiş gibi görunüyordu.

Garson kılığındaki nöbetçi kadının kulağına birkaç kelime fısıldadı, kadının başını olumlu bir şekilde sallaması üzerine tekrar yerine döndü. Sydna, geriye doğru yaslandı ve göğsünü gerip dişlerinin güzelliğini göstererek gülümsedi.

— Nihayet tanışabildik, dedi. Bu işi kıvıracak bir insan olduğun muhakkak. Onları hâlâ fıldır fıldır döndürdüğünü bilmen hoşuna gider mi?

— Kimi?

— Cochrane’leri.

Baş parmağı ile dairesel hareketler yaptı.

— İşte böyle! Tabiî benim dışımda herkesi. Oturmaz mısın? Kendini evinde hissedebilirsin.

Sandalye, şampanya ve garson sanki birden türedi. Comyn oturdu. Masada bulunan bir düzine kadar insan Comyn’in kim olduğunu soruyor, öğrenmek istiyordu. Sydna onlara aldırmadı. Uzun boylu bir delikanlı Sydna’nın omzu üzerinden uzandı, ama Sydna ona da aldırmadı.

— Çok akıllıca hareket ettiğimi sanıyorum. Yani, şu demeç sırasında demek istiyorum.

— Çok akıllıca bir hareket, Bayan Cochrane. Öyle akıllıca ki neredeyse beni öldürüyordu.

— Nasıl?

— Paul Rogers hakkında konuşmanızı takiben üzerime ateş edildi.

Sydna’nın kaşları çataldı, gözlerine, Comyn’in anlayamadığı karanlık bir bakış geldi.

Comyn, yumuşak sesle:

— Eu senin fikrin miydi?, diye sordu.

Sydna:

— Dostum, dedi. Suratıma bir kamera dayadılar ben de konuştum. Böyle modern bir dünyada yaşadığımız halde video olmayan binlerce yer var. O yerlerden birinde olabilirdin.

Sesine öfkeli bir ifade geldi.

— Ve dahası da, eğer düşünüyorsan ki...

Comyn:

— Hooop, dedi.

Sonra sırıttı.

— Pekâlâ. Söylediklerimi geri aldım. Şu içkiden ne haber?

Sydna, dik dik bakmaya devam etti. Ağzında somurtkan bir ifade vardı ve kaşları çatılmıştı. Masadaki gürültü dayanılmaz bir hal almıştı. Comyn arkasına yaslanmış, şampanya bardağının uzun sapıyla oynuyor, beyaz elbiseye bakıyor, meydanda kalan kısımları seyrediyor ve görünmeyen kısımları tahayyül etmeye çalışıyordu. Acalesi yoktu. Sydna'yı bütün gece hiç sıkılmadan seyredebilirdi.

Sydna'nın gözlerindeki öfke izlerinin yerini neşeli parıltılar almaya başladı.

— Senden hoşlanacağımı sanmıyorum, ama öğrenmek amacındayım. Haydi gel.

Oturduğu sandalyeden kalktı. Comyn de onunla beraber kalktı. Uzun ökçeli ayakkabılarıyla hemen hemen Comyn'in boyunu buluyordu.

Comyn:

— Nereye gidiyoruz?, diye sordu.

— Kim bilir? Belki Ay'a.

Bir kahkaha atarak itiraz eden konuklarına elini salladı.

— Sevimli insanlarsınız, ama fazla gürültülüsünüz. İyi akşamlar.

Uzun boylu delikanlı ayağa fırladı.

— Kavalyen benim, yerimi kimse...

— Johnny.

— Böyle elini kolunu sallayarak şu... şu karakterle gece yarısı beni terkedemezsin!

Sydna sâkin sesle:

— Johnny, dedi. İyi bir insansın, fakat Comyn senin hakkından kolaylıkla gelebilir. Eğer işime karışmaya devam edersen, kendisinden rica etmek zorunda kalacağımı sanıyorum.

Comyn'in koluna dokundu, ona sürtünerek geçti ve yüksek ökçelerine aldırmadan uzun adımlarla yürüdü. Comyn aceleyle Sydna'nın arkasından yürüdü. Sydna'nın söylediği gibi istese de istemese de Johnny ile çatışmak zorunda kalmak istemiyordu.

Sydna'nın sırtı beline kadar çıplaktı ve bronz zengindeydi. Comyn, kadının yürürken sırtında oynayan yumuşak adelelere baktı. Johnny'yi onun bile haklayabileceğini düşündü. Sydna'nın sportmen bir kadın olduğu her halinden belliydi.

Kapıya çıkar çıkmaz, kaldırıma yanaşan büyük arabaya kurulurken biraz yan oturup Sydna'ya baktı.

— Evet, dedi. Şimdi ne olacak?

Sydna bacak bacak üstüne attı, başını yumuşak koltuğun üstüne dayadı, sonra kedi gibi esnedi.

— Henüz karar vermedim.

Böyle durumlara alışık olan şoför arabayı yavaş yavaş sürüyordu. Sydna, bir köşeye çekilerek yarı kapalı kirpiklerinin arasından Comyn'e baktı.

Caddeleri aydınlatan sokak lâmbaları beyaz elbisesinde, saçlarında, bronz renkli omuzlarında parıldıyordu.

— Uykum var.

— Benden ne istediğini söyleyemeyecek kadar mı uykun var?

— Merak. Cochrane'in tutmayı başaramadığı adamı görmek istemiştim.

Birden gülümsedi.

— Willy'i küçük düşüren adamın nasıl bir kişiliği olduğunu görmek istedim.

— Will kim?

— Küçük kuzenimin sevgili kocası. Stanley.

İleri doğru eğildi.

— Stauley'den hoşlandın mı?

— Onun için deli divane olduğumu söyleyemiyeceğim.

Sydna:

— Pis herifin biri, dedi.

Sonra tekrar köşesine büzüldü ve şöförle konuşmasını sağlayan telefona uzandı,

— Karar verdim. Bizi Uzay limanına götür.

— Emredersiniz, Bayan Cochrane.

Comyn:

— Bizi mi?, diye sordu.

— Bu konu hakkında söz sahibi değil miyim?

— Benimle alay etme, Comyn. Cochrane'in kalesinde mi? Oraya gitmek için deli olmalısın.

Comyn uzanıp elini Sydna'nın boynuna koydu. Parmaklarının altındaki adeleler oynayınca parmaklarını sıktı.

— Benim yerime karar verilmesinden hoşlanmam. Hem de çabuk olarak karar verilmesinden.

Sydna:

— Ben de, dedi.

Ellerini Comyn'in başının iki yanına koydu. Tırnakları birden Comyn'in boynuna gömüldü ve başını aşağıya doğru çekti. Kahkahalarla gülüyordu.

Bir müddet sonra Comyn başını kaldırdı.

— Oyunlarını sert oynuyorsun, dedi.

— Üç erkek kardeşin arasında büyüdüm. Ya sert oynarım ya da hiç oynamam.

Arabanın yarı karanlığında birbirlerine baktılar: Her ikisinin de gözlerinde öfke ve şaşkınlığın verdiği karma bir ifade vardı.

Sydna yavaş fakat hırçın sesle:

— Geleceksin, dedi. Çünkü orada görmek istediğin bir şey var.

— Ne?

Sydna cevap vermedi. Hiç sebep yokken ellerini kenetleyerek titremeye başladı.

— Bana bir içki ısmarla, Comyn.

— Yeteri kadar içmedin mi?

— New York'ta bana yetecek kadar içki yok.

— Ay'da ne işler çeviriyorsunuz şimdi?

— Gelişim. Zafer. Yıldızlar.

Hâlâ titriyerek küfür etti.

— Ballantyne şu Allahın cezası yolculuğu neden yaptı acaba, Comyn. Dokuz dünya yeteri kadar belâ değil mi? Sıkıntı. Orada sahip olduğumuz tek şey. Zaten bu nedenle Dünyaya geldim .

— Fakat şimdi geri dönmek istiyorsun.

Sydna geniş omuzlarım silkti.

— Ben de Cochrane'im ve bu işe dört elle sarılmam gerekir.

Dikkatle Comyn'e baktı.

— Sen de benim gibisin. Dışarda kalıp hedef mi olmak istersin yoksa içeri girip kurtulmayı mı?

— Hedef olmak mı?

— Sana hiç bir husus hakkında garanti veremem.

— Hımmm.

— Oh, istiyorsan kaçabilirsin, Comyn.

Sydna ellerinin titremesine engel olmuştu. Comyn, bu titreyişin şampanyadan ileri gelip gelmediğini merakla düşündü. Belki de sorudan kaçınmak için rol yapıyordu.

— Uykum var, sen ne yaparsan yap.

Sydna, başını Comyn'in omuzuna dayayarak uykuya daldı, ya da uyur göründü. Comyn, kolunu kadının çıplak omzuna atmıştı. Sydna, sıska bir kadın değildi, ama vücudunun dolgunluğu da şişman sayılmazdı. Hatlarını elbisenin üstünden bile seyretmek zevkti. Comyn, bunun bir tuzak olabileceğini defalarca düşünüp durdu. Yoksa Bayan Sydna Cochrane deli miydi? Söylentilere bakılacak olursa bütün Cochrane'lerde biraz delilik vardı. Gidecekleri sarayın Ay'da, Jonas tarafından kurulmasından beri bu söylentiler ağızdan ağıza dolaşıyordu.

Araba süratle uzay limanına doğru yol alıyordu. Comyn, halen geri dönebilirdi, ama çabuk karar vermesi gerekirdi.

Hayır, geri dönemem, diye düşündü. Şimdi geri dönemem.

Paul Rogers hakkında bilgi alabilmesi için tek fırsat buydu ve mümkünse istediklerini Cochrane'lerden öğrenecekti. Belki başka fırsat bulmayabilirdi.

Comyn, küçük bir kuzu aslanların arasına gidiyor, diye düşündü. Eh mademki aslanın inine giriyorum, yanımdaki dostum fena sayılmaz. Arkasına rahatça yaslandı ve Sydna'ya daha rahat bir şekilde sarıldı. Mademki iki şeyi öğrenmek istiyordu: Dişleri bozuk adama kendisini öldürmesi için para veren kimdi? Acaba Cochrane'lerde yapacağı blöf sökecek miydi?

Uzay limanına geldikleri zaman ince, uzun bir Cochrane yatına bindiler. Sydna, uykulu bir sesle değişeceğini söyleyip uzaklaşınca Comyn, gittikçe yaklaşan Ay'ın yüzeyine bakarak sessizce durdu.

Aklı olan hangi insan bu kafatasına benzeyen gezegen üzerinde saray yaptırırdı?

Söylediklerine göre, Cochrane'ler zenginliklerinin dünyalılar tarafından görülebilmesi için Ay'a yerleşmişlerdi. İhtiyar korsanın kafadan sakat olduğu muhakaktı.

Yat, Ay'ın büyük kraterleri üzerine süzülürken, Comyn, Ay'ın en çirkin manzaralı bir gezegen olduğunu düşündü.

Sydna:

— Şu gördüğün büyük kubbe, dedi. Neredeyse inmek üzereyiz.

Sydna'nın sesinde mutlu bir ifade yoktu. Comyn, kaçamak bir bakış fırlattı. Sydna, nihayet gelebilmişti. Arkasında beyaz pantolon ve ipek bir bulüz vardı. Elindeki pamukla makyajını silmekle meşguldü.

Comyn:

— Eğer burasını sevmiyorsan neden geliyorsun?, diye sordu.

Sydna omuz silkti.

— Jonas buradan ayrılmıyor. Arada sırada buraya gelmek zorunda kalıyoruz. Halen ailenin en büyüğü.

Comyn, Sydna'ya daha dikkatli baktı.

— Korkuyorsun, dedi. Buradaki bir şeyden korkuyorsun.

Sydna bir kahkaha attı.

— Kolay kolay korkmam.

— İnanırım. Fakat şimdi korkuyorsun. Neden korkuyorsun? Neden New York'a kaçmak ihtiyacını duydun?

Sydna endişeyle baktı.

— Belki öğreneceksin, dedi. Belki de seni katliama sürüklüyorum.

Comyn, sert bir hareketle parmaklarını Sydna'nın ince boynuna geçirdi.

— Sahi mi?

— Olabilir, Comyn.

— İçimde bir his var. Boynunu şu anda kırmadığıma pişman olacağımı sanıyorum.

— İkimiz de pişman olabiliriz.

Comyn, dudaklarını Sydna'nın dudaklarına yapıştırdığı zaman kadının, vücuduna yaptığı baskı karşısında şaşırdı.

Büyük yat, Ay'ın soğuk yüzüne yaklaştıkça durum Comyn'in hiç hoşuna gitmiyordu. Kocaman kubbe, güneşin ışıkları altında cam gibi parıldıyordu. Sanki altlarında camdan bir dağ varmış gibi görünüyordu. Kubbeye doğru alçaldıkları zaman manyetik bir çengel yata bağlandı ve kuvvetle kubbenin hava hücresine doğru çekmeye başladı. Kalın kapılar üstlerine kapandığı zaman Comyn, işte buradayım, diye düşündü. Buradan ayrılıp ayrılmamam Cochrane'lerin elinde artık.

Bir kaç dakika sonra Sydna'yla beraber resimlerini birçok defa görmüş olduğu bahçelerin arasından büyük binaların bulunduğu bölgeye doğru gidiyordu. Ölü bir dünyada ihtiyar, inatçı bir adam tarafından küçük bir diktatörlük kurulmuştu. Büyük bina, Ay taşlarından yapılmış ve iyi bir mimar tarafından planlanmıştı.

Arabadan indikten sonra Sydna'yı takip ederek büyük mermer basamaklardan çıkmaya başladı. Sydna, alaşım bir madenden yapılmış

büyük kapının kanadını iterek içeri girdi.

Girdikleri holün tavanı çok yüksekti ve güneşten pırıl pırıl yanıyordu. Sydna uzun koridorda yürürken adımları gittikçe yavaşlıyordu. Birden geri dönüp kaçmak istermiş gibi durunca Comyn, kadının çıplak omuzuna yapıştı.

— Neden korkuyorsun? Öğrenmek istiyorum!

Sesi, büyük duvarların arasında fışıltılı bir ekoyla kulaklarına çarptı. Sydna, Comyn’e bakmadan omuz silkti.

Konuştuğu zaman sesinde umursamaz bir ifade vardı.

— Her şatonun kilerinde bir «Şey» olduğunu bilmiyor musun? Burada da bir tane vardı ve fevkaladeydi. Şimdi ise...

— Nasıl bir «şey»?

— Zannedersem... zannedersem... Ballantyne.

5.

Yüksek duvarlar binlerce küçük Ballantyne kelimesiyle çınladı. Comyn’in parmakları Sydna’nın omuzlarını acıtmaya başlamıştı.

— Ballantyne ne demek? Ballantyne öldü. Öldüğünü gözlerimle gördüm!

Sydna’nın gözleri Comyn’in gözlerine dikildi. Uzun müddet bakıştılar. Comyn, bütün vücudunun buz gibi kesildiğini hissediyordu. Sanki uzayda, yıldızlar arasındaki boşluğun soğuk karanlıklarına terkedilmiş gibiydi.

Sydna:

— Oraya inmem için izin vermediler, dedi. Onun hakkında konuşmuyorlar bile, ama burada sır saklanamaz. Eko çok güzel. Sana başka bir şey daha söyleyebilirim. Korkan sadece ben değilim.

Comyn’in kalbini bir şey kavradı ve şiddetle sarstı. Birden kendisini Merih'teki hastane odasında, ölmek üzere olan adamın yanında zannetti. O adamın yüzünde de şimdi Sydna’nın yüzünde gördüğü korku izleri vardı.

Sydna, iğneli bir ifadeyle ve soğukkanlılıkla:

— Şaşırdın mı?, dedi. Bir dostunu getirdim.

Comyn birden arkasına döndü. Willam Stanley holün ucundaki bir kapının önünde duruyordu. Gülümseyişi son derece iğrençti. Comyn, ellerini ağır ağır Sydna’nın omuzlarından çekti.

Stanley, sert bir bakışla Comyn’e baktı, sonra Sydna’ya döndü.

— Kadın aklı dedi. Ne zaman büyüyeceksin Sydna? Dünyanın sonu geldiği zaman mı?

Sydna, saf bir ifadeyle gözlerini iri iri açarak baktı.

— Hatalı bir şey mi yaptım, Willy?

Stanley’in yüzü şimdi bembeyaz olmuştu.

— Hayır, dedi.

Sydna’ya cevap vermekten çok kendisine cevap vermişti.

— Dünyanın sonu da gelse sen akıllanmayacaksın. Ne kadar akıllı olduğunu göstermek için bir sürü saçmalık yapmaya devam edeceksin. Bu hareketinin komik olduğunu düşünmeyecekleri muhakkak.

Başıyla Comyn’e işaret etti.

— Geri dön, Dünya’ya gidiyorsun!

Sydna gülümsüyordu, fakat gözlerinde garip parıltılar vardı. Stanley le fazla ilgiliymiş gibi görünüyordu.

— Tekrar söylesene, şu son cümleni.

Stanley ağır ağır tekrarladı.

— Bu adam Dünyaya dönüyor dedim.

Sydna başını salladı.

— Gittikçe iyileşiyorsun, Willy, fakat henüz yeteri kadar iyi değilsin.

— Ne bakımdan yeteri kadar iyi değilim?

— Bir Cochrane gibi emir vermek bakımından iyi değilsin.

Sırtını Stanley’e döndü. Bu hareketi hakaret etmek için değildi. Sanki Stanley orada yokmuş gibi davranmak istemiş olmalıydı.

Stantey, yüzü kıpkırmızı, boğuk sesle:

— Göreceğiz, dedi.

Uzun adımlarla uzaklaştı. Ne Sydna ne de Comyn adamın arkasından bakmadı Comyn, Stanley’i unutmuştu bile. Kafası başka şeylerle meşguldü. Zannedersem Ballantyne, diye düşündü.

Bir olay nasıl olur da böylesine uzayıp giderdi.

Sert sesle sordu.

— Bana söylemek istediğin nedir?

— Kabul etmesi zor, değil mi? Belki şimdi New York'a neden gittiğimi anlıyorsundur.

Comyn:

— Bak, dedi. Ballantyne'in yanındaydım, kalbi durmuştu. Kalbini çalıştırmaya çalıştılar, ama bir başarı sağlayamadılar. Onu gözlerimle gördüm. Ölmüştü.

Sydna:

— Evet, dedi. Biliyorum. Zaten meselenin asıl karışık tarafı da bu. Kalbi hâlâ çalışmıyor. Ölü, fakat tam değil.

Comyn, müthiş bir korkunun pençesi altında Sydna'ya küfür etti.

— Bir insan hem ölü olur hem de... Ner'den biliyorsun ? Onu görmek için sana izin verilmediğini söylüyorsun. Nasıl...

Yeni bir ses:

— Anahtar deliklerinden dinliyor, dedi.

Comyn'in hiç tanımadığı bir adam onlara doğru yürüyordu. Adımlarını atışından bile adamın çok öfkeli olduğu anlaşılabiliyordu.

— Dinliyor, sonra da konuşuyor. Ağzını sıkı tutmasını öğrenemeyecek misin? Başımıza belâ açmaktan vazgeçmeyecek misin?

Adamın yüzü, Sydna'nın yüzünün aynıydı, ama güzellikten eser yoktu. Gözlerinde aynı parıltılar vardı, ama bu gözlerde şimdi öfke kıvılcımları parlıyordu. Ağzının kenarındaki çizgiler oldukça derin görünüyordu. Sanki Sydna'yı yakalayıp elleriyle paralayacakmış gibi öfkeliydi.

Sydna, adamm sözlerine aldırmadı. Onun da gözleri alev alev yanıyordu.

— Beni azarlaman bir şey değiştirmez, Pete, bu bakımdan beni azarlamaktan vazgeçsen iyi edersin, Comyn, bu adam Peter Cochrane, ağabeyim. Pete, bu...

Karanlık bakışlı gözler kısaca Comyn'in üzerinde durdu.

— Biliyorum, onu daha önce görmüştüm.

Sonra dikkatini Sydna'ya verdi. Arkalarından bir yerden Stanley'in Comyn'in gitmesi gerektiğini söyleyen sesi duyuldu, ama kimse ona aldırmadı.

Comyn:

— Nerede?, diye sordu.

— Merih'te. Hatırlayamazsın. O saman kendinde değildin.

— Comyn, kanla dolu gösterinin arasından görmeye çalışırken duyduğu sesi hatırladı.

— Demek ki partiyi dağıtan sendin, ha?

— Çocuklar yaptıkları işten fazlasıyla memnundular. Konuşmana fırsat kalmadan ölebilirdin.

Birden Comyn'e döndü.

— Şimdi konuşmaya hazır mısın?

Comyn, bir adım yanaştı.

— Ballantyne öldü mü?

Peter Cochrane tereddüt etti. Gözlerinde bakış büsbütün kararmış, yanağında tik belirmişti.

Sydna'ya:

— Ah, sen ve gevezeliğin, diye çıkıştı. Sen...

Sydna öfkeyle:

— Pekâlâ, dedi. Anladık çok kızgınsın. Canın cehenneme. Sen ve bütün Cochrane kabilesi bu işte bir adım ilerleyemediniz. Bunu sen de biliyorsun. Comyn'in aradığımız cevabı verebileceğini düşünmüştüm.

Comyn tekrarladı.

— Ballantyne öldü mü?

Bir dakika kadar düşünen Peter:

— Bilmiyorum, dedi.

Comyn yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı.

— Şu halde başka bir ifade kullanalım, dedi, ölü olsun veya olmasın onu görmek istiyorum.

— Hayır. Hayır, göremezsin... fakat sonradan öğreneceksin.

Sert bakışlarla Comyn'i süzdü.

— Ne istiyorsun, Comyn? Ortak olmak için bir fırsat mı arıyorsun?

Comyn, Stanley'i işaret etti.

— Ona zaten söylemiştim. Merih'teki adamlarınıza da söylemiştim. Paul Rogers'in başına gelenlerin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Sadece dostluk hatırı için mi? Çok zayıf bir sebep değil mi, Comyn?

Comyn:

— Dostluktan da ileri bir sebep, dedi. Paul Rogers, bir kere hayatımı kurtarmıştı. Gerekmediği ve zorunlu olmadığı halde benim yerime Ganymede'de karşı oynadı. Daha sonra ne olduğunu anlatabilirim. Asıl mesele, borcumu ödemek istiyorum. Cochrane'leri darmadağınık etmem bile gerekse onun başına gelenleri öğreneceğim.

— Anladığım kadarıyla Cochrane'lerden pek haşlanmıyorsun ?

Comyn öfkeyle:

— Onlardan kim hoşlanıyor ki?, dedi. Ballantyne'le bir futbol topu gibi oynamakla kötülüğünüzü ispatlıyorsunuz. Gemisine, günlük defterine el koymakla her şeyinizi ortaya koyuyorsunuz. Büyük Sıçrayışı sanki küçümsüyorsunuz.

Peter de öfkeyle cevap verdi.

— Bir şey hususunda anlaşalım. Gemi ve yıldızlara yapılan yolculuk tamamen bize ait. Günlük defterin yazılması söylediğimiz yerde kesilmiş.

Ballantyne'i buraya hayatını kurtarabilmek amacıyla getirdik...

Sanki, hatırlamak istemediği anılarının etkisiyle birden sustu.

Comyn buz gibi bir sesle:

— Onu bana gösterecek misiniz?, diye sordu.

— Neden göstereyim? Neden seni tekrar Dünyaya göndermiyorum ?

Comyn asık suratla ve ciddî bir ifadeyle:

— Çünkü, dedi. Bir şey bildiğimi biliyorsunuz ve bunu öğrenmek istiyorsunuz.

Stanley, heyecanla Peter'e:

— Bir şey bildiği yok, dedi. Nasıl bilirki? Ballantyne komadaydı ve konuşacak durumda değildi. Blöf yaparak işe karışmak, hisse almak istiyor.

Peter Cochrane:

— Belki, dedi. Öğreneceğiz. Pekâlâ, Comyn. Bir şey bildiğine beni inandırdın ve Ballantyne'i göreceksin. Fakat bunun ötesinde başka bir söz vermiyorum. Ben Cochrane'lerden sadece birisiyim, durum bütün Cochrane'leri ilgilendirir. Diğerleri bu akşama kadar buraya gelecekler. O zaman konuşup anlaşabiliriz. Tamam mı?

Comyn başıyla evetledi.

— Tamam, anlaştık.

— Ne biliyorsun?

Comyn:

— Fazla bir şey değil, dedi.

Elindeki küçük kozu çok iyi oynaması ve gerisinin kuvvetli olduğu kanısını uyandırması gerekiyordu.

— Fazla bir şey değil. Fakat, uzayda transuranik bir dünya olduğunu öğrenmek bütün insanları son derece ilgilendirecektir.

Bir dakika kadar süren bir sessizlik oldu. Peter'in yüz ifadesi değişmemişti, ama Stanley'in yüzü gri bir renk almıştı.

Sydna sessizliği bozdu.

— Biliyor. Ve bu sebeple birisi onu öldürmeye teşebbüs etti.

Peter Cochrane keskin bakışlarını kız kardeşine çevirdi.

— Saçma! Ölüsü kimsenin işine yaramaz ki!

Comyn:

— Şimdi Ballantyne'i görecek miyim ?, diye sordu.

Cochrane, Comyn'e döndü.

— Evet. Sen kendin kaşındın. Sydna, sen burada kal, bir gün için yeteri kadar karışıklık çıkardın.

— Benim de niyetim bu. Ayrıca, içkiye ihtiyacım var.

Comyn, Peter Cochrane'in peşinden koridorda yürüdü. Koridorun sonunda kayarak açılan demir bir kapı vardı ve bu kapının ardında aşağı doğru inmek için kullanılan bir asansör bulunuyordu. Comyn, terlemeye başlamıştı bile. Gömleği sırtına buz gibi yapışıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı, ama düzensiz çırpınışlar yaptığı için nefes almayı güçleştiriyordu. Peter Cochrane'in yüzündeki hatlar derinleşmişti. Sanki bîr müddetten beri hiç uyumamış gibiydi. Stanley, düşüncelerine gömülmüş bir tavırla onlardan biraz uzakça duruyordu. Bakışları Comyn'le Peter arasında dönenip duruyordu. Çenesindeki bir adele nabız gibi atmaya başlamıştı.

Asansörün durması üzerine dışarı çıktılar. Cochrane'lerin büyük malikânelerinin altındaki bu hücreleri bilmeyen yoktu. Büyük kubbenin havasını ve aydınlatmasını temin eden makineler hep burada bulunuyordu. Hücrelerden bazıları yiyecek depoları haline getirilmişti. Yürüdükleri taş zemin, büyük pompaların çalışmasıyla hafif hafif titriyordu.

Cochrane, yapılacak bir katliamı tanık olarak görmeye zorlanan bir adam gibi yürüyordu. Comyn, adamın buraya çok sıkı gelmekte olduğunu tahmin

etti. Stanley, iki adamın arkasından ayaklarını taş zeminde sürüyerek yürüyordu.

Peter Cochrane bir kapının önünde durdu. Kimseye bakmıyordu.

— Sen neden burada kalmıyorsun, Bill?

Stanley:

— Hayır, diye cevap verdi.

Comyn'in ağzı kurumuştu. Ağzında kekremsi bir tat vardı. Bütün sinirleri sanki kopacak gibi gerilmişti.

Peter Cochrane elini kapının tokmağına koyduğu halde hâlâ tereddüt ediyordu.

Comyn:

— Haydi, haydi!, dedi.

Sesi fısıltı halinde ve boğuk çıkmıştı.

Cochrane kapıyı itip açtı.

Oda kayaların içine oyulmuştu. Kısmen hastane kısmende laboratuvar olarak döşenmişti. Tavanda kuvvetli bir ışık yanıyordu. Odada iki kişi ve bir «Şey» vardı.

Comyn, genç doktoru Merih'te görmüştü. Şimdi Merih'teki kadar genç görünmüyordu. Diğer adamı tanımıyordu, ama onun yüzünde de yorgun bir ifade vardı. Sinirli bir tavırla kapıya doğru döndüler. Kapının aniden açılmasında şaşırdıkları belliydi. Genç doktor, Comyn'e bakınca gözleri büyüdü.

— Yine mi sen, dedi. Nasıl oldu da...

Cochrane, aceleyle:

— Nasıl geldiğini boş ver doktor, dedi.

Doktora bakıyor, bakışlarını odadaki her şeyde dolaştırıyor, fakat beyaz karyolaya bakmaktan kaçınıyordu. Karyolanın kenarlarına demir

korkuluklar konmuştu.

— Durumda bir değişiklik var mı?

Comyn, görüşünü kaybettiğini zannetti. Birkaç adım atmış, doktorların, laboratuvar âletlerinin ötesindeki beyaz karyolaya doğru bakmıştı. Işık gözleri kamaştıracak kadar parlak ve kuvvetliydi. Işık doğrudan doğruya yatağın üstünü aydınlatıyordu. Yatak haricinde her şey karanlıkta kalmış gibiydi.

Doktorların sesi sanki başka dünyalardan geliyordu.

— Değişiklik yok. Roth'la beraber son olarak...

Comyn düşünüyordu.

«Hayır. Merih'te zaten kötüydü. Onun haykırdığını sonra öldüğünü görmüştüm. Kimse buna bakmamalı.»

Başka, bir ses duyuldu.

— Buluşumun ne olduğunu daha önce söylemiştim. Kimse yapamadığına göre görüşümü ispatladım. Âletlerimin sınırı dışına çıkamam. Bunun yeni bir ilim bulunana kadar beklemesi gerekiyor.

Ses, son derece heyecanlıydı.

Cochrane'in cevabı duyuldu.

— Biliyorum, Roth. Biliyorum.

Sesler, insanlar, gerginlik, korku bütün bunların hepsi sanki ışığın aydınlatmadığı yerlerde kayboluyordu. Comyn, ne yaptığının farkında olmadan karyolanın üst demirine yapıştı. Bir müddet olduğu yerde kaldıktan sonra içini büyük bir korkunun sardığını hissetti.

Kenarlarına demir korkuluklar konmuş olan karyolada yatan «Şey» Ballantyne'den başkası değildi. Adamın ölü olduğu kuşkusuzdu... Ballantyne'in ölü yüzünü saklayacak bir örtü yoktu; göğüs kafesi kımıldamıyordu; derisinin altından görünen damarlarında hiç bir hareket yoktu ve yüz...

Ölüydü, ama kımıldıyordu.

Ballanıyne'i ilk gördüğü zamanki gibi yüz adeleleri seğiriyordu. Şu andaki görünüşüyle sanki Ballantyne kalıbını terketmiş, başka bir kalıba bürünmüştü. Beyinsiz, kör, kupkuru bir iskelet halinde yatıyordu. Sadece parmakları açılıp kapanıyor ve başı iki tarafa sallanıyordu.

Sebepsiz kımıldamalardı. Yatak çarşafının hışırtısı olmasa insan karyolanın sallandığını düşünebilirdi,

Comyn boğuk bir ses duydu. Konuşmak istiyor fakat sesi boğazında düğümlenip kalıyordu. Karyolanın demirini bıraktı. Ondan sonra ne bir şey gördü ne bir şey duydu.* Sert bir şeye çarpınca kendisine gelir gibi oldu. Soluk soluğa nefes alıp titreyerek olduğu yerde durdu. Yavaş yavaş odnın dönmesi durdu ve tekrar düşünmeye başladı.

Peter Cochrane:

— Gelmek ve görmek istemiştin, dedi.

Comyn cevap vermedi. Mümkün olduğu kadar çabuk yatağın yanından uzaklaştı ve arkasını döndü. Yatak çarşafının hışırtısını hâlâ duyuyordu.

Cochrane, doktora döndü.

— Bilmek istediğim şu, dedi. Ballantyne tekrar hayata dönebilir mi? Yani insan olarak?

Doktor eliyle kararlı bir hareket yaptı.

— Hayır. Ballantyne ölmüştür. Kalp yetersizlğinden ölmüştür. Fizyolojik standardlara göre ölmüştür. Beyin hücreleri canlılığını kaybetmek üzere. Fakat vücudunda bilmediğimiz fizyolojik bir canlılık var. Ben de buna... canlılık diyemem.

— Ne çeşit bir canlılık var, doktor, bilim adamları olmadığımızı biliyorsun ?

Doktor tereddüt etti.

— Ballantyne öldüğü zaman vücuttaki hücrelerde normal metabolizma faaliyeti durdu. Fakat bazı artıklar var ki canlılığını koruyor. Bizim için tamamen yeni bir şey. Hücrelerdeki canlılık biyoşimik metabolik enerji değil. Belirli transuranik elemanların verdiği bir canlılık gibi görünüyor.

Comyn birden başını kaldırıp doktora baktı.

Cochrane tane tane:

— Yani, bir çeşit radyoaktif zehirlenme mi geçirdi?, diye sordu.

Doktor başını sallarken Roth kesin bir ifadeyle:

— Hayır, radyoaktif zehirlenme olmadığı muhakkak, dedi. Ballantyne'in vücut hücrelerinin emdiği kimyasal elemanlar bizim kimyasal bilgimizin dışında. Hattâ, transuranik laboratuvanmız bile bir sonuç alamadı. Transuranik elemanlar radyoaktif etki yapmazlar, enerjiyi boşaltırlar.

Hep beraber karyolada yatan iskelete baktılar.

Cochrane:

— Şu halde, dedi. Onun hareketleri sadece refleks mi?

Doktor başını «evet» anlamında salladı.

— Evet. Yapıcı hücrelerin citoplazması, kas lifleri gibi, enerji akımıyla devamlı olarak hareket ediyor.

— Fakat gerçekten de öldü mü?

— Evet, ölü.

Stanley, birden sessizliği bozdu.

— Ballantyne'i ne yapacağız? Onu topluma gösteremeyiz. Büyük bir gürültü kopacak, incelemek isteyecekler ve her şey açıklanmış olacak.

Cochrane:

— Hayır, onu topluma gösteremeyiz, dedi.

Sonra Stanley'e:

— Dünya Haber Servisini telefonla ara, dedi. Ballantyne'i gerektiği gibi gömeceğimizi ve törenin bütün dünyada izlenmesini arzu ettiğimizi bildir.

— Bütün Dünya mı? Peter, sen delisin,..

— Öyle miyim? Belki de. Ballantyne'in yakın akrabası olmadığına göre bize kimse engel olamaz. Bir saate kadar Mare Imbrium'un Kuzey-Batı köşesine bakmalarını söyle.

Comyn, derin bir nefes aldı ve öne doğru bir adım attı. Cochrane, Comyn'e baktı, sonra bakışları karyolada yatan adama gitti.

— Nasıl hissettiğini anlıyorum, dedi. Ayrıca, uzun bir yolculuktan döndü, istirahat etmek hakkıdır.

Hep beraber çıktılar. Asansörle tekrar koridora geldiler. Serin havada bahçede çiçeklerin hoş kokusu vardı.

Comyn'in kulaklarında hafif bir fısıltı dolaşıyordu.

«Tanrım, neden transuranik'e rastladık...»

Birden hastalandığını hissetti. Yaşadığı müddetçe bu fısıltı kulaklarından gitmeyecekti.

Sydna bekliyordu. Cochrane ve Stanley tasarladıkları cenaze töreninin ayrıntılarıyla uğraşıyorlardı. Sydna'nın, Comyn'in koluna girerek onu bahçenin üstündeki güneşli terasa çıkardığını fark bile etmediler.

Sydna, Comyn'in eline bir içki kadehi tutuşturdu ve bekledi.

Comyn, yeni yeni kendisine geliyordu. Konuşmak üzere ağzını açarken Sydna engel oldu.

— Sakın bana söyleme, hayır!

Bir dakika sonra Comyn'e yaklaştı ve mırıldandı.

— Şaşırmış görünme sakın, çünkü bizi pencerelerden görebilirler. Comyn, buradan şimdi gider misin? Seni götürebilirim.

Comyn, genç kadının yüzüne dikkatle baktı.

— Ne oldu ?

— Uzun müddetten beri aşağıdaydınız. Aile efradı gelmeye başladı. Comyn...

— Fazlaca içmişsin.

— Keşke daha fazla içseydim! Beni dinle, seni burayla ben getirdim. Ballantyne'in durumuna deli oluyordum ve seni buraya kadar sürükledim. Halen imkân varken seni buradan götürebilirim.

Comyn'in bakışları sertti.

— Kazanca ortak olacağımı mı düşünüyorsun?

— Koca sersem! Sen Cochrane'leri tanımıyorsun. Bu mesele çok büyük ve incinen kimseler çok olacak. Gidecek misin ?

Comyn, başını şiddetle salladı.

— Gidemem.

Sydna gözlerini kısarak Comyn'e baktı, sonra merhametsiz bir sesle:

— Arkadaşın Paul Rogers'i hâlâ bulmak istediğinden emin misin?, diye sordu.

Comyn, bu soruya cevap vermek zorunda olmadığına memnundu. Çünkü, hava sızdırmayan bir kamyon büyük Ay ovasında ileri geri dolaştıktan sonra oldukça uzağa gitti. Şimdi bir nokta halinde görünüyordu. Bir müddet kaldıktan sonra tekrar geri döndü.

Sonra, gözlerinin önünde, bütün Dünyanın gözü önünde, Mare Imbrium üzerinde büyük atom mantarı parladı, alevler uzandı, sonra tıslayarak buhar halinde kayboldu. Bütün dünyanın bakışı altında kahramanlara özgü tören bitmişti. Comyn, yumruklarını gevşetti. Sydna, eline bir şey sıkıştırdı.

Bu, hâlâ kadının vücut sıcaklığını taşıyan bir şok tabancasıydı.

Sydna:

— Haydi bakalım, dedi. Gel de ailemle tanış.

6.

Girdikleri salon hayatında gördüğü en garip salondu. Her şeyden önce oldukça küçük sayılabilirdi, içindeki mobilya sanki birbirinin üstüne yığılmış gibiydi ve en azından üç asırlıktı. Koltuklar, büyük kanepe ve sandalyeler hep eski tipti. Davarlardan biri üzerinde küçük delikler bulunan camdandı; diğer üç duvar, çiçekli duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Üzerinde mermer bir raf olan şömine, Aydaki bu süper model yapıda çok eski kalıyordu.

Altı veya yedi kişi oturmuş konuşuyorlardı, fakat Comyn'le Sydna'nın odaya girmesi üzerine sustular ve gözlerini Comyn'e diktiler. Comyn, kendisini hoşnutsuz karşılayan bu kimselerin tuzağına düştüğünü hissetti. Stanley, odanın bir köşesinde, yuvarlak yüzlü bir kadının yanında oturuyordu. Şöminenin önündeki büyük bir koltuğa gömülmüş oturan yaşlı adam bütün dikkati üzerinde topluyordu.

Peter Cochrane:

— İşte bu adam, Büyükbaba, dedi.

Peter Cochrane, sanki imkânsızlıklarla uğraşan bir insan gibi çökmüş görünüyordu.

Büyük koltuğa gömülmüş oturan yaşlı adamın sesi duyuldu.

— Sen, buraya gel.

Comyn, koltuğun önüne gitti ve yaşlı adamın iki kor parçası gibi parlayan gözlerine baktı.

— Sen, Jonas Cochrane'sin, dedi.

Adam çok yaşlı olduğu yüz hatlarının derinliklerinden belliydi. Yüzünün derisi kırışıktı. Sanki hayatta olan sadece gözleriydi. Üzerinde yünlü bir sabahlık vardı. Sabahlığın ön kısmındaki sigara külü izleri göze çarpıyordu.

Başının üzerindeki mermer rafta, küçük bronz papuçlar, Cochrane Firmasının iki gemisinin küçük bir modeli, eski tip bir evi gösteren bir resim ve Sioux Kabilesinden Kızılderili bir şefin minyatür büstü vardı.

İhtiyar Jonas gururla:

— Atından-Korkan-İhtiyar-Adam, dedi. Anne tarafından, akrabam.

Bir an sustu sonra ses tonunu değiştirmeden konuşmasına devam etti.

— İşime karışılması hoşuma gitmez, özellikle amatörler tarafından. Başımıza belâ oldun, Comyn.

Comyn yumuşak sesle sordu.

— Beni öldürtmeye karar verecek kadar mı belâ oldum?

Jonas Cochrane'in gözleri parıldadı ve çizgi halinde kısıldı.

— Cinayet aptallıktır, dedi. Şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir konu. Neden söz ediyorsun?

Comyn anlattı.

Jonas, ileri doğru eğildi ve Comyn'in arkasına baktı.

— İçinizden biri sorumlu olabilir mi? Peter?

Peter ters sesle:

— Böyle bir şey düşünmem, dedi. Hannay'ı çağırayım.

Dışarı çıktı. İki kişi daha gelmişti. Comyn, yeni gelenlerin kim olduklarını tahmin edebileceğini düşündü. Sydna'nın diğer iki kardeşi. Biri, Peter'e son derece benzemekle beraber sert bir görünüşü yoktu. Diğeri, daha yuvarlak yüzlü, neşeli tavırlı bir adamdı. Kır saçlı bir adam vardı. Dudakları çelik kadar sert görünüşlü ve inceydi. Comyn, bu adamın Jonas'ın oğlu olduğunu tahmin etmekte güçlük çekmedi. Adamın asık suratının anlamı açıktı. Jonas fazla yaşamıştı.

Başka Cochrane'ler de vardı. Bunlardan biri Stanley'in yanında oturan genç kadındı. Kaçamak bakışlarla Comyn'e bakıyordu. Bu kadın,

Sydna’nın kuzeni olmalıydı. Stanley, Blllantyne’den kurtulduğuna memnun görünmüyordu. Karısının fısıltılı konuşmasına ters ters cevaplar verdiği açıkça belli oluyordu. Onların yanında orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadının yüzü Sioux’lu şefi andırmakla beraber, Kızılderili şefin yüzü daha dostça bir ifade taşıyordu.

Sabırsız görünüyordu. Nihayet:

— Baba, dedi. Neden bu adamla vakit kaybediyoruz? Bu kadar yolu iş tartışması yapmak için geldim ve hiç bir sebep göremiyorum ki...

Jonas ekşi sesle:

— Bir sebep görmediğin muhakkak, dedi. Aptalsın. Her zaman aptallık edersin, Sally. Oturduğun yerden kımıldama ve beni rahatsız etme.

Birisi kıkırdadı. Jonas’ın karısı ayağa fırladı.

— Babam ol veya olma, dedi. Böyle konuşmalara tahammül edemem! Ben...

Jonas, kızının söylediklerine aldırmadan bir sigara yaktı. Ellerinin titrediğini görmek mümkündü. Kadının yanında oturan kızından başka herkes memnun görünüyordu.

— Anne, sen büyükbabama aldırma, diye fısıldadığı duyuldu.

Jonas, yorgun bakışlarını kadınların üzerinde dolaştırdı.

— Kadınlar, diye başını üzüntüyle salladı.

Peter Cochrane geldi.

— Comyn, dedi. Hannay, onu bayıltıp tuvalette bıraktığını söylüyor. Bütün bildiği bu kadar. Seni takip eden kimseyi görmediği gibi sana ateş edildiğini de görmemiş.

Comyn omuz silkti.

— Görmemesi normal. Baygındı. Ayrıca, diğer adam Hannay’dan çok daha ustaydı.

Stanley:

— Üzerine ateş edildiği hususunda sadece Comyn'in sözüne güvenmemiz gerekiyor, dedi.

Peter:

— Seni susturmak isteyen bir kimse olamaz mı, Comyn, dedi. Düşmanların muhakkak vardır ve...

Comyn:

— Tabiî, dedi. Fakat adam onlardan biri değildi. Ayrıca, düşmanlarım beni öldürecek kadar benden nefret etmezler.

Stanley omuz silkti.

— Nerden biliyorsun? Her neyse, senden başka kimse için önemli olduğunu sanmıyorum.

Jonas yumuşak bir sesle:

— Oh, önemli olduğu muhakkak, dedi. Sen de aptalın birisin, Stanley, aksi takdirde tahmin edebilirdin. Eğer doğru söylüyorsa, birisi onun Cochrane'lerle konuşmasını istemiyor demektir. Birisi, bildiklerini bize söylemektense Comyn'in ölmesini tercih ediyor. Bu da demektir ki...

Sözünü yarıda kesti ve keskin gözlerini Comyn'e dikti.

— Cesaretlisin, fakat bu basit bir yetenektir, insanın kafası çalışmazsa cesaretinin değeri yok demektir. Kafan da çalışıyor mu? Benim söylemek istediğim şeyi devam ettirebilir misin?

Comyn:

— Kolay, dedi. Kendi kampınızdan biri tarafından atlatılmak üzeresiniz veya, aldatılıyorsunuz.

Odada gürültülü konuşmalar oldu. Jonas'ın kır saçlı oğlu ayağa kalktı, yüzünü Comyn'in yüzüne yaklaştırdı ve haykırdı.

— Sadece bu konuşmandan yalan söylediğin belli! Hiç bir Cochrane, kendisinden olan bir şeyi satmaz!

Bu söz üzerine Comyn kahkahayı bastı.

Peterin yüzüne vahşi bir ifade geldi. Gözleri tehlikeli parıltılarla yanıyordu.

— Korkarım ki George amcanın fikrine iştirak ediyorum. Comyn'in söylemek istediği içimizden bir hainin çıkması ihtimalidir. Bildiği bazı şeyler var. Comyn'i öldürmek isteyen bildiklerini bize anlatmasını istemiyorlar. Fakat özel, yani bizim bilmediğiniz şeyler olduğunu sanmıyorum. Ballantyne'in gemisini, günlük defterini, jurnalini, her şeyi inceledim. Stanley de benimle beraberdi. Sonra George amcayla Simon geldiler.

Peter'in kardeşi Simon neşeli bir sesle atıldı.

— Evet, Peter doğru söylüyor. Hepimiz bir aradaydık. İşimiz bitene kadar da gemiye giren olmadı. Kimseyi ilgilendirebilecek bilgi de yoktu. Peter'in söylediklerini her zaman kabul ederim. Ayrıca, çok saçma olurdu. Bütün Cochrane'ler eşit ölçüde pay alırlar.

Simon, Comyn'e yan yan baktı. Bakışlarında eğlenen bir insanın ifadesi vardı.

Comyn:

— Aranızda geçenler beni ilgilendirmez, dedi. Bütün ilgim, Paul Rogers'in sağ olup olmadığını öğrenmek ve sağsa onu geri getirmek.

İhtiyar Jonas'a döndü.

— İkinci Büyük Sıçrama, yapılacağı muhakkak. Ben de gitmek istiyorum.

İşte, kafasındakileri birden ortaya atmıştı. Nihayet, günlerden beri kafasında kurduğu plânı açıklamıştı.

Peter Cochrane öfkeyle:

— Sen mi gideceksin?, dedi. Kendini ne sanıyorsun, Comyn... Beyaz Şövalye mi? Eğer Rogers veya diğer üç kişi sağsa, onları biz bulup getiririz.

Comyn başını salladı.

— İş yok. Cochrane’ler daima önlerinin açık olmasını, yollarının üzerinde kimsenin bulunmasını istemezler. Daha kabaca söylemek gerekirse, sizlere itimadım yok.

Yine gürültülü konuşmalar oldu. Sally Cochrane’in sesi herkesten çok çıkıyordu.

İhtiyar Jonas elini kaldırdı.

— Susun, dedi. Hepiniz susun.

Parlak gözlerini Comyn’e dikti. Bakışları çok keskindi.

— İstediğin şeyin ücretini ödemen gerekir, Comyn. Ücret de oldukça kabarıktır.

— Biliyorum.

Odada çıt çıkmıyordu. Sally Cochrane ileri doğru uzandığı zaman kolundaki kalın bileziklerin sesi açıkça duyuldu. Odada bulunanların hepsi Comyn’in söyleyecekleriyle ilgiliydi, özellikle ihtiyar Jonas bütün dikkatini Comyn’e yöneltmişti.

Jonas:

— Ballantyne ölmeden önce... konuştu mu?, diye sordu.

— Evet, konuştu.

— Fakat ne kadarını söyledi, Comyn? Ne kadarını? Transuranik yeterli değil.

Jonas yerinde doğruldu. Kemikli vücudunda hâlâ enerji kırıntıları vardı.

— Bana şantaj yapmaya kalkma, Comyn. Beni, başkalarına gitmekle de tehdit etme. Burada, Ay üzerindeki bir hava, kabarcığı içindesin ve çıkamazsın. Anladın mı? Arzu ettiğim sürece burada kalacaksın, bu

bakımdan kimseyle konuşamazsın. Burasını daha önce de böyle amaçlar için kullanmıştık. Şimdi, anlat bakalım.

Odada bulunanlar nefes almaktan bile kaçınıyorlardı. Herkes hoşnut olmayan bakışlarla Comyn'e bakıyor, bekliyordu.

Comyn ağır ağır:

— Hayır, dedi, Transuranik yeterli olmaz. Zaten bu kadarını Ballantyne'in vücut hücrelerinden öğrendiniz. Fakat dahası da var.

Sessizlik. Çevresinde gözlerden kurulu bir çember, bakışlar sert ve arzulu...

— Ballantyne, gezegenden ayrıldığı zaman Rogers sağdı. Diğerlerinin de sağ olabileceğini düşünüyorum. Kendisini terk etmemesi için Paul'a yalvarmış... Geriye yalnız dönemeyeceğini söylemiş.

Soluk renkli dil, soluk dudakları yaladı.

— Şu halde inmiş. Vücudunda transuranik elemanlar bulduğumuz zaman bunu tahmin etmiştik. Devam et, devam et!

— Yanılmıyorsam Ballantyne'i körükleyen, kapının kilidini açmak için kullandıkları matkabın sesi oldu. Diğer sesleri de hatırlamasına sebep oldu. Yıldız yolculuğu hakkında konuştu... Cehennem azabı olmalı. Ve sonra...

Ballantyne'in sesini, yüzünü ve yüzündeki ifadeyi hatırlayan Comyn'in içi titredi.

— Birşey veya birisi Paul'e sesleniyormuş ve Ballantyne, dinlememesi için ona yalvarmış.

Jonas, haşin bir ifadeyle sordu.

— Kim? Ne?

— Transuran dediği bir şey. Onlardan korkuyordu. Zannedersem diğerleri gitmişti ve Paul da gitmek üzereydi. Onlardan korkuyordu ve korkusundan haykırdı.

Jonas:

— Ve hepsi bu kadar, dedi.

Gözleri buğulandı; perdeleri kapalı pencereyi andırıyordu.

— Zaten öldüğü zaman haykırıyordu.

Comyn, konuştuğu zaman sesi normaldi.

— Oh, hayır. Hepsi bu kadar değildi.

Sessizlik. Comyn bekledi. Jonas da bekliyordu. Sanki çok derindi. Comyn, kalp atışlarının duyulduğunu düşünüyordu. Sanki bütün Cochrane'lerin kalp atışlarını duyduğunu ve yalan söylediğini zannetti. Birden hepsinden nefret ettiğini düşündü. Hepsi çok büyük, çok kuvvetli ve kendilerinden çok emindi. Çok fazla şey istiyorlardı. Şu anda Paul'un ve diğerlerinin ölmüş olduğunu bilse de Cochrane'lerle sırf plânlarını bozmak için mücadele edecekti. Başkalarını dama taşı gibi kullanmakta çok usta insanlardı .

Onlardan birinin kendisini öldürmek istediğinden emindi.

Jonas hâlâ bekliyordu.

Comyn gülümsedi.

— Gerisini de anlatacağım, ama Barnard yıldızına indiğim zaman.

Stanley patladı.

— Blöf. Sadece aldatıyor. Cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyin.

George Amca öfkeli öfkeli konuşuyor, Peter lâfa karışmaya çalışıyordu. Fakat koltuklta oturan yaşlı adam üç kelimeyle hepsini susturdu.

— Bir dakika durun.

Gözlerini Comyn'den ayırmamıştı...

— Bir dakika durun. Düşünülecek bir durum. Eğer blöf yapmıyorsa, orada faydalı olabilir. Eğer blöf bile yapmış olsa, onu da beraber götürmemiz doğru olur.

Aile efradı Jonas'ın söyledikleri üzerinde düşündü. Stanley'den başka herkes tarafından olumlu karşılanmıştı.

Comyn, Jonas'a baktı ve ağır ağır:

— Yaşlı kurtsun, değil mi?, dedi.

Jonas güldü.

— Barnard yıldızına gitmek istiyor musun istemiyor musun?, diye sordu.

Comyn dişlerinin arasından:

— Pekâlâ, dedi. Teklifini kabul ettim..

— Dünyaya gitmeyeceksin.

Çevresinde oturanları teker teker süzdü.

— George dışında hiç biriniz buradan ayrılmayacaksınız. Yapacağımız her şeyi burada, Ay üzerinde yapmalıyız. İkinci gemi yola çıkmadan hiç bir aksaklık istemiyorum.

Stanley itiraz etti.

— Peki, kurul kararı ne olacak? United ve Trans-World uzaya açılmak için karar almak üzereler. Eğer elimiz kolumuz bağlanacak olursa...

Jonas:

— Kimse bize engel olamaz, dedi. George ve avukatlarımız onlara mani olacaklardır. Peter, hazırlıklara başla. İşin sorumluluğunu sana veriyorum.

İhtiyar adam yorgunlukla gözlerini kapadı.

— Şimdi beni yalnız bırakın, hepiniz gidin. Yorgunum.

Comyn de diğerleriyle beraber büyük hola çıktı. Okul çocukları gibi teneffüse çıkmış olduklarını öfkeyle düğündü.

Diğerleri ona aldırış bile etmediler. Hepsi yüksek sesle konuşuyordu. Stanley hâlâ itiraz ediyor, Sally Halâ cırlak sesle yakınıyordu. Peter Cochrane'in otoriter sesi hepsinin susmasına sebep oldu.

— Hazırlığa başlasak iyi olacak. İşi burada yapacağımıza göre atelyenin kurulması ve teknik personelin bulunması gerekiyor. Nielsen ve Felder işin bu yönünü hallederler. Onları buraya çağır, Bill.

Stanley yine itiraz etti.

— Fakat Ballantyne'in sürvitesini başka bir gemiye burada koymamız imkânsız...

Peter Cochrane, Stanley'in konuşmasını yarıda kesti.

— Burada çalışmamız şart. Yeni Pallas sınıfımızdan biri. Buradaki hücreler onu alabilecek durumda. Haydi, çalışmaya başlayalım.

Comyn, arkasını döndü ve daima tartışan gürültülü gruptan uzaklaştı. Sydna'nın seslendiğini duyduğu halde dönüp bakmadı. Artık Cochrane'lerden usanmıştı. Cochrane'lerin arasına karışmış olması içini korkuyla dolduruyor, tüylerini diken diken ediyordu. Bu işin içine gömülmüş olduğunu inkâr edemezdi.

Koridorların tavanları yüksekti. Adım sesleri sanki kendisiyle alay edermiş gibi yankı yapıyordu. İstediği kadar yürüyebilir, bahçede dolaşabilirdi, ama yine de Ay'ın üzerindeki bu kubbenin altından kurtulamazdı. Aynı zamanda, bu kubbenin altında kendisini ölüm bekliyordu. Daha önce öldürmeye teşebbüs eden kimse yine deneyecekti, hem de ölümünü garanti etmek üzere harekete geçecekti, yani Arch Comyn'in Barnard yıldızına gitmemesini garanti etmek isteyecekti.

Eğer oraya gidecek kadar yaşarsa, Ballantyne'in nereye inmiş olduğunu soracaklardı. O zaman ne cevap verecekti?

İşte, bu sorunun cevabını bilmiyordu.

7.

Comyn, tahammülünün son haddine geldiği zaman olaylar birden patlak verdi.

Sydna ile bahçede, kendilerini dünyanın yeşil ışıklarından koruyan büyük bir ağacın altına uzanmış yatıyorlardı.

Uşaklardan birinin özür dilercesine öksürmesi ile kendilerine geldiler.

— Bay Peter, sizi hemen görmek istiyor, hanımefendi.

Sydna:

— Kızgın mı?, diye sordu.

— Korkarım ki, evet, Bayan. Yattan bir mesaj geldi...

Sydna:

— Tahmin ediyordum, dedi.

Uşak uzaklaşırken ekledi.

— Eh, varsın kızsın bakalım. Bu kadar haftayı can sıkıntısı içinde geçirmiştik.

Comyn:

— Benim için çok güzel bir kompliman, dedi.

— Oh, Comyn, bizi kastetmedim. Fevkalâde vakit geçiriyorduk.

Comyn:

— Evet, dedi. Özellikle Stanley’in bizi görmesine imkân verdiğin zaman. Onu iğnelemek için beni kullanmanı çok iyi anlıyorum.

Comyn, Sydna’nın vuracağını düşündü, fakat Sydna bir dakika Comyn’e baktıktan sonra kahkahayı bastı.

Comyn:

— Senin için deli oluyor, değil mi?, diye sordu.

— Pis bir yılan.

— Senin için deli olduğundan mı?

— Böyle konuştuğu için. Hiç değilse bir kere yaptı... sadece bir kere. Kuzenim Claudia berbat, fakat benim kuzenimdir ve Stanley'in fevkalâde olduğunu düşünüyor.

Beyaz elbisesini düzeltti.

— Şuraya bak, koca maymun, fermuarımı berbat etmişsin! Stanley, canımı sıkan ve hoşlanmadığım tek erkek. Bu bakımdan seviştiğimiz zaman bizi birkaç kere görmesine fırsat verdim.

Birden ses tonu öfkeli bir ifadeyle yükseldi.

— Aramızda geçenler bizim için hep bugün, belki yarınımız olmayabilir, Comyn. Gemi seni de beraber götürdüğü zaman... her şey bitmiş olacak. Peter'i görmeye gidecek miyiz?

— Yine ne halt karıştırdın?

— Anlarsın. Haftaların can sıkıntısı içinde geçtiğini söylemiştim.

Comyn, Sydna'nın peşinden yürüdü. Sydna ile geçirdiği haftalar kendisi için hiç de sıkıcı olmamıştı. Fakat bu haftaların yorucu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ay'da yapılan hummalı çalışmalara, hiç karışmamıştı. Kimse onunla ilgilenmiyor, ondan hiç bir yardım istemiyordu. Bütün çalışmalar, bahçenin evden, büyük ağaçlarla ayrılmış bir kısmında yapılıyordu.

Elektrik jeneratörleri ve ısıtma kazanı için yakıt getiren büyük yük gemilerinin inmesine mahsus büyük hücreler vardı. Bu gemiler, büyük kubbenin suyunu, yakıtını, yiyeceğini, oksijen tüplerini ve suyun arıtılması için gereken bazı kimyasal maddeleri getiriyordu. Küçük atelyeler büyütülmüştü ve bu atelyelerde yüzlerce makinist, usta, işçi çalışıyordu.

Ballantyne'in gemisinde kullanılan sürvites yeni ve büyük bir gemiye monte edilmişti. Gemi, Ballantyne'in gemisinden çok daha büyük, sağlam

ve moderndi. Atelyelerde üç vardiye birden çalışıyor, çalışmalar gece gündüz devam ediyordu. Kimse şikâyet etmiyordu. Verilen ücretler astronomik rakamlardı. Bütün işçiler, geminin gidişine kadar burada tutulu olduklarını biliyordu, fakat kimse hayatından şikâyetçi değildi.

Fakat onlar, Peter Cochrane, Simon ve Stanley başka bir şeyin parçasıydılar, başka bir iş görüyorlardı. Hattâ George Amca bile Dünyada gerekli çalışmalarını sürdürüyordu.

Bütün bu insanlardan sadece Comyn hiç bir iş yapmıyordu.

Bahçenin atelyeler kesimine yerleştirilmiş nöbetçilere gerekli emirler verilmişti. Atelyelere sokulmayan başkaları da vardı, Comyn de bunların arasındaydı. Uzaktan, geminin gümüş rengindeki parıltılarını görüyor, atom makinelerinin çalışmasını izliyor, perçin makinelerinin gürültüsünü duyuyor, fakat daha ileri gidemiyordu.

Peter Cochrane'e:

— Ben inşaatçıyım, hem de en iyisinden. Nihayet bu gemiyle ben de gideceğim, demişti.

— Evet, fakat gitmeye hazır olduğumuz zaman gemiye bineceksin. Ondan önce, hayır. Başımıza nasıl belâ olabileceğin hakkında yeteri kadar bilgimiz var, Comyn.

— Fakat gemi işlerinin dışında başka şeyler yapabilirim.

— Hayır, Comyn, Gemiye yaklaşamazsın, Büyükbabamın emri böyle.

Comyn, o zamandan beri ihtiyar adama küfür edip duruyordu.

Geminin ilk deneme için Ayın karanlık yüzünden uzaya doğru süzüldüğünü görmüştü. Zamanı gelince aynı geminin içinde olacağını düşününce midesinde bir şeyin düğümlendiğini hissediyordu.

Beklemek zorundaydı. Gemi nihayet Ay'ın yüzeyine konmuştu. Peter Cochrane'in yüzünde ter damlacıkları vardı ve Stanley onun arkasından sarsak adımlarla yürüyordu.

— ... robot vardiye iyi işlemiyor. Röleler fazla yüke gelmiyor. Hepsini çıkartıp yeniden yapacaksınız.

Comyn, bundan başka bir şey öğrenememişti. Sydna ile dolaşması, beklemesi, sabretmesi gerekiyordu, ancak şu veya bu şekilde günün birinde patlayacağını çok iyi biliyordu.

Ancak, Sydna daha önce patlak vermişti. Sydna'nın peşinden eve girerken kadının yüzünün ifadesinden onun bir kasırgaya dalmak üzere olduğunu hissediyordu.

Peter, terasta bekliyordu. Yüzü, öfkesinden olacak, simsiyah bir renk almıştı. Stanley ve Claudia da onun yanında duruyordu.

Peter öfkeyle:

— Yat yirmi dakika sonra buraya inmiş olacak, dedi. Kaptan Moore, radyo ile Ay'a inip inemeyeceğini öğrenmek istedi, çünkü, sonuçtan endişe ediyordu. Yat'ta yirmi arkadaşın varmış, Sydna.

Sydna, neşeyle:

— Ah, sahi, dedi. Sana söylemeyi unutmuştum. Vereceğimiz bir partinin iyi olacağını düşünmüştüm.

Peter:

— Burada ne yapmak çabasında olduğumuzu biliyorsun, dedi. Buradaki çalışmalarımızı da gizli tuttuğumuzu çok iyi biliyorsun! Bununla beraber sen...

— Bu kadar kötümser olma, Peter! Dostlarımdan hiç birisi casus değil... ayrıca fazla akıllı da sayılmazlar. Her ne olursa olsun onların eğlenceden başka düşünceleri yoktur.

Peter müthiş öfkelenmişti.

— Tabiî, sen gülerek geçiştir. Yıldızlara yolculuk yapacak bir geminin uçuşa hazır olduğu haberi yayılacak olursa, ne olacağını biliyor musun? Bir saat içinde mahkeme kararını yüzümüze çarpacaklardır! Bugüne kadar

serbest çalışabilmemizin sebebi, böylesine süratli hareket edebileceğimizi tahmin etmedikleridir. Allah kahretsin ki, Sydna...

— Bana küfür etmekten vazgeç ve biraz kendine hakim ol. Nöbetçilerin onları atelyelerin bölgesine sokmayacaklardır. İçki evde içileceğine göre kimse o tarafa gitmeyecektir.

Claudia:

— Parti fikri fena değil, dedi.

Sonra susup kocasına baktı.

Stanley:

— Yat geriye dönüp dünyaya gidecektir, dedi.

Comyn, Stanley'in son gördüğünden beri biraz daha yaşlanmış olduğunu düşündü. Yüzünün pembeliği tamamen kaybolmuş, yanakları çökmüştü. Peter gibi o da Büyük Sıçrayışa dahil olacaktı. Yolculuk için ısrar etmiş ve Sally'nin desteğini görmüştü. Böyle olmakla beraber çıkacağı yolculuğa gönüllü olmadığı belli oluyordu.

Sydna:

— Yat geri dönemez, dedi. Geri çevirdiğiniz takdirde burada bazı işlerin döndüğünden kuşkulanacaklardır.

Sydna'nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorlardı.

Peter terslenerek:

— Peki, Sydna, dedi. Fakat ters giden bir şey olursa, yemin ederimki boynunu koparırım.

Ters giden hiç bir şey olmadı. Tabiî ilk zamanlar. Yat, büyük kubbenin hava hücresine indi. Comyn, kadınlı erkekli gençlerin gülüşerek eve doğru yürüdüklerini gördü. Bütün bahçe ve evin büyük salonu neşeyle doldu, her tarafı tatlı müzik sesi kapladı. Dans etmeyen hemen hemen yok gibiydi.

Comyn, terasta oturmuş içiyordu. Önce birkaç kadehle başladı, sonra kadehlerin sayısı sürekli olarak artmaya başladı. Herkes eğleniyordu, ama Comyn pek neşeli sayılmazdı. Ayık olmamakla beraber içkiyi kesmesine imkân yoktu. Neden olduğunu da biliyordu. Artık normal bir insan değildi, çünkü, Büyük Sıçrayışı'ın gölgesi üzerindeydi. Evvelce beş kişinin gidip, içlerinden birinin döndüğü yere gideceikti..'

Ballantyne'in, Transuran kelimesini kullanmakla ne demek istediğini belki bininci defa düşünüyordu. Dayanacak bilgi olmadıktan sonra söylenilen tek kelimenin anlamını çözmeye çalışmak neye yarardı?

Transuran hakkında herkes konuşmuş, ancak, anlamını çözebilmek için faydalı bir şey söyleyememişti.

Transuran her neyse, her kimse... Ballantyne'i bu vaziyete sokan şey değil miydi?

Comyn titredi ve Ballantyne'in sesini boğmak üzere Cochrane'lerın birinci sınıf kalite viskisini kadehine doldurdu.

Birden dağınık saçlı, esmer ve güzel bir kız önünde durmuş soruyordu,

— Kimsin sen?

Kız son derece güzeldi. Sanki dikenlerin arasında açmış nadide bir güle benziyordu. Comyn'in aklından kötü kötü şeyler geçti. Sonra kötü düşüncelerini bir kenara iterek cevap verdi.

— Bilmiyorum. Ben de burada yabancıyım. Sen kimsin?

— Tahmin edemezsin.

— Şu halde tahmin etmeye de çalışmam.

— İsmim Bridget.

Sonra yüzünü ekşitti.

— Korkunç bir isim değil mi?

Comyn'in başı üzerinden bakarken yüzü birden aydınlandı.

— Oh, işte Simon!

Elini sallayıp seslendi. Simon onlara doğru yürüdü; yanlarına gelince kolunu genç kızın beline doladı. Genç kız sanki Simon'un kollarının arasında erimişti. Fakat yine de Comyn'le ilgiliydi.

— Simon, bu adam çok mutsuz. Neden mutsuz.

— Öldürüleceğini zannediyor. Son zamanlarda kimse denedi mi, Comyn?

Comyn:

— Henüz sırtımı kimseye dönmedim, diye cevap verdi

Bridget:

— Şaka ediyorsun, dedi. Kimse onu öldürmeye çalışmaz, çok yakışıklı.

Simon:

— Onu bu kelimeyle tarif etmek hiç aklıma gelmemişti, dedi. Belki de haklısın. Haydi gel, Bridgie. Eyvallah, Comyn, sakın zehirli Martini içme.

Comyn onların gidişini seyretti. Simon Cochrane'e karşı duyduğu hoşnutsuzluk son haddini bulmak üzereydi. Küçük bir geminin içinde Barnard yıldızına giderlerken ne kadar iyi vakit geçireceğini düşündü.

Peter'in terasa çıktığını ve dâvetlilere bakarak homurdandığını gördü. Peter ağzına içki diye bir şey koymamıştı. Biraz sonra Stanley de yanına geldi. Stanley'in de durumdan hoşlanmadığı belliydi. Bir iki dakika konuştular, sonra Peter bahçeye indi ve karanlığın içinde kayboldu. Comyn, her halde nöbetçi kordonunun yerinde olup olmadığını kontrol için gidiyor, diye düşündü. Sydna, bu davet için oldukça çok azar işitecekti. Kendisini de buraya sürükleyen Sydna olmuştu, bu bakımdan ona teşekkür borçluydu... Yoksa...

Sahi Sydna neredeydi ?

Biraz sonra Stanley de merdivenlerden bahçeye indi ve Peter'in arkasından kayboldu. Comyn yerinden kalktı. Can sıkıntısıyla oturmaktan

bıkmıştı. Sydna'nın sarışın başını kalabalık arasında araştırdı, görünce ona doğru yürüdü. Terasın zemin betonu sanki ayaklarının altında oynuyordu. Sydna, daha önce tanışmış olduğu Johnny denen uzun boylu adamla beraberdi. Etraflarında başkaları da vardı. İçlerinden birisi komik bir şey söylemiş olmalı ki hep beraber gülüyorlardı.

Comyn, Sydna'nın yanında durdu?

— Merhaba, dedi.

Sydna, neşeli gözlerle baktı.

— Merhaba, Comyn.

Sydna'nın yanında oturan Johnny ayağa kalktı.

Comyn:

— Misafir kabul eder misiniz?, dedi?.

Sydna başını salladı.

— Somurtkan görünüyorsun. Ben de somurtmak istemiyorum.

Sydna başını çevirdi.

Comyn, elini kadının çıplak omzuna dokundurdu.

— Sydna...

— Oh, beni rahat bırak, Comyn. Eğleniyorum. Beni rahat bırak.

Johnny aralarına girdi. Kendisini güçlü hissediyordu. Yüzünü Comyn'in burnunun ucuna sokarak:

— Sydna'nın söylediklerini duydun, dedi. Bas bakalım!

Zaten diken üstünde oturan Comyn'in sinirleri birden bozuldu. Johnny'yi kaldırdığı gibi bir kenara bıraktı.

— Beni dinle, Sydna, dedi. Seninle konuşmak istiyorum...

Johnny'nin yumruğu elmacık kemiğinin üstüne indi. Başını döndürecek kadar şiddetli sayılırdı.

Johnny:

— Şimdi gidecek misin?, dedi.

Burnundan soluyor ve ikinci yumruğu vurmaya hazırlanıyordu.

Sydna, alçak masadaki kadehini devirerek ayağa fırladı.

— Oh, ikinizin de canı cehenneme!, dedi.

Sonra yanındakileri de alarak uzaklaştı. Comyn, sağ kalacak olursa bir gün Sydna'nın küstahlığının cezasını vereceğini düşündü.

Johnny:

— Bahçeye çıksak iyi olacak, dedi.

Comyn, genç adama baktı.

— Oh, hayır!

Johnny'nin yüzü bembeyazdı. Sadece gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Heyecanının en yüksek noktasına gelmişti ve işi bir yumrukla bırakacak gibi görünmüyordu.

— Sydna'yı benden çalmaya çalıştın, dedi.

Comyn bir kahkaha attı.

Johnny'nin yüzü boynuna kadar kızardı.

— Ya bahçeye gelirsin ya da işi burada bitiririm.

Johnny söylediğini yapacak kadar öfkeliydi.

Comyn içini çekti.

— Pekâlâ, küçük, dedi. Gel bakalım. Belki orada aklını başına getirebilirim.

Yan yana yürüyerek bahçeye indiler. Comyn öne düştü. Johnny, burnundan soluyarak peşinden yürüyordu. Comyn kendi kendisine gülümsedi, Johnny'yi arenaya çıkmış genç bir boğaya benzetmişti. Terasın ışıkları çok gerilerde kalmıştı. Büyük kubbenin üstünde görünen yıldızların parlaklığı daha iyi seçilebiliyordu. Sesler mırıltı halinde duyuluyordu.

Johnny:

— Bu kadar uzaklık yeter, dedi.

Comyn birden durdu.

— Pekâlâ. Bir dakika dur ve beni dinle, delikanlı...

Johnny yumruğunu şiddetle sallayınca başını eğerek yumruktan kurtuldu. Johnny bütün gücüyle saldırıyordu. Comyn, birkaç tokatla Johnny’nin aklını başına getirmeye çalışıyordu. Fakat Johnny oldukça güçlü sayılırdı ve yumrukları can yakıyordu. Comyn, yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordu.

— Vazgeç, dedi. Yoksa yaşına bakmadan canını yakacağım.

Johnny’yi iterek kendisinden uzaklaştırdı. Johnny, kavga etmekten korktuğunu söyleyerek yine üzerine saldırınca bir ayak oyunuyla kenara çekildi.

Üzerinde beyaz çiçeklerin bulunduğu uzun ağaçların gölgelerinden doğru kısa bir şimşek çaktı. Comyn’in biran önce durduğu ve şimdi Johnny’nin bulunduğu yere doğru uzandı. Johnny gık demeden olduğu yere yıkıldı.

Comyn, bir saniye kadar ölü gence sonra ağaçlara doğru baktı. Birden yıldırım gibi harekete geçti. Biraz önce durduğu yere ikinci bir ışık uzandı, yüksek voltaj kuvvetli ışıkla yere çarptı. Elektrik akımının kuvvetiyle yere yuvarlandı; yarı uyuşuk bir halde ağaçların gölgelerine kadar yuvarlanmasına devam etti. Şok tabancasını cebinden çıkarıp avucunda sıktı. Akım gücünü son haddine çıkartarak ağaçlıklara doğru ateş etti. Biraz yüksekçe ateş etmişti. Bütün istediği katili canlı olarak yakalamaktı.

Ev yönünden sesler duyulmaya başladı. Karşılıklı ataş edildiğini görmüşlerdi. Bazı kadınlar haykırıyor, erkekler bağırıyordu. Comyn, her seferinde yer değiştirerek iki kere daha ateş etti. Katil cevap vermedi ve bir saniye sonra koşan adım sesleri duyuldu. Comyn, yerinden fırlayarak katilin peşinden koştu.

Davetliler evden bahçeye boşalıyordu. Katil o yöne gidemezdi. Çıkış kapısına doğru gitmesi gerekiyordu, fakat Comyn katilin yolunda olacaktı ve silahlıydı. Belki katil, Comyn'in silâhlı olabileceğini aklına getirmemişti. Comyn, şok tabancasının kuvvetini düşünerek yük gemilerinin indiği hava odasına doğru koşmaya başladı. Şok tabancasının kuvveti düşürüldüğü zaman uzak mesafeye atış yapılamazdı, ama adama yeteri kadar yanaşabilirse, belki öldürmeden canlı yakalayabilir ve konuşturabilirdi.

Adamın açık sahada koştuğunu gördü. Durması için bağırdı, fakat mesafe uzak olduğu için adamın duyup duymadığını bilmiyordu. Adam geri dönüp ateş ettiği zaman, kuvvetli ışık hüzmesi yakınındaki bir ağaca çarptı. Bahçe gürültülü bir kalabalıkla kaynaşıyordu. Acil durumlarda kullanılan ışıklar teker teker yanmaya başladı. Yükleme ve indirme hava odasından nöbetçiler boşalıyordu. Katil kaçıyordu, ama kaçacak başka yeri kalmamıştı. Çevresi birden sarıldı, mavi ışınlar ortalığı bir an için parlattı ve adam yere yıkıldı.

Comyn nefes nefese yetişti. Nöbetçiler işçileri tekrar yerlerine sokmaya çalışıyordu. Peter Cochrane ve Stanley de kalabalık arasındaydı. Ellerinde şok tabancaları yerdeki adama bakıyorlardı.

Comyn de adama baktı.

— Onu tanıyor musunuz?

Peter başıyla olumlu bir işaret yaptı.

Stanley:

— Washburn adında biri, dedi, iki ya da üç yıl önce Cochrane'lerin yanında çalışırdı. Sonra işten kovuldu. Her zaman hâdise çıkartırdı.

Başını sallayarak devam etti.

— Buraya nasıl geldi? Burada ne arıyor?

Comyn:

— Beni öldürmeye çalışıyordu, dedi. Bir keresinde Dünyada denemişti.

Peter, ciddî ifadeyle Comyn’e baktı.

— Emin misin?

Comyn başıyla evetledi.

Davetliler yavaş yavaş toplanmaya başlamışlardı. Sydna, Simon ve diğerleri korkuyla yerdeki adama bakıyorlardı.

Peter sert sesle:

— Buraya kimseyi yaklaştırmayın, diye bağırdı. Comyn:

— Artık önemli değil, dedi. Gemiyi bile görmelerine izin verebilirsin. Artık önemi kalmadı.

Peter, dik dik Comyn’e baktı. Simon, yerdeki adama bakarak aralarına girdi.

— Hey, dedi. Yatta bu adam da vardı.

Peter öfkeyle kardeşine baktı.

— Ona neden mani olmadın? Böyle bir adamın buraya geldiğini biliyor ve bana haber vermiyorsun, ha?

Simon da kızmıştı.

— Alay mı ediyorsun? Elinde senin izin kâğıdın vardı.

Comyn tek kelime söylemeden Peter’i ensesinden yakaladığı gibi yere doğru bastırdı.

Comyn’e doğru uzanan eller onu çekmeye çalıştı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu. Nihayet, birisi elindeki şok tabancasının kabzasını Comyn’in başının arkasına vurdu. Sonra Comyn’i çekip Peter’in üstünden aldılar. Peter, başını sallayarak yerden kalktı. Stanley, ölü adamın yanına çökmüş ceplerini karıştırıyordu. Bir parça kâğıt buldu ve doğruldu.

— İşte , Peter. izin kağıdının üstünde senin imzan var.

Peter tekrar başını salladı, sonra Stanley’in elindeki kâğıdı alıp inceledi.

— Sahte, dedi. Bizim hesabımıza çalışmıştı, imzamı öğrenmiş olacak. Muhtemelen imzam bonservisinde olacak. Ona hiç bir izin kâğıdı vermediğimi çok iyi biliyorum.

Comyn:

— Bunu ispat edeceğini umarım, dedi.

Hâlâ kollarını tutuyorlardı. Başı son derece ağrıyordu. Peter Cochrane, Comyn'in önünde durdu.

— Neden? Gemiyi görmelerinde artık bir sakınca yok demekle ne kastettin?

Comyn:

— Arkadaşın çok acele ediyordu, dedi. Beni tam hedefe aldığını sanmıştı, ama aldandı. Johnny benim yerime vuruldu.

Derin bir sessizlik oldu.

Sydna'nın boğuk sesi duyuldu.

— Yani, Johnny öldü mü?

— Öldü. Washburn'ü gömebilirsiniz ve beni de gömebilirdiniz, ama Johnny'yi gömemezsiniz. Ve memnunum. Aptal bir gençti, ama böyle dövüşlerin acemisiydi. Ölmesi için hiç bir sebep yoktu.

Peter'a, Simon'a, Bili Stanley'e ve Sydna'ya baktı. Sydna'nın rengi kül gibi olmuştu.

Sydna'ya:

— Eh, iyi eğlendin, dedi. Bu eğlentiyle beraber Ay'daki kazanın kapağını uzaya doğru fırlattın. Dünya polisi buraya akın edecek, onların gelişlerine de engel olamazsınız ya!

Johnny'nin neden öldürüldüğünü öğrenmek isteyecekler. Cinayete sebep olabilecek kadar gizli neler yaptığınızı bilmek isteyecekler. Bu bakımdan

saklayabileceğiniz bir sır kalmadı demektir. Bunun için gemiyi görmelerinde bir sakınca yok artık dedim.

Yine soğuk bir sessizlik oldu. Ölü adam, Stanley'in çevirdiği gibi yatıyordu. Bir kolu yüzünün üstüne gelmişti. Dudaklarında sanki alaycı bir gülümseme vardı. Stanley'in rengi kara-sarı olmuştu; Simonun gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Kalabalığın arkasında kalan atelyelerden gelen sesler bir an için bile kesilmemişti.

Peter Cochrane:

— Dünya yetkililerini şahsen haberdar edeceğim, dedi. Şimdilik, kimse buradan ayrılamayacak ve kimse ile muhaberat yapmayacak. Polis soruşturmasını tamamlayıp gitmelerine izin verinceye kadar herkes burada kalacak.

İtiraz sesleri duyuldu. Peter, onları hemen susturdu.

— Özür dilerim, fakat söylediğim gibi davranmak zorundasınız. Sydna'nın sizlere iyi vakit geçirteceğinden hiç kuşkum yok.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya ve eve doğru gitmeye başladı. Erkeklerden bazıları Johnny'yi bulmaya gittiler.

Peter, Comyn'e döndü.

— Seni öldürtmeye çalışmadım. Jonas'ın söylediği gibi cinayet aptallıktan başka bir şey değildir. Eğer seni öldürmek isteseydim, bunu başkasına yaptırtmaz bizzat kendim yapardım ve yüzüme gözüme bulaştırmazdım. Tamam, çocuklar Comyn'i bırakabilirsiniz.

Sonra Peter Cochrane arkasını döndü ve atelyelere doğru acele adımlarla uzaklaştı. Simon, kardeşinin arkasından endişeli gözlerle bakıyordu.

Stanley'e:

— Ne yapacağını biliyor musun?, diye sordu.

Stanley, gözlerini yerdeki cesetten ayıramıyordu.

Sanki büyülenmişti, diliyle sürekli olarak dudaklarını yalıyordu ve elleri zangır zangır titriyordu.

Dalgın bir tavırla:

— Bilmiyorum, dedi. Düşünmek için fırsat bulamadan.

— Dünya'ya elinden geldiği kadar geç haber verecektir. Gemiyi hazırlayıp deneme yapmadan uzaya açılmaya çalışacaktır. Eğer sürvites iyi çalışacak olursa... polisin buraya gelmesinden önce uzayın karanlıklarında kaybolmuş olacağız.

Comyn, eğer sürvites çalışmazsa uzayın neresinde kalacaklarını ürpererek düşündü.

8.

İsmi Arch Comyn'di ve bir zamanlar Dünya'da evi, kuvvetli kolları olan esmer bir sevgilisi vardı. Peki şimdi yıldızların arasındaki bu soğuk boşlukta ne arıyordu?

Ana kamaradaki masanın etrafında oturmuş poker oynayanların sesi duyuluyordu.

— Üç kart.

Comyn, çok garip, diye düşündü. Kuşkusuz ki garipti, çünkü, tarihe geçecek ikinci Büyük Sıçrayışı yapıyorlardı ve insanların şimdiye kadar gidemedikleri yere doğru büyük bir hızla ilerliyorlardı. Oysa, kendilerini boşluktan ayıran metal duvarın içinde oturan bu insanlar sanki nerede olduklarını bilmiyorlarmış gibi sâkin sakin poker oynuyorlardı.

Ballantyne'den nelerin kalmış olduğunu şimdi çok iyi biliyordu. İnsanların dünyalar arası yolculuklarına benzemeyen bu yolculuk çılgınlıktan başka bir şey değildi. Lomboz deliklerinin perdeleri iyice kapatılmıştı, çünkü, karanlıktan başka bir şeyi görmek mümkün değildi. Neutronik konvertörlerden çıkan kendi enerjileri çevrelerini sarıyor ve gemiyi korkunç bir hızla uzayda sürüklüyordu. Astronomlar teorik olarak nerede bulunduklarını belki söyleyebilirlerdi, ama aslında kimse nerede bulunduklarını bilmiyordu.

İşin en garip tarafı geminin içinde hızlarının hissedilmemesiydi. Bunun için de bazı tedbirler alınmış, uzayla aralarına koruyucu, hızı belli etmeyen manyetik bir alan meydana getirilmişti.

Ballantyne'in indiği yıldız video ekranında ışık kümesi gibi görünüyordu. Son hızla giden gemi, yıldızın saçtığı kozmik ışınları seke seke atlayıp geçiyordu.

Sadece bir video ekranı, karışık elektronik cihazlarla donatılmıştı ve önlerini gösteriyordu. Ekranın üzerindeki kılcal hatlar, otomatik

kompensatörler vasıtasıyla donuk parıltılarla yanan Barnard yıldızını tam merkezde tutuyordu. Önceleri, ekranda görünen yıldıza sık sık bakan mürettebat daha sonra ekrana bakmaz olmuşlardı. Sonunda, kimse nereye gittiğini umursamamaya başlamıştı.

Comyn, diğerleri gibi ilgisiz kalamıyordu. Tekrar tekrar yerinden kalkıp ekranın önüne gidiyor ve yıldızı inceliyordu. Yıldızı düşünmemek elinde değildi.

Peter Cochrane'e sordu.

— Neden Barnard yıldızı? Ballantyne'in Centauri yıldızı yerine oraya gitmesindeki sebep nedir.

Peter:

— Barnard yıldızının gezegenleri olduğunu biliyoruz, dedi.

Peter çok yorgun görünüyordu. Sinirlerinin çok gergin olduğu muhakkaktı. Zafere doğru gittiğini bilmesi onu huzursuz yapıyor olmalıydı.

— Gezegenlerin ışıkları yıldızdan daha az parlak olduğu için astronomlar bu gezegenleri yıllar önce görmüşlerdi. Tabiî, ayrımı Kebble teleskobu ile yapabilmişlerdi. Alpha ve Proxima Centauri hakkında kesinlikle bir şey söyleyemiyorlar; bu bakımdan Barnard seçilmişti. Tabiî, Barnard sadece bir yıldız, Weiszacker teorisi şimdi ispatlanmış ve yıldızların çoğunlukla gezegenleri olduğu hakkındaki postulatları gerçekleşmiş oluyor. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu anlaya...

Çok çabuk konuştuğunun farkına varmış gibi birden sustu. Ballantyne'ne bakmış ve Transuranik hakkında bilgisi olan genç doktor:

— Bir sedatif alarak biraz dinlenseniz iyi olacak, Bay Cochrane, dedi.

— Hayır, şu seyir defterlerini bir kere daha gözden geçirmek istiyorum.

— Seyir kitaplarını incelememiz için çok vaktiniz var.

Simon:

— Seyir kitaplarında bilmediğimiz bir şey yok, dedi.

Soğuk bakışlı gözlerini Comyn’e dikmişti.

— Buradaki dostumuz nereye gittiğimizi bilen tek insan. Doğru mu?

Comyn:

— Oraya gittiğimiz zaman anlarsın, dedi.

Doktor French, Ballantyne’i muayene eden Doktor Roth ve Cochrane laboratuvarlarından seçilerek alınmış olan diğer adamlar başlarını önlerine eğerek dikkatlerini ellerindeki kâğıtlara vermiş gibi göründüler, çünkü, Cochrane’lerin tartışmalarına karışmak istemiyorlardı,

Peter, Simon ve Bill Stanley’e bakan Comyn, dişlerinin arasından:

— Oraya gitmeden önce, Washburn’ü beni temizlemek için hanginizin kiraladığını öğreneceğim, dedi.

— Hangimiz ?

— Evet. Üçünüzden biri. Üçünüzden biri, Ballantyne’in kayıp olan seyir kitabını saklıyor. Üçünüz de aynı şanslara sahiptiniz.

Comyn’in gözleri öfkeyle parıldıyordu. Comyn de diğerleri gibi son derece sinirliydi. Ay’dan ayrılmalarından önce durumları pek parlak değildi. Johnny’nin ceseti büyük salonlardan birinde yatıyordu; Sydna’nın misafirleri polisin neden gelmediğini ve neden Ay’da tutuklu muamelesi gordüklerini merak ediyor, soruyorlardı. Sydna’nın rengi uçmuştu ve kimseyle konuşmuyordu. İhtiyar Jonas, Sydna ile konuşmuştu. Ona ne söylemiş olduğunu Comyn tahmin edemezdi, fakat Sydna’nın bütün ümitleri kırılmış gibi bir hali vardı.

Dünya zamanı ile yola çıkışları iki gün sürmüştü. Peter, Simon’un söylediği gibi bütün işleri büyük bir hızla iki günde tamamlamıştı. Gemi yola çıkmaya hazır olur olmaz Peter, Dünya yetkililerini durumdan haberdar etmişti ve vedalaşmaya bile zamanları olmamıştı.

Comyn:

— İçinizden biri, dedi. Yanlış adamı vuran katili içinizden biri kiraladı. Henüz kimin olduğunu bilmiyorum, ama nasıl olsa öğreneceğim.

Peter büyük bir öfkeyle:

— Washburn'e izin kâğıdını hâlâ benim verdiğimi mi düşünüyorsun?, diye sordu.

— Adamın elinde bir izin kâğıdı vardı, değil mi?

Simon, gelip Comyn'in önünde durdu.

— Seni ilk gördüğüm zaman senden hoşlanmamıştım. Gün geçtikçe sana olan nefretim artıyor. Çok fazla konuşuyorsun. Eğer birisi seni öldürmek istediyse, iyi yapmış.

Comyn:

— Evet, dedi. Washburn'ün yattan çıktığını gören sensin, ama onu durdurup elindeki izin kâğıdını kontrol etmek zahmetine katlanmadın.

Bill Stanley, Simon'un koluna yapıştı.

— Bir dakika, dedi. Münakaşa edip kavgaya tutuşacak zaman değil. Biz...

Doktor French sinirli bir tavırla gırtlağını temizledi.

— Eğer dikkatli olmazsak hepimiz sinir gerginliğinden aklımızı oynatabiliriz. Tartışmayı bırakmanızı tavsiye edeceğim. Bir sedatif alıp sakinleşin, özellikle siz, Bay Cochrane.

Peter, kuru sesle:

— Senin de bir sedatife ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun, dedi.

Simon'a baktı,

— Mamafih, doktorun hakkı var, Simon. Vazgeçsen iyi olacak.

Sen de vazgeçsen iyi olacak. Fakat şimdi münakaşa etmeyeceğim. Uyumaya gayret edeceğim.

Peter kamarasına gitti. Simon da gözden kaybolmuştu. Stanley, oturmuş, gözünü dikmiş boşluğu seyrediyordu. Poker oynayanlar da kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı.

Comyn bir sigara yakarak daracık yerde ileri geri dolaşmaya başladı. Hava, vantilatörler vasıtasıyla veriliyordu. Tavanda garip bir ışık vardı, fakat ışıkta anlaşılmayan bir gariplik varmış gibiydi. Comyn'in sinirleri son derece gergindi. Sanki vücudunun bütün hücrelerinin dağılacağını zannediyordu. Doktor Roth'un söylediğine göre, geminin çevresinde meydana gelen statik elektrik enerjisinden ileri geliyordu. Küçük şeyler çok çabuk büyüyebilir ve insanı etkisine alabilirdi. Hattâ, duyulamayacak kadar ince bir ses bile insanın sinirlerini bozmaya yeterli olabilirdi.

Comyn düşündü.

«Ballantyne son anda duydu. Barnard yıldızına gidinceye ve geri dönünceye kadar sesi dinledi, fakat duyması mümkün olmuyordu. Sonra şu Allahın cezası elektrik matkabını buldular ve nihayet... evet, ses...»

Geminin çevresinden şiddetli sesler duyuluyordu. Sürvitesin kahreden sesi.

Comyn birden küfür etti ve:

— Eğer hareket halinde olsaydık, o kadar kötü olmayacaktı, dedi,

Roth, elindeki kartlara bakarak homurdandı.

— Hareket halindesin, dedi. Işıktan daha hızlı giderek altı ışık yılı yol katediyorsun.

Elindeki kâğıtları masanın üzerine attı.

— Lüzumsuz iki onlu. Ben yokum. Evet, Comyn, hareket halindesin.

— Hareket halinde olduğunu nasıl anlıyoruz? Hissedemiyoruz, göremiyoruz. Hatta işitemiyoruz.

Roth:

— İnancımıza dayanıyoruz, dedi. Aletlerimiz Barnard yıldızına büyük bir hızla yaklaştığımızı gösteriyor. Ya da o bize yaklaşıyor. Kimbilir? Hareket sadece orantılıdır. Her neyse, Dünyamızda bilinen orantıya göre, teorik olarak imkânsız olan bir hızla hareket ediyoruz. Başka bir sisteme veya sebebe dayanarak, bu hızda hareket etmiyormuşuz gibi görünebiliriz.

Comyn:

— Siz ilim adamları hayal kurmaya başladığınız zaman midem bulanıyor, dedi. Söyledikleriniz hep saçma şeyler.

— Hiç de değil. Ballantyne sürvitesini Groom'un teorisine göre kurdu. Yani, ışık hızının gerçek olduğunu ispatladı ve buna göre ışık hızından daha süratli olan sürvitesi buldu. Bir nevî atomik titreşim. Enerji hem kaybolabilir hem de kazanılabilir. Ya da ne kazanılabilir ne de kaybedilebilir. Sürvites çalışıyor, fakat bu teoriyi ispatlayıp ispatlamadığını bilmiyoruz.

Comyn dinliyordu, ama anlayabildikleri çok azdı. Sanki bir kâbus gördüğünü sanıyordu. Kontrolünü kaybetmemek için bütün gücünü harcayarak gerçek şeyleri düşünmeye çalışıyordu.

Roth:

— ... ve Vickrey, dış yıldızlara yaptığı yolculuk hakkındaki notlarında zamanla çok ilgiliydi diyordu. Kronometreler fonksiyon gösteriyordu, ama Dünya kronolojisine göre hâlâ doğru muydu? Kontrol edebilecek bir yol yoktu. İlk Büyük Sıçrayışın şu kadar ay tuttuğunu söylüyoruz. Vickrey'in sözü «ebediyet» ti ki, belirsiz bir kelimedir. Yıldız yolculuğuna başlayalı ne kadar zaman olmuştur? Benim fikrimce zaman hissi...

Comyn, sigarasını öfkeyle yere atıp üstüne basarak söndürdü, sonra kamaradan çıktı. Roth'un ilmî konuşmasından sıkılmıştı. Her şeyi gerçekleriyle kabul eden bir kafası vardı. Sandalye, sandalyeydi; masa, masaydı; bir saat altmış dakikaydı. Bu gerçeklere sadık kaldığı sürece, keçileri kaçırmasına imkân yoktu.

Dolaptan bir şişe viski çıkardı; oturup içerken Sydna'yı düşündü. Acaba, kendileri için bir yarının olmayacağını söylediği zaman haklı mıydı? Muhtemelen. Onun gemide olmasını arzu etti, ama olmadığına memnun oluyordu. Bir müddet sonra sürvitesin sesini dinlemeye başladı. Bu sesi, dişlerinin kenarlarıyla, sinirlerinin uçlarıyla bile işitebilirdi, ama kulaklarıyla duymasına imkân yoktu. Küfür ederek bir kadeh daha içti, sonra uyumak üzere uzandı. Uzayda yapılan bu ikinci Büyük Sıçrayış hakkında düşünmek yersizdi, ama yapacak başka şey yoktu. Hatta bilim adamlarının bile âletlerini kontrol etmekten başka yapacak işleri yoktu. Uçuş mühendisleri sadece sürvitese girip çıkma zamanında çalışabilirdi. Kaptan pilotlar sadece normal hızda işe yarayabilirlerdi.

Sürviteste olan gemi tamamen otomatik kontrollara bağlıydı. Bu hızla giden bir vasıtayı insanın kontrol etmesi mümkün olamazdı. Yapılan bütün iş, oturup milyonlarca âleti seyretmek ve çalıştıklarını ummaktan ileri gitmiyordu.

Comyn horultulu bir uykuya daldı ve rüya gördü. Gördüğü rüya pek iyi sayılmazdı. Birden uyandı ve derin derin nefes aldı. Ay'a gidişinden beri temiz hava almamış gibiydi.

Yemek saatini haber veren zilin çaldığını duydu.

Comyn, her saman yaptığı gibi kamarasından dikkatle çıktı. Hiç bir zaman ihtiyatı elden bırakmıyordu. Silâhtan korkusu yoktu, çünkü, geminin silâh deposu kilitliydi. Peter Cochrane, sinirleri gergin olan kimselerin silâh taşımasının doğru olmayacağını düşünerek gemide silâh taşınmasını yasaklamıştı. Gemi mürettebatının üzerinde çakıdan başka bir şeyin bulunması imkânsızdı. Fakat, cinayeti göze almış bir kimse için silah bulmak zor bir şey olmasa gerekti. Bunun için Comyn her zaman ihtiyatlıydı.

Koridorda kimse yoktu. Comyn esneyerek ana kamaraya doğru yürümeğe bağladı. Ağzında hâlâ viskinin ağır kokusu vardı ve başı kazan

gibiydi.

Koridorun sancak tarafında, kamaralara gerekli malzemelerin bulunduğu bir kiler vardı. Kilerin kapısı aralıktı, ama bunun bir manası olamazdı, çünkü, buraya girip çıkan fazlaydı. Comyn, kilerin önünden geçti.

Arkasından doğru havanın birden emildiğini belli eden hafif bir fısıltı oldu. Kilerin kapısı birden, gürültüsüzce açılmış, acele adım sesleri duyulmuştu. Comyn, son anda kendisini mümkün olduğu kadar sol tarafa doğru attı, ve kafasına inmesi gereken demir çubuk şiddetle omzuna indi, duyduğu acı şiddetliydi. Yere kapaklanmak üzereyken içgüdünün verdiği refleksle eli acıyan omzuna gitti. Parmakları demir çubuğa dokununca, çubuğun etrafına dolandı ve düşerken onu da peşinden sürükledi.

Koridorun zeminine hızla çarptı. Gözlerinin önünde binlerce yıldız uçuşuyordu, yıldızların ötesinde derin bir karanlık vardı. İçindeki ölüm korkusunun verdiği hisle boğuk bir ses çıkardı ve kalkmaya uğraştı.

Biraz gerisinde bir adam duruyordu. Adam başarısızlığı peşinen kabul etmiş olacak ki, yüzünü gizlemek ihtiyacını duymuştu.

Comyn'in öfkesi öylesine büyüktü ki, son bir gayretle yerinden doğrulduğu zaman adam birden dönüp kaçmaya başladı. Comyn, adamın sadece parlak ayakkabılarını, pantolonunu ve bacaklarını görebiliyordu. Comyn, gördüğü bacakların uzaklaşışını seyrederken bunların kime ait olduğunu tanıdı. Bir adamın yüzü, kendisini tanıtan birkaç unsurdan biriydi. Adamın ismini haykırmak istedi, fakat buna fırsat bulamadan kendinden geçti.

Hâlâ koridorda yatıyordu. Sol kolu parmak uçlarına kadar uyuşuktu ve kolunu oynatmak istediği zaman canı yanıyordu. Yerden kalkması ve ana kamaraya kadar gitmesi epey zor oldu.

Baygınlığı uzun sürmemişti, çünkü, hâlâ sofrada oturuyorlardı. İçeri girdiği zaman herkes başını döndürüp ona baktı. Peter, Simon, Bill Stanley,

doktorlar ve diğerleri masanın çevresinde oturuyorlardı. Birden yemekten vazgeçtiler ve Doktor French yerinden kalktı.

Comyn, kendisine ayrılan yere çöktü. Peter Cochrane'e baktı.

— Ballantyne'in nereye indiğini söylemeğe şimdi hazırım, dedi.

9.

Herkes bir arada konuştu. French, üzerine eğilmiş neresinden yaralandığını soruyordu. Peter Cochrane yerinden kalktı ve herkesin susmasını söyledi. Simon, gözlerinde garip bir bakış ileri doğru uzandı. Bill Stanley çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bıraktı. Ellerinin titremesini kontrol edemediği belliydi. Alnı ter içinde kalmıştı.

Comyn uzun bir kahkaha attı. William Stnnley'e:

— Daha iyisini yapabilirdin, dedi. Peter yapabilirdi. Simon yapabilirdi, ama sen yapamadın. Sende, cesaretin kırıntıları bile yok.

Stanley:

— Anlayamadım... diye başlayacak oldu.

Comyn adamın sözünü kesti.

— Öyle bir anlıyorsun ki. Yüzünü saklamakla vücudunu saklayamazsın. Ayakkabılarını, elbiseni, yürüyüş tarzını çok iyi biliyorum. Şimdi, sen olduğundan çok eminim.

Stanley, sanki bu konuşmalardan kurtulmak istiyormuş gibi kalkmak üzere sandalyesini geriye doğru itti. Söylediği birkaç kelime anlaşılmadı.

Comyn:

— Kendin yapmak zorunda kaldığın zaman iş değişiyor, değil mi?, dedi. Yazdığın çek kadar kolay mı olacağını sanıyordun? İlk vuruşta işi bitiremeyeceğini hesaplamalı ve düşen adama, bir daha yerden kalkamayacak şekilde vurmaya devam etmelisin. Midenin sağlam, sinirlerinin rahat olması lazım. Tıpkı Washburn gibi. Belki elinde silahın olsaydı yapabilirdin, ama bir demir parçasıyla hayır.

Doktor French, Comyn'in gömleğini çözüp omzuna bakmak istiyordu, fakat Comyn elinin tersiyle doktoru itti. Simon yerinden kalkmıştı.

Bakışları Peter'in bakışlarıyla karşılaştı. Peter'in yüzü dudaklarına kadar bembeyaz olmuştu. Birden Stanley'in yakasına yapıştı.

— Bunu sen mi yaptın, Bill?

Stanley, yerinden kımıldamadan sakin bir tavırla Peter'e baktı. Sonra gözleri alevlenmeğe başladı. Birden eliyle Peter'in eline vurup ayağa fırladı. Sanki, Peter'in dokunmasıyla uzun süreden beri kümelenmekte olan baskı ortadan kalkmıştı.

Çok yavaş bir sesle:

— Evet, ben yaptım, dedi. Bir daha bana elini süreyim deme.

Bir, iki adım atarak masadakilerden uzaklaştı. Kamarada kimsenin sesi çıkmıyordu.Ellerinde çatalları, ağızları bir karış açık Stanley'e bakıyorlardı. Simon, ileri doğru atılacak oldu, fakat Peter, onun hareketini engelledi.

— Şimdi bir faydası olmaz, dedi.

Sonra Sanley'e döndü.

— Seyir jurnali sende mi?

— Bendeydi. Onları yaktım.

Bakışları Peter'le Simon arasında dolaştı.

— Onları almak benim için çok kolay olmuştu. Neler bulabileceğiniz düşüncesiyle öylesine meşguldünüz ki, başka şeye dikkat etmiyordunuz. İncecik iki defterdi. Onları görür görmez cebime soktum.

Peter:

— Demek onları yaktın, dedi.

Stanley başını salladı.

— Hepsini ezberledim. Hafızam çok kuvvetlidir.

Comyn'e döndü.

— Pekâlâ, dedi. Haydi, onlara anlat bakalım. İşin başından beri belâ oldun. Seni daha Merih'te öldürtecektim, ama Peter mani oldu.

Comyn:

— Johnny’nin ölümü vicdanını sızlatmıyor mu?, diye sordu.

— Hayır. Washburn’ün işi. Ölüsünü görmeden önce Ay’da olduğunu bile bilmiyordum. İlk defa, yani ilk denemesinde başarı sağlayamayınca işine son vermiştim. Para kazanmasına mani oldun, Comyn, ve sana çok içerlemişti. Öyle de olsa parasını yine kazanabileceğini düşünmüş olmalı. Belki de bana şantaj yapacaktı. Hayır, Johnny’nin ölümünden ben sorumlu değilim.

Peter:

— Anlayamıyorum, Bill, dedi.

Başını ağır ağır iki yana sallayarak Stanley’e bakıyordu,

— Neden? sana karşı daima iyi davrandık. Aileden biriydin, iyi bir işin vardı, paran boldu... sana güveniyorduk. Anlayamıyorum.

Stanley bir kahkaha attı. Sesinin tonu çirkindi.

— Aileden biri, ha!, dedi. İkinci planda kalan bir adam, Claudia’nın gölgesi ve anasının futbol topu! Ama gerçek bir Cochrane değil. Sadece istenilen yere sürülebilen bir dama taşa!

Dudakları alayla büzüldü.

— Her şey Cladiua’nındı, benim değil!

Simon Öfkeyle:

— Şu halde onunla neden evlendin?, dedi. Onunla evlenebilmek için sabırsızlanıp duruyordun.

— Cladiua ile neden evlenmek istenebilir? Parası için. Becerebileceğimi sandım, ama o anası olacak cadalozla...

Birden sustu sonra:

— Pekâlâ, dedi. Büyük bir şey elde edebileceğimi sandım ve fırsatı kaçırmak istemedim. Bunda ne var ki? İhtiyar Jonas’a sorun bakalım,

Ay’daki yerini sağlama alana kadar neler yaptı?

Comyn, kelimelerin üstüne basarak:

— İşini iyi yapmalıydın, dedi.

— Yapmalıydım, ama yapamadım. Medenî bir insanın başaramayacağı bir şey.

Kontrolünü yavaş yavaş kaybediyordu. Elleri titremeye başlamıştı. Gözlerinde garip kıvılcımlar parlayıp sönüyordu. Comyn, insanların, arzuları dışına vurduğu zaman ne kadar garip bir yaratık olduğunu düşündü. Sanki Stanley gözlerinin önünde çırılçıplak kalmıştı.

Stanley tekrar Peter’e ve öfkeden kuduran Simon’a döndü. Sessi bir perde yükselmiş, bir perde kalınlaşmıştı.

— Comyn, Ballantyne’in nereye indiğini söyleyecekmiş. Tamam. Fakat unutmayın ki jurnalı ben okudum. Sadece indiği yıldızı değil, bütün koordinatlarıyla indiği yeri kesinlikle biliyorum. Yani, yıldızın neresine indiğini biliyorum. Transuranik filizlerinin tam yerini biliyorum...

Peter:

— Gerekirse bunu bizde bulabiliriz, dedi.

— Muhtemelen bulabilirsiniz. Fakat onları bulmanız yeterli olmayacak. Transuran’lar var. Onların da ne olduklarını biliyorum.

Comyn’e doğru birkaç adım attı.

— Bütün bunları biliyormusun, Comyn? Bunları onlara anlatabilir misin?

Comyn, uzun bir dakika cevap vermedi.

Sonra ağır ağır:

— Stanley, dedi. Sen küçük, korkak bir adamsın. şansına fazlasıyla güveniyorsun. Fakat kurtulduğunu söyleyebilirim. Sen kazandın.

Peter’a döndü.

— Onun ağzından alabileceğimi düşünmüştüm, ama sökmedi. Ballantyne'in nereye indiğini söyleyemem, çünki, bilmiyorum.

Peter, rahat bir nefes aldı.

— Ümit ediyordum, dedi. Fakat senin bilgine güvenmiyordum. Demekki bu mesele halledildi.

Stanley'e baktı.

— Evet?

— Evet?

Stanley, hareketlerine ve hislerine harik olmaya çalışıyordu. Kazanmış olduğu ani zafer onu şaşkına çevirmişti. Üç kere konuşmaya çabaladı, ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Sonra büyük bir gayretle:

— Nezaket kurallarını ortadan kaldıralım, dedi. Her şeyden önce, bütün kozlar benim elimde ve yapabileceğiniz bir şey yok. Hattâ, beni öldüremezsiniz bile, çünkü, bütün bildiklerim kafamın içinde, İnmeden önce ve indikten sonra bildiklerimden yararlanmak zorundasınız. Özellikle indikten sonra.

Peter yumuşak sesle:

— Farzedelim ki sana ihtiyacımız olmadığını düşünüyoruz, dedi. Seni bir yere kilitleyip, oradan hiç çıkartmamaya karar verdiğimizi düşünelim.

— Yapabilirsiniz. Sekiz bilinmeyen gezegeni aramak çok tehlikeli olurdu... Ayrıca göktaşları da var. Yakıtımız ve yiyeceklerimiz hudutsuz değil. Ballantyne'in bütün düşüncesi oraya kadar yolculuktu. Yıldıza inmesi sadece tesadüfi oldu. Burada bildiklerimizi sağlamlaştırmak için bulunuyoruz. Vakit kaybetmeye tahammülümüz yok. Deneyebilir, hattâ başarı bile sağlayabilirsiniz, ancak vereceğim bilgi olmadan maden filizine ulaşamazsınız. Hattâ, denemeye bile kalkamazsınız. Bazı... engeller var.

Stanley’in yüzünün ifadesi korkunçtu. Comyn, Ballantyne’in yüz ifadesini ve çığlığını hatırladı.

Peter Cochrane sordu.

— Ücretin nedir?

Stanley :

— Çok yüksek, dedi. Ama sizin için yüksek sayılmaz, Transuranik maden filizlerinin kontrolünü istiyorum. Yüzde ellibir hisse. Cochrane’lerin parası çok, Peter. Bundan da para kazanmanız için bir sebep yok.

Bir müddet kimse konuşmadı. Peter’in gözlerinin ve ağzının çevresinde derin çizgiler vardı. Simon, bir kaplanın avına bakışı gibi Stanley’i buz gibi gözlerle süzüyordu.

Nihayet Peter:

— Ne dersin, Simon?, diye sordu.

— Nereye kadar yolu olduğunu söyleyebilirsin. Cochrane’lerin onun gibi küçük domuzlardan yardım istemeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Yine kimse konuşmadı Peter, homurdanarak düşünüyordu. Stanley’in şakakları terlemişti; yanaklarından ter damlaları büzülüyordu.

Peter düşünceli bir tavırla:

— Zorla öğrenebiliriz, dedi.

Bakışları Comyn’e kaydı.

— Ne dersin?

Comyn:

— Memnun olurum, dedi. Fakat tehlikeli bir iş. Hiç birimiz işin ustası değiliz ve insan istemediği halde öldürebilir. Ayrıca, ne yapsak boşuna olacak. Stanley, çözülmüş gibi görünerek bize bir sürü yalan uydurabilir. Bu takdirde neyi doğru söyleyip neyi yalan söylediğini bilmemiz imkânsız. Kontrol etmemiz mümkün değil.

Bir saniye kadar durdu, sonra ekledi.

— Sizi kıskıvrak bağladığını sanıyorum.

Simon, şiddetle itiraz etmeye kalkışırken Peter onu susturdu.

— Ballantyne gibi dönecek olursak ister yüzdeyüz, ister yüzdekırk olsun bir şey değiştirmeyecektir. Pekâlâ Stanley, sen kazandın.

Stanley:

— Anlaşmanın yazılı olmasını isterim, dedi. İmzalanması da gerekir.

— İstediğini alacaksın. Fakat evvelâ hakkındaki düşüncelerimi söylemek istiyorum.

Peter, onun hakkındaki düşüncelerini söyledi, Stanley sadece dinledi, sonunda:

— Böyle konuşmaya şimdilik hakkınız var, ama ikinizden de böyle konuşmamanızı istiyorum, dedi. Anlaşıldı mı?

Stanley, sanki birkaç santim daha uzamış gibi duruyordu. Yüzünde istediğini elde etmiş bir adamın tatmin olmuş ifadesi vardı. Tam kamaradan çıkacağı sırada Comyn kelimelerinin üstüne basa basa sordu.

— Artık Sydna'nın ayaklarına kapanacağını mı sanıyorsun?

Stanley birden döndü.

— Elimde fırsat varken neden başını ezemedim bilmiyorum. Pis ağzını kapasan iyi olacak.

Peter sordu. .

— Şu söyledikleriniz, yani Sydna için konuştuklarınızın manası nedir?

Comyn:

— Claudia'yı alacağı yerde Sydna'yı almayı tercih ederdi, dedi.

Simon bir kahkaha attı. Comyn'in sözlerini öylesine komik bulmuştu ki gülmekten kendini alamamıştı. Stanley, yüzü bembeyaz olmuş, hırsla Simon'a döndü.

— Sydna’nın fiatı fazla pahalı değil. Comyn’e sorun. Sonra bir şey daha öğreneceksiniz, hepiniz. Bana saygı beslemeyi öğreneceksiniz. Sydna’da beni sayacak. Parasından başka geçerli hiç bir şeyi olmadığını benim kadar siz de biliyorsunuz. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, fakat Tanrı adına söylüyorum ki bana karşı saygı duyacaksınız !

Simon’un ağzına elinin tersiyle vurdu ve topuklarının üzerinde dönerek Simon’un müdahalesine fırsat vermeden kamaradan çıktı. Peter, kardeşinin kollarından tutarak onu kendi kamarasına soktu.

— Sinirlerine hakim ol, dedi. Başımız yeteri kadar dertte. Haydi gel, yapacak çok işimiz var.

İki kardeş ana kamaradan çıktılar. Masanın çevresinde oturanlar tekrar yemeklerine daldılar. Hiç biri konuşmuyordu. Gözlerinin önünde geçen olaydan ve duyduklarından oldukça şaşkına dönmüşlerdi. Ancak küçük gruplara ayrıldıkları zaman gördükleri ve duydukları üzerine tartışacaklardı.

Doktor French, Comyn’e döndü.

— Şu omuzuna baksam iyi olacak sanıyorum.

⁂

Doktor French, omuzunu muayene etti. Comyn’in vücudu adeleli olduğu için kemik darbenin etkisiyle kırılmamıştı. Fakat kolunu tekrar kullanabilmesi için aradan günlerin geçmesi gerekmişti. Hareketsizlikten gemideki herkesin sinirleri bozuktu. Comyn saatine bakıyordu, ama saat ne ifade ederdi? Dünyadan yıllar, asırlar kadar uzaklaşmışlardı. Ekranda görünen Barnard yıldızı ne büyüyor nede ışığı daha kuvvetli görünüyordu. Uzayın derinliklerinde bir yerdeydiler ve kimse nerede olduklarını, geriye nasıl dönebileceklerini bilmiyordu. Doktorların ikisi de harıl harıl çalışıyorlardı, çünkü, adamların arasındaki gerginlik son derece artmıştı ve sık sık sedatif iğnesi yapmak zorunda kalıyorlardı. Nitekim adamlardan biri aklını oynatınca kamarasına zincirlenmek zorunda kalmışlardı.

French:

— Eğer içinde bulunduğumuz durumdan bir an önce kurtulamazsak hepimizin sonu böyle olacak, diye mırıldandı.

Peter:

— Sürvitesi değiştirmeye hazırız, dedi.

Peter Cochrane oldukça zayıflamıştı. Yüzü tamamen ihtiyar Janas'a benziyordu.

Tereddütle ekledi.

— Yarın... normal boşlukta olacağız.

Comyn, eğer kıvıracak olursak yaşadık, diye düşündü.

Comyn de korkunun pençeleri arasında kıvranıyordu. Oturup, beklemek ve sonuca nezaman varılacağını bilmemek insanı çileden çıkarıyordu.

Stanley sık sık tekrarlıyordu.

— Merak etmeyin. Ballantyne ve arkadaşları da aynı duyguların altında bulunuyorlardı, ama başarabildiler.

İstediği yazılı belgeyi almış, kimsenin bulamayacağı bir yere saklamıştı. Nelerin olabileceğini ondan iyi bilen yoktu. Fakat o da korkuyordu. Korkusu yüzünün ifadesinden belli oluyordu. Söyledikleri sadece kelimelerden ibaretti, çünkü, söylediklerine kendisi de inanmıyordu.

Stanley'e kimse cevap vermedi. Zaten gemide onunla hemen hemen hiç kimse konuşmuyordu. Comyn, bu adamların Cochrane'leri düşündüklerinden değil, fakat hayatlarının böyle bir adamın elinde olmasından ötürü ona içerlediklerini düşündü.

Ayrıca, ona kimse güvenemiyordu. Onun sadece görünüş bakımımdan erkek olduğunu kabul ediyorlardı çünkü, başarısını hangi şartlar altında sağladığına şahit olmuşlardı.

Stanley, Peter'a:

— Sürvitesten çıkar çıkmaz, hedefimizin koordinatlarını vereceğim, dedi.

Uçuş mühendisleri şimdi âletlerinin başından ayrılmıyorlardı. Kronometrelere göre zaman süratle akıp geçiyordu. Hemen hemen herkes oturuyor ve hiç bir iş yapmıyordu.

Geminin içi, Comyn'e patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu. Ekranda onları seyreden Barnard yıldızı durumunu hiç değiştirmemişti. Arada sırada gözü ekrana takılınca hırsından kuduracakmış gibi oluyordu.

Geminin içindeki ışıklar yanıp sönmeye, her tarafta alarm zilleri çalmaya başladı. İlk alarm veriliyordu. French, son adamın da acısını bitirmişti.

Peter:

— Herkes kamarasına çekilsin, dedi.

Sesi pürüzlü çıkıyordu. Bütün mühendisler kendilerini koltuklarına bağlamış, idareyi ellerine almaya hazırlanmışlardı. Astronomlar da hazır bekliyorlardı. Göstergeler devamlı oynuyor, tablolarda ışıklar yanıp sönüyordu.

Astronomlardan biri:

— Ya hesaplar yanlış yapılmışsa?, dedi. Ya doğrudan doğruya Barnard yıldızına çarparsak?

Comyn kamarasına çekildi. Midesi feci şekilde bulanıyordu. Canı içki istiyordu, ama damla içkisi kalmamıştı. Korkusunu yenmeye çalışarak kendisini değişiklik için hazırlamaya çalıştı. Tavandaki ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu.

Alarm zilleri tekrar çaldı. İkinci uyarma!

Comyn bekledi. Yapılan aşının geçirecekleri sarsıntıyı hafifletmesi gerekiyordu. Oysa, sinirlerinin uyuşmadığını hissediyordu. Ne oLacağını bilmediği için korkusu büsbütün artıyordu. Ya sürvites değişmezse? Ya sürvitesten çıkamazlarsa?

Işıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. Işıkların devamlı yanıp sönmeleri hem gözlerini rahatsız ediyor hem de sinirlerini bozuyordu. Gemi gövdesinin çevresindeki sürtünmeyi duymak mümkün oluyordu. Zamanın nasıl geçeceğini bilmeden bekliyordu.

Bir hata yapacak olsalar, sürvitesten çıkamasalar. Uzayda durmadan yol alacaklardı. Yolculukları, akıllarını kaçırıp ölene kadar sürecekti. Gemidekilerin ölümünden sonra gemi yine yoluna devam edecekti...

Işıkların yanıp sönmeleri birden kesildi. Şiddetli bir siren sesi duyuldu. Son alarm da verilmiş oluyordu. Geminin çevresinden gelen sesler Comyn'in saçlarının diken diken olmasına ve soğuk soğuk terlemesine sebep oldu. Birden ışıklar söndü ve sesler kesildi.

Her taraf zifirî karanlıktı. Geminin içinde mezar sessizliği vardı. Bütün gücünü kulaklarına vererek dinledi, fakat süpersonik sesi duyması mümkün olmuyordu.

Birden sürvites değişmeye başladı; geçirdiği sarsıntı sanki bütün vücudunun atomlarını ayıracak kadar şiddetliydi. Comyn haykırmak istedi, fakat haykırıp haykırmadığını bilmiyordu. Sanki geminin bütün metal yüzeyi eriyormuş gibiydi. Birdenbire ne olduğunu anlayamadan kendinden geçti.

10.

Kendisine hiç de yabancı olmayan yedek makinelerin gürültüsüyle ayıldı. Gözlerini açıp yerinden doğruldu. Elleriyle bütün vücudunu yokladı. Her yeri tamamdı. Kamaranın metal duvarlarına vurdu. Metal sertliğinden bir şey kaybetmemişti. İçinde bulunduğu gemi, her zaman alışık olduğu gemilerden farksızdı.

Yerinden kalkıp koridora çıktı. Işıklar yine yanmıştı. Adamlar kamaralarından çıkıyorlardı. Kendisinin de onlara benzeyip benzemediğini merakla düşündü. Bacakları normal çalışmadığı için sarsak adımlarla yürüyordu. Fakat diğerleri de sarsak yürüyorlardı. Her kafadan değişik sesler yükseliyordu.

Ana kamaraya geldi. Yanaklarından yaşlar süzülen yüzler gördü, ama bu yüzlerin kim olduğunu anlamaya çalışmadı. Lomboz delikleri açılmıştı. Bir milyon yıldan beri ilk kez boşluk duvarları yukarıda açıldı ve Comyn kendisine en yakın olan lomboz deliğine doğru koştu. Peşinden gelenler vardı, ama kim olduklarına aldırmadı. Lombozun kenarlarını tutarak uzayın sessiz karanlığına baktı. Yıldızlar havada asılı gibi duruyor ve mavi parıltılarla yanıp sönüyordu. Bazı yıldızlar güneş kadar parlaktı.

Birisi derin bir nefes alarak:

— Tanrım, başardık!, dedi. Sürvitesten normale dönebildik!

Comyn titremesine mani oldu. Sonra çevresine bakındı, fakat aradığı kimseleri göremedi. Köprüye doğru yürüdü. Fren jetlerinin çalışması ayaklarının altındaki metal zemini sarsıyordu. Hareket ettiğini, normale döndüklerini anlıyor ve korkusu yavaş yavaş kayboluyordu. Her şey normale dönmüştü.

Peter, Simon ve Stanley, metal köprünün üstünde duruyorlardı. Köprü de lomboz delikleri açılmıştı. Çok uzaklardan görünen güneş paslı bir demir

gibi duruyordu. İkinci Büyük Sıçrayışı başarı ile yapmışlardı. Ballantyne'i beklemiş olan aynı akıbet kendilerini bekliyordu.

Stanley'in elinde, üzerinde rakamlar bulunan çarşaf gibi kocaman bir kâğıt vardı. Bu kâğıdı navigatöre uzattı.

— İşte hedefiniz.

Navigatör, Stanley'den aldığı kâğıdı kontrol masasının üzerine yaydı. Bir müddet inceledikten sonra:

Bana çok fazla şey verdiniz, Bayım, dedi. Gezegenlerin koordinatları tamam, yörünge hızı, devamlı gravite eşitliği ve iniş hızı tamam. Fakat bütün bu rakamlar... hesaplar Ballantyne gemisinin hareketleriyle orantılı ve Barnard II...

Comyn uzandı, şaşıran adamın elindeki kâğıdı çekip aldı. Öfkeyle söylenen kelimelere aldırmadan bir, iki adım geri çekildi.

Stanley'e:

— Bütün bunları ezberledin mi?, diye sordu.

— Tabiî.

Kâğıdı CSomyn'in elinden almak için atıldı.

— Allah belânı versin, Comyn.

Comyn:

— Evet, dedi. Bütün bunları ezberlemiştin.

Sonra kâğıdı küçük parçalara yırtarak cebine koydu.

Değişik gırtlaklardan hayret feryatları yükseldi.

Comyn, kimseye aldırmadan gülümseyerek Stanley'e baktı.

— Yeniden yazabilirsin, dedi.

Peter, şiddetli bir küfür savurdu.

— Ne yapmaya çalışıyorsun, Comyn ? Zaten durumumuz...

Comyn;

— Hepsini ezberlemiş, dedi. Hafızası da iyiymiş. Bütün rakamları üç boyutlu olarak hatırlıyor. Yörünge hızı, iniş hızı, falan filân. Ona bir kâğıt ve kalem verin. Tekrar yazabilir.

Peter'in gözlerine anlayışlı bir bakış geldi.

— Tabiî, dedi. Ona bir kâğıt ver, Simon. Kusura bakma, Bill, kaybedilmiş bir şey yok nasıl olsa, biraz fazla çalışmış olacaksın, o kadar.

Stanley:

— Biraz çalışmak, ha!, dedi.

Saldırmaya hazırlanan bir kobra yılanı gibi Comyn'e bakıyordu. Ağzına geleni söylediği halde Comyn umursamaz görünüyordu. Stanley'deki ani değişikliği izliyordu.

— Ne oldu?, diye sordu. Bir dakika önce gururundan geçilmiyordu, oysa şimdi süngüsü düşmüş horozlara döndün. Yoksa hatırlamak zor mu geliyor?

Simon, bir kâğıt ve kalemle geldi; bunları Stanley'in eline tutuşturdu.

— Al bakalım, dedi. Haydi iş başına. Bekleyecek vaktimiz yok.

Stanley:

Peter, Stanley'in konuşmasını yarıda kesti.

— Eğer Comyn burnunu sokmasaydı, dedi. Vaktimiz ola...

— Çok garip bir şey oldu, dedi. Comyn hoşuma gitmeye başladı. Genellikle birbirimize benzeyen taraflarımız var.

Stanley kalemi fırlatıp attı.

— Burada yapamam,dedi. Kimse de yapamaz. Kamarama kapanacağım, biraz uzun süreceğini sanıyorum. Beni rahatsız etmeyin. Eğer canımı daha fazla sıkacak olursanız, başınıza gelecekleri düşünün.

Öfkeyle uzaklaştı. Stanley gidene kadar kimse konuşmadı.

Comyn:

— Sakın meraklanmayın, dedi. Eğer ters giden bir şey olursa, bu kağıdı birleştirip kullanabiliriz. Yırtarken çok dikkatli davrandım.

Simon:

Bavullarını teker teker aradım.

— Defter aramana lüzum yok, çünkü, çekilen mikro fotoğraflar her yere saklanabilir.

Simon:

— Eh, ne duruyoruz?, dedi. Haydi gidelim.

Peter:

— Biraz zaman verin, dedi. Hazırlığını yapıp işe başlasın. Maymuncuk istiyorum. Madeni kapıların kolaylıkla kırılamayacağı muhakkak.

Biraz daha bekledikten sonra üçü beraber sessizce koridora çıktılar ve Stanley'in kamarasına kadar yürüdüler. Kamaranın önünde durunca Peter başıyla işaret verdi, sonra maymuncuğu kilide soktu.

Kamaranın kapısı içeri doğru açıldı. Kapının açılması birkaç saniye sürmüştü, fakat Stanley bütün hisleri uyanık bekliyor, muhtemelen dinliyor, korkuyor, işi geciktirmek mi yoksa çabuk bitirmek mi gerektiğine karar veremiyor, her ikisine de cesaret edemiyor olmalıydı. Masasının üstünde, içinde mavi alevlerin yanmakta olduğu büyük bir sigara tablası vardı. Comyn, muhtemelen anahtarın kilide dokunmasıyla beraber başlayan hareketin sonunu gördü. Bir rule mikro-filim tablanın içine düştü ve parlak bir alevle yanıp kül oldu. Stanley, kopya çekmekte olduğu ikinci ruleyi de atmak için acele ediyordu, fakat mikro-filim kuvvetli bir merceğin altında olduğu için kolaylıkla alamadı.

Comyn ileri fırladı. Peter ve Simon da peşinden atıldı. Stanley'in üzerine hep beraber çöktüler ve yere yuvarlandılar. Altı el, Stanley'in yumruğu içindeki filmi almak üzere uzandı. Comyn'in güçlü parmakları Stanley'in bileğine dolandı ve şiddetle sıktı.

Peter:

— Dikkat edin, dedi. Yırtılmasın.

Stanley, tek eli ve ayaklarıyla üç kişiye karşı koymaya çalışıyordu. Kadın gibi hıçkırıyor ve küfür ediyordu. Nihayet Simon'un yumruğu şiddetle yüzüne indi. Stanley birden gevşedi, parmakları açıldı ve Peter filmi aldı.

Stanley'in üzerinden kalktılar. Stanley, Simon'un vurduğu yeri tutmuş oturuyordu. Ağzının kenarında kan izleri vardı. Peter, kötü gözlerle Stanley'e baktı.

Simon'a:

Şu imzalı kâğıdımızı geri al, dedi.

Simon, kaba hareketlerle Stanley'in üstünü aramaya başladı.

Stanley:

— Hayır!, diye haykırdı.

Sonra Simon'a vurmak istedi, fakat vuramadı. Simon, Stanley'e bir tokat attı.

— Çabalamaktan vazgeç yoksa çeneni kıracağım, dedi.

Peter arkadan yanaşıp Stanley'in kollarını tuttu. Simon, aramasına devam ederek kâğıdı buldu.

Peter, Stanley'in kollarını bıraktı.

— Kâğıdı bana ver, dedi.

Simon'dan aldığı kâğıdı tabladaki mavi alevin içine attı ve yanışını seyretti. Alevlerin arasında Stanley'in imparatorluğu da yanıyordu.

Stanley:

— Bunu yapamazsınız, dedi. Bu kadar kolay değil.

Sesi çırtlaktı. Elinin tersiyle ağzının kenarından sızan kanı kuruladı.

— Diğer filim yandı... Son defterdi. Transuran'lardan söz eden defterdi. İçinde neler olduğunu sadece ben biliyorum. Bensiz bir şey yapamazsınız.

Küller yavaş yavaş grileşiyordu.

Peter Cochrane ağır ağır:

— Sensiz yapacağız, Bill, dedi. Bizi atlatacak kadar büyük bir adam olmadığını sen sen de biliyorsun. Aptallık etmemen gerektiğini düşünmenin tam zamanıdır.

Stanley, öfkeden kuduran bir sesle:

— Ne yapmamı bekliyorsunuz, dedi. İstediklerinize boyun eğmemi mi istiyorsunuz?

Peter:

— Sana bir teklif yapacağım, dedi. Kendi adına, bu gemide bulunanların alacakları hisse kadar hisse vereceğim. Simon'la ben bize yapmak istediklerini unutacağız.

Stanley bir kahkaha attı.

— Aman ne büyüklük. Dinleyin, kısa bir süre sonra Barnard II'ye ineceksiniz. Defterde yazılanları söylemediğim takdirde Ballantyne, Kessel, Vickrey, Strang ve Rogers'ın başına gelenler sizin de başınıza gelecek. Şansınızı denemek cesaretini gösteremeyeceksiniz.

Rogers'ın adı geçince Comyn ileri doğru atıldı, fakat Peter tarafından durduruldu.

Peter:

— Peki, dedi. Peki, Bill, bizim başımıza bir şey gelirse, senin durumun ne olacak? Kurtulanları geri götürebilecek misin? Kimse kalmazsa kendi başına dönebilecek misin? Kelime oyunu yapmaktan vazgeç.

Stanley dişlerinin arasından:

— Blöfün sökmez, dedi. Bana hisse vermen gösteriyor ki...

Peter, elini birden uzatıp Stanley'in yakasını kavradı. Son derece yumuşak bir sesle:

— Kafana şunu yerleştir, dedi. Sana hisse vermiyorum. Claudia’yı düşünüyorum. Bir Cochrane’le evlendiğine dua etmelisin, aksi halde seni boşluğa atardım.

Stanley’i şiddetle itince, Stanley tökezlenerek yatak olarak kullanılan ranzanın üstüne düştü.

Peter:

— İşini geri almak istiyor musun istemiyor musun, sen onu söyle?, dedi.

Stanley, yatağın kenarında oturuyor ve dik dik Peter’e bakıyordu. Kötü bir küfür ettikten sonra ekledi.

— Seni hâlâ avucumun içinde tutuyorum. Transuran’lar hakkında bilgi sahibi olmalısın, bu dünyada başka nelerin olduğunu bilmelisin. Bu bilgilerin bedelini ödeyeceksin, aksi takdirde Ballantyne’in başına gelenler senin de başına gelecek.

Peter boğuk sesle:

— Seni uzun zamandan beri tanırım, Bill, dedi. Sen sadece masa başında erkeklik taslarsın, başka yerde asla. Teklifimi kabul edecek ve kabul ettiğin için de sevineceksin.

Peter sözünü bitirdikten sonra geri döndü. Comyn’in yumrukları kaşınıyordu, ama Peter’in peşinden yürüdü.

Stanley arkalarından haykırdı.

— Bana vereceğin Cochrane’lerin Transuranik hissesi, ha! Çok komik, çok komik! Hisselerini bol keseden dağıttığın cehennemin ne olduğunu bilmiyorsun, ama öğreneceksin, öğreneceksin...

Comyn, kamaranın kapısını çarparak kapadı. Peter, elindeki filim rulesini avucunda sıktı.

— İhtiyar Jonas’ın demek istediği buydu. Böyle işler amatör kişilerin işi değil. Fakat muhakkak olan bir şey var. O da çok korktuğu. Hem de bizden değil, başka bir şeyden korkuyor...

Üç gün sonra Barnard II’nin yörüngesine girmişler, büyük yıldıza doğru iniyorlardı.

11.

Comyn hafif ve rahatsız bir uykuya daldı. Gördüğü rüya sesler ve şekillerle doluydu. İnişlerini, yeşil sahaları, altın sarısı ağaçları, Güneydeki dağları, çevrelerini saran garip şekilleri gördü.

Nihayet iniş günü gelip çatmış ve sayısız deneyler yapılırken uzun bir bekleyiş dönemine girmişlerdi. Hava teneffüs edilebilecek gibiydi. Stanley'in yüzü mermer kadar sertti ve ağzını açmıyordu. Yalnız arada sırada, «Bana ödeyeceksin, Peter, ödemek zorunda kalacaksın.», diye söyleniyordu.

Adamlar uzay elbileri ile dışarı çıkıyorlar, ellerindeki geyger âletleriyle dolaşıyorlardı. İndikleri ovada radyasyon yoktu; gemidekiler rahatlıkla inip temiz hava alabilirlerdi.

Peter dağlara bakıyor. «Orada mı?»

Stanley cevap veriyor. «Söylerim, ama karşılığını vereceksin.»

Peter, «Yarın..., diyor.

«Ödeyecek olursan.»

Comyn yatağında döndü. Sonra tekrar dağları ve dağların üzerindeki büyük yarıkları gördü. Barnard'ın yıldızı paslı bir top gibi duruyordu. Büyük çanlar çalıyor, çanlardan kan damlıyordu. Kanlı oldukları halde güzel görünüyorlardı.

Sonra gece bastırıyor, her taraf kararıyordu. Karanlıkların koynunda tehlike yatıyordu, sessiz adımlar gemiye doğru hızla yaklaşıyor, sonra bir haykırış duyuluyor: «Benim, ben, Paul! Ölüyüm, ama ölemem!»

Comyn sıçrayarak uyandı ve haykırdı. Tir tir titriyordu ve bütün vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Lomboz deliğinden küçük kamaraya gecenin hafif ışığı doluyordu. Küçük kamaranın duvarları arasında uzun müddetten beri yaşıyordu, ve artık sıkılmıştı. Sanki köşeleri kâbusla dolu küçük bir

tabutun içinde yaşıyordu. Hemen kamarasından çıktı ve koridorda yürümeye başladı.

Hava odasının kapısı açıktı. Odada, kucağında yüksek güçlü bir şok tüfeği ile oturan bir adam vardı.

Comyn:

— Dışarı çıkacağım, dedi.

Adam kuşkuyla Comyn'e baktı.

— Emir aldım, dedi. Fakat patron dışarda. Ona sor.

Comyn, kalın duvarlı kapıdan geçti ve asma merdivenden aşağı indi. Bakır gibi parıldayan iki ay gökyüzünü aydınlatıyordu. Üçüncü bir ay ufuk çizgisinden doğru yükselmek üzereydi. Sadece ağaçların olduğu bölge karanlıkta kalıyordu. Biraz sol tarafta, otlar bitmesine rağmen Ballantyne gemisinin indiği yer belli oluyordu.

Peter Cochrane, merdivenin dibinde ileri geri dolaşıyordu. Comyn'i görünce durdu.

— Geldiğine memnun oldum. Yabancı bir dünyada yalnız kalmak zor.

Comyn'in koluna girerek, onu hava odasından vuran ışığın dışına doğru götürdü.

— Şuraya bak, dedi. Dar geçide doğru. Oradaki aydınlık, sadece ay'ın verdiği aydınlık mı?

— Tahmin etmesi çok güç...

Üç ay, daima hareket halindeydi ve ortalığı garip bir ışıkla aydınlatıyordu. Fakat Comyn'in dikkatle baktığı yerde, ay'ın ışığı olmayacak parlaklıkta başka bir soluk ışık vardı. Bilinmeyen şeylerin verdiği ürpertiyle titredi. Işığın garip parıltıları sanki büyüleyici bir etki yapıyordu. Soluk ışık birden üç ay'ın verdiği kuvvetli ışığın arasında kayboldu.

Comyn:

— Bilmiyorum, dedi. Emin olamam.

Peter:

— Ne gariptir ki, hiç bir şeyden emin olamıyoruz, dedi.

Gemiye doğru yürümeye başladı, Comyn de arkasından yürüdü. Arkalarında kalan karanlıktan doğru hafif bir flüt sesi işitildi. Flütün tatlı nağmeleri vardı. Sanki flüt çalınırken birisi kahkahalarda gülüyordu. Peter başını sesin geldiği yöne çevrdi.

— Meselâ şu ses, dedi. Nedir... kuş mu, canavar mı, yoksa bilinmeyen bir yaratık mı? Kim bilir?

— Stanley'in bilgisi olabilir. Stanley hakkında ne düşünüyorsun?

— Bazen insanların inatçı taraflarını yumuşatmak imkânı olmaz, Comyn. Belki Stanley böyle kimselerden biri. Bilmiyorum.

Başını çaresizlikle salladı.

— Eğer iş bana ve Simon'a kalsa onu cehennem ateşinde canlı canlı kızartırız. Fakat diğerlerini de düşünmek zorundayız.

Üç ay'ın ışığı altında pırıldayan geniş ovaya baktı.

— Şuraya bakıyorum da bir tehlike olabileceğini düşünemiyorum. Sanki Cennet Bahçesi gibi, değil mi? Sonra Ballantyne'i hatırlıyorum ve onun başına gelenlerin neler olduğunu öğrenip kendimizi koruyabilmemiz için bütün Cochrane Şirketini ona bağışlamayı düşünüyorum.

— Ama bilgisi olduğuna güvenemiyorsun, değil mi?

— Bilmiyorum, Comyn. Fakat kimsenin bilgisi olduğunu da sanmıyorum.

— Şu halde onunla anlaşma yoluna gideceksin.

Peter, sanki kelimeler ağzına acı bir tat veriyormuş gibi:

— Muhtemel, diye cevap verdi.

Kuş cıvıltısını andıran ses daha hafif olarak duyuldu, ama bu sefer ses, daha yakından gelmişti. Otuz metre kadar ilerde küçük bir koru vardı. İki adam geceleyin öten bu kuşu veya yaratığı görebilmek için bu koruya doğru baktılar. Ağaçların büyük dallarının altı koyu karanlık olmakla beraber gecenin aydınlığında kalan ufak, tefek düzlükler görmek mümkün oluyordu. Comyn, böyle düzlüklerin birinde, hareket eden bir şey gördüğünü zannetti.

Peter'in eli Comyn'in koluna, yapıştı.

— İnsanlar! Onları görüyor musun, Comyn? İnsanlar...

Kelimeler Peter'in gırtlağında düğümlenip kaldı. Comyn, ağaç gövdeleri arasında kımıldanan fildişi renkli vücutları gördü. Daha önce görmüş olduğu rüyanın etkisi hâlâ geçmemişti. Kolunu Peter'in elinden kurtarıp haykırarak ağaçlığa doğru koşmaya başladı.

— Paul! Paul Rogers!

Sanki gördüğü kâbus gerçekleşiyordu. Ayakların altındaki uzun otlar bacaklarına dolanıyor ve ağaçlık çok uzak gibi görünüyordu. Ağaçların altındaki adamları yüzleri karanlıkta kaldığı için seçilemiyordu. Dört adam... Ballantyne'in tayfaları... Hayır, dört kişiden fazla adam vardı. Ağaçların arasında ince, uzun boylu, soluk fildişi renkli, çırılçıplak adamlar dolaşıyordu. Hattâ bazıları erkek bile değildi. Koşarak kaçarlarken bu uzaklıktan bile uçuşan uzun saçlarıyla kadınları açıkça görmek mümkündü. Comyn'in bağırması onları ürütmüştü ve birbirlerine kuş cıvıltılarını andıran seslerle bağırarak kaçışmaya başlamışlardı.

Comyn, yine haykırdı.

— Paul, kaçma! Ben, Arch Comyn!

Fakat beyaz vücutlar ağaçların gölgeleri altında, korunun derinliklerinde gözden kayboldular. Paul aralarında yoktu. Flüt sesini andıran bağırışlar da, yaratıkların kaybolması ile kesilmişti.

Peter, tam korunun kenarında Comyn'e yetişti.

— Sakın ormana girme, Comyn!

Comyn, üzüntüyle başını salladı.

— Gittiler. Onları korkuttum. Paul değildi. İçlerinde Paul yoktu.

Derin, bir ürpertiyle titredi. Sanki zorlukla nefes alıyordu.

— Peter, dedi. Bu insanların... Transuran olduklarını düşünür müsün?

Comyn'in bağırması üzerine gemiden adamlar çıkıyordu.

Peter birden döndü.

— Stanley, dedi. Şimdi Stanley'le konuşmanın tam sırasıdır.

Comyn, içinde büyük bir kırgınlık, Peter'in arkasından yürüdü. Rüzgâr ılıktı, havada ağır bir koku vardı, Üçay'ın ışıklarıyla büyük ova pırıl pırıl yanıyordu. Kendilerine gelen adamlar ne olduğunu sorarak sesleniyorlardı.

Peter'in dört kişiyi çağırıp kısa emirler verdiğini duydu. Bu arada ağaçlığı işaret ediyordu. Adamların elinde tüfekler vardı.

Comyn'in yanından geçerlerken, içlerinden iri yarı olan Fisher, Comyn'e sordu.

— Silâhları var mıydı? Saldıracaklar mı?

— Zannetmem. Görünüşlerine göre... sadece bakıyorlardı.

Fisher'in yüzü ter içindeydi ve gömleğinin koltuk altları terden koyulaşmıştı. Kolunun yeniyle alnındaki terleri kurularken hoşnutsuz bir tavırla ağaçlara doğru baktı.

— Bu yolculuğun iyi sonuçlanması gerekiyor, dedi. Şimdiye kadar hiç hoşuma gitmedi.

Comyn'in yanından ayrılırken, Comyn:

— Sakın gevşek davranmayın, dedi.

Fisher, gözlerini ağaçlardan ayırmadan dikkatli olacağını söyledi.

Comyn, geminin yanına geldiği zaman dört kişilik silâhlı grup ağaçların anasında kayboldu. Nöbetçilerin ağaçların arasına girmesi hiç de hoşuna gitmemişti.

Gemiye asılı olan merdivenin altında birkaç kişilik bir grup vardı. Peter ve Stanley de bu grubun içindeydi. Diğerleri, iki adamın konuşmasını dikkatle dinliyorlardı, ama gecenin durumundan hoşlanmadıkları hareketlerinden ve yüz ifadelerinden anlaşılıyordu.

Peter konuşuyordu.

— Durumu aydınlatmalıyız. Herkesin anlamasını istiyorum. Bunlar... bu insanlar hakkında bildiklerini söylemeyi reddediyorsun. Bu yaratıkların tehlikeli olup olmadıklarını bizden neden saklıyorsun?

Stanley, dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı.

— Bedava söylemem, Peter. Eğer başımıza bir şey gelecek olursa, bu benim hatam değil senin hatan olacak, çünkü, dürüst bir teklif yapmıyorsun.

Peter, konuşmaları dinleyenlere:

— Konuşmayı reddettiğini hepiniz duydunuz, dedi.

Homurdanmalar duyuldu. Stanley, gitmek istermiş gibi gemiye doğru dönünce yolunu kestiler.

Peter:

— Pekâlâ, dedi. Stanley’i oraya götürelim.

Birkaç kişi Stanley’in koluna yapıştı. Simon Cochrane, pilotlardan biri, bir astrofizikçi, doktor French ve diğerleri Stanley’i itiyorlardı. Hiçbiri işlerinin Önemini düşünmüyorlardı, çünkü, karşılarında daha önemli bir porblem vardı. Şimdi sadece, başlarına geleceklerden korkan ve kızgın adamlardı. Stanley, acıyla haykırdı.

Peter, Stanley’in ağzına elinin tersiyle vurdu.

— Belki inanmayacaksın, ama, Bill, buraya gelişimiz parayla oldu, fakat bundan sonrası için hayatımızın önemi büyük. Aradaki fark çok büyük.

Çimenlerin üzerinde sessizce yürümeye başladı.

— Stanley'i de getirin.

Comyn de onlarla beraber yürüdü. Peter'in ne yapmak istediğini biliyordu. Stanley de durumun farkındaydı, Fakat Stanley yine de sormaktan kendisini alamadı.

Peter:

— Hiç bir şey, dedi. Seni korudaki ağaçlardan birine bağlayıp geri çekileceğiz ve ne olacağını izleyeceğiz. Eğer bildiğini iddia ettiğin şeyleri gerçekten biliyorsan, onların tehlikeli olup olmadıklarını da bilmelisin. Eğer tehlikeli değillerse, korkmayacaksın ve sana bir şey olmayacak. Eğer, tehlike varsa... eh, o zaman da nasıl olsa öğrenmiş olacağız.

Stanley'in ayakları uzun otlara takılıyordu. Stanley'i ağaçların yanına götürdüler ve ay'ın bakırımsı ışıkları altında sarı sarı parlayan ilk dalın altında durdular. Ağaçların arasındaki büyük sessizlik, sadece ılık ılık esen rügarın dalları arasında fısıldamasıyla bozuluyordu.

Peter:

— Buraya değil, dedi. Daha içerlere.

Korunun daha derinlerine doğru yürüdükleri zaman buradaki ağaç gövdelerinin daha düzgün olduğunu gördüler. Dağlık bölge ile korunun arasında büyük ve karanlık bir orman vardı. Biraz önce görünen yaratıklar bu ormanın içinde kaybolmuşlardı.

Yumuşak adımlarla ilerlediler, şok tabancaları heran ateşe hazırdı. Gözleriyle çevrelerini dikkatle araştırıyorlar ve korunun derinliklerine doğru ilerliyorladı.

Beş adım, on adım, yimi adım... ve Stanley fazla dayanamayıp çözüldü.

— Yapma, Peter! Beni burada bırakma! Bilmiyorum... Bilmiyorum!

Peter durdu. Stanley'in yakasına yapışıp onu ay ışığının vurduğu bir boşluğa çekti.

Stanley:

— Bilmiyorum, dedi. Ballantyne bu, bu insanları tarif etmiş. Onlarla karşılaşmış, fakat jurnalda başka bir şey yazılı değildi.

Comyn sordu.

— Bunlar Transuran mı?

— Zannedersem. İsimlerinden söz etmiyor. Sadece bu yaratıkların varlıklarını yazıyordu, o kadar.

— Onlardan korkuyor muydu?

— Yazmamıştı.

— Şu halde ne yazmıştı?

— Hepsi söylediklerimden ileri gitmiyor. Yaptıkları denemelerden, burasının nasıl bir yer olduğundan söz ediyordu. Sonra jurnal kesilmişti Başka bir yazı yoktu. Ancak bir şey yazılmıştı.

— Devam et.

— Tek kelimeydi ve tamamlanmamıştı. Transuran... Ve bütün sayfa mürekkep içindeydi.

Stanley, dişleri takırdayarak güldü:

— Jurnal defterlerini almama sebep sadece bu kelime olmuştu. Cochrane’leri kıskıvrak bağladığımı düşünmüştüm. Zaten Ballantyne de bu kısmını söylemişti. Buradan gidelim, Peter. Gemiye dönelim.

Peter, merhametsiz bir ifadeyle:

— Şu halde yalan söylüyordun, dedi. Maden filizlerinin nerede olduğunu bildiğini söylemiştin, oysa yalan söylüyormuşsun.

Stanley başıyla evetledi.

Peter, bir dakika daha. Stanley’in yükünü inceledi. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Diğerleri de onu takip ettiler. Peter, nöbetçilerle kısaca

konuştu. Tekrar hep beraber ovayı geçtiler. Birbirlerinden biraz uzakça yürüyorlardı. Stanley de serbest bırakılmıştı.

Adamlardan bazıları gemiye girmişti ve diğerleri de girmek üzereydi. Tam o sırada ağaçların arasında patlayan ışınların sesleri duyuldu ve göz kamaştırıcı parlaklıkları görüldü. Bir adamın korkuyla haykırdığı işitildi; birden sağdan soldan gelen kuş cıvıltılarını andıran sesler duyuldu. Sesler bu sefer bir notayla tekrarlanıyor ve ormanın derinliklerine kadar uzanıyordu. Bu notada şikâyet ifadesi vardı. Şimşek gibi çakan ışınlar tekrar, tekrar göründü.

Kısa bir müddet sonra her yer sakinleşti. Sesler, dağlara doğru fısıltı halinde uzaklaştı, sonra kesildi. Fisher ve nöbetçilerden biri, aralarına aldıkları beyaz bir şeyi sürükleyerek göründüler.

Fisher:

— Üzerimize saldırmaya kalktılar!, diye bağırdı. Saldırıyorlardı, ama geri püskürttük.

Yüzü terden pırıl pırıldı ve sesi paslı çıkıyordu.

— Birini canlı olarak yakaladık.

Comyn, bir kere daha ağaçlara doğru yürüdü. Peter’la beraber gidiyordu ve gözlerini Fisher’le adamının arasındaki çıplak vücuttan ayımmıyordu. Yaratığın başı önüne düşmüş, siyah saçları yüzünü örtmüştü. Bunun için yaratığın yüzünü görmelerine imkân yoktu.

İki grup ovanın tam ortasında buluştu. Fisher’le adamı yere bıraktılar. Comyn, yüzünü korumak istermiş gibi elini yüzüne doğru kaldırıp yerdeki adama baktı.

Peter, hayretle nefesini tuttu.

— Bu adamı tanıyorum, dedi, Vickrey!

12.

Geminin küçük reviri parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Her taraf bembeyazdı. Çelik âletler küçük dolaplarda tertemiz duruyordu. Vickrey, muayene masasında yatıyordu. Şok ışınının kenarına yakalanmıştı ve hâlâ kendisine gelememişti. Doktor French, ellerinde kauçuk eldivenleri olduğu halde, Vickrey’le uğraşıyordu. Dudakları incecik birer çizgi halini almıştı. Vickrey’in kolundan alınan deri parçasının yerine bir bant yapıştırılmıştı.

Comyn, ayak altında bulunmamak için sırtını duvara dayamış duruyor ve dikkatle Doktor French’i izliyordu.

Uzun zaman ve milyonlarca kilometre sonra yine bir hastane odasında, baygın yatan bir adamı seyrediyordu. Adamın vücut hücreleri garip bir canlılıkla oynuyordu. Adamın hasta olduğu muhakkaktı.

Peter Cochrane fısıldadı.

— Ballantyne de böyleydi.

Comyn cevap verdi.

— Onu ilk gördüğüm zaman... ölmesinden önce.

Peter, Comyn’in yanında duruyordu. Sıkışık bir durumda oldukları için omuzları birbirine değiyordu. Üç Ay’ın ışıkları ortalığı ısıtmakla beraber içlerinin ürperdiğini hissediyorlardı. Vickrey’in nefes alışları yavaş yavaş normale dönüyordu; vücutta kıpırdama hareketleri, adelelerde hafif bir titreme görülüyordu. Ballantyne gibi bitik değildi, çünkü, çelimsiz görünümüne göre hayat izleri güçlüydü.

Peter fısıldadı.

— Değişmiş. Daha genç görünüyor. Anlayamıyorum.

Roth, laboratuvarından çıktı, elindeki raporu Doktor French’in önüne koydu.

— Deri numunesini inceledim. Ballantyne'in aynı, fakat transuranik elemanların yoğunlaşması daha büyük. Çok daha büyük.

Doktor French:

— Susun, dedi. Kendisine gelmek üzere.

Odada derin bir sessizlik oldu.

Masada yatmakta olan adam başını çevirdi ve içini çekti. Bîr dakika sonra gözlerini açtı. Önce, büyük bir merakla çevresine bakındı. Bakışları beyaz tavanda, duvarlarda, parlak madenden yapılmış âletlerde dolaştı, sonra baş ucunda bekleyen adamların üzerinde durdu.

Bakışlarındaki belirsiz merak birden korkuya döndü. Kafese alınmış bir hayvan gibi dehşete kapıldığı açıkça belli oluyordu.

Vickrey birden kalkıp oturdu ve kuş sesini andıran, flüt sesine benzeyen, insan gırtlağından çıkması garip karşılanan bir sesle haykırdı.

Peter:

— Vickrey, Vickrey!, dedi. Korkacak bir şey yok, hepimiz dostuz.

İnsan sesine benzemeyen yardım haykırışı yine odayı doldurdu.

Comyn, sinirlerinin bozulduğunu hissediyordu, ama korkusu Vickrey'inki kadar büyük değildi.

Vickrey'in dudakları o sesi çıkartmak için tekrar büzülmek üzereydi, gözleri...

Comyn, bir insanın gözlerinin korkusunu böylesine açıklıkla belli ettiğine hiç şahit olmamıştı. Bu gözlerde ne çılgınlık ne de tehdit ifadesi vardı. Fakat adamın bakışları ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Peter:

Vickrey!, diye tekrarladı. Beni hatırladın mı, Peter Cochrane? Artık emniyettesin, Vickrey. Korkacak bir şey yok.

Bir zamanlar Dünya'daki bilimsel alanda söz sahibi olan, evli ve iki çocuklu matematikçinin dudakları yine büzüldü, kuş sesi üçüncü defa duyuldu.

Peter, birden küfrü bastı.

— Bırak numarayı, Vickrey! O yaratıklardan biri değilsin. Dünyalısın, insansın ve benim kim olduğumu biliyorsun. Numara yapmayı bırak!

Vickrey inledi.

Comyn, bir zamanlar başka bir odada, başka bir adama sormuş olduğu soruyu tekrarladı.

— Paul Rogers nerede?

Vickrey, başını çevirdi ve garip bakışlı gözlerini Comyn'e dikti.

Büyük bir zorlukla kelimeleri bulmaya çalışarak konuştu.

— Öldürdüğünüz Strang'dı.

Peter Cochrane hayretle:

— Strang!, dedi. O mu...

— Koruda. Silâhlı adamlar. Strang düştü. Onu kaldırdık ve götürüyorduk. Sonra ben...

Başını şaşkınlıkla salladı. Saçları fazla uzamıştı ve aralarında yaprak, ot parçaları vardı. Muhtemelen yere yuvarlanıp sürüklendiği zaman olmuştu.

Peter ağır sesle:

— Adamlarım onlara saldırdığınızı söyledi, dedi.

Vickrey'in ağzından kahkahayla inleme arası bir ses çıktı.

— Hayır dedi hayır onları görmedik bile.

Peter'in gözleri öfkeyle parıldadı.

— Ah, şu aptallar! Panik. Sadece paniğe kapıldılar. Onları oraya yollamamalıydım.

Comyn, Vickrey’e:

— Buraya sizi bulmak üzere geldik, dedi. Geri dönmeye mi çalışıyordunuz?

Hayır!

Vickrey dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

— Geride kaldık. O adamların bizi geriye götürmek isteyebileceklerini düşündük. Fakat yaratıklar... o insanlar gemiyi görmek istemişlerdi. Bekledik, sonra biri Rogers’ın adını haykırarak söyledi. Paul duydu. Ve ismini bağıran adamı görmek istedi. Bir müddet sonra görmek üzere koruya süzüldük. Zorunlu değildim. Zannediyorum ki ben...

Bir kere daha cümlesinin yarısında sustu. Sonra büyük bir üzüntüyle:

— Strang öldü, dedi.

Peter:

— Özür dilerim, dedi. Çok üzüldüm. Adamlarımın böyle bir şeye niyetleri olduğunu sanmam. Transuranlar hakkındaki konuşmaları duya duya müthiş korktular.

Vickrey, sanki keskin ve sivri bir bıçağın ucuyla dürtülmüş gibi yerinden doğruldu.

— Transuranlar hakkında ne biliyorsunuz?

— Hiç bir şey. Bilgimiz Ballantyne’in jurnala yazdıklarından öteye gitmiyor.

Vickrey ayağa kalktı. Gücünü anlaşılmaz bir hızla yeniden bulmuş gibi görünüyordu.

— Fakat jurnali ondan sonra... Ballantyne! Şu halde, Dünya’ya döndü.

Peter başıyla evetledi.

Vickrey:

— Ve... öldü, dedi.

— Evet. Öleceğini biliyormuydunuz ?

— Tabiî, Hepimiz biliyorduk. Fakat aklını oynatmıştı. Transuranların verdiklerini alamayacak kadar korkmuştu. Kalmak istemiyordu.

— Transuranlar ona ne verdiler, Vickrey?

Vickrey:

— Hayat, dedi. Hayat veya ölüm. Kendi kendisine karar verdi. Yaşamasının doğru olmadığını söyledi.

— Seni anlayamıyorum.

— Eğer anlamış olsaydın, benim gibi, Ballantyne gibi olurdun. Seçim yapmak zorunda kalacaktın. Bak, gemini ve adamlarını al, mümkün olduğu kadar çabuk buradan uzaklaş. Rogers'in, Kessel'in ve benim var olduğumu unutun. Başka bir yıldız bul, uzay yıldızlarla dolu. Aksi halde, bizim gibi olursunuz. Çoğunuz kalacak, fakat bir kısmınız geri gidecek... evet, yüzünde görebiliyorum. Çok çirkin bir ölüm.

İlk defa French söze karıştı. Roth'un verdiği raporu okuyor ve bakışları rapor ce Vickrey arasında gidip geliyor, hep düşünüyordu.

— Bir değişiklik, değil mi? Ballantyne de bu değişiklik tamamlanmamıştı.

Vickrey:

— Evet, bir değişiklik, dedi. Ballantyne çok erken ayrıldı. O... Her nasılsa çok korkmuştu. Fazla dindar sanıyorum. Bununla beraber biraz daha beklemiş olsaydı...

French:

— Senin vücudunda değişiklik tamamlanmış, dedi.

Vickrey buna cevap vermedi.

Peter Cochrane'e baktı.

— Beni bırakacak mısın?, diye sordu. Beni Dünya’ya geri götürmeyeceksin, değil mi?

Peter, sanki yalvarırmış gibi elini uzattı.

— Bu ilkel insanlarla beraber hayatının sonuna kadar burada kalamazsın. Sen Dünyalısın, Vickrey. Bir işin, karın ve çocukların var. Burada garip bir etki altında olduğunu biliyorum, fakat nasıl olsa kurtulursun. Hastalığın her neyse, tıbbî müdahale...

Vickrey acı bir haykırışla:

— Hastalık mı?, dedi. Hayır, anlamıyorsun. Hasta değilim ve hiç hasta olamam. Yaralanabilir, öldürülebilirim. Fakat bütün bunlar kazadır. Bunları önlediğim takdirde yaşayabilirim... tabiî ebediyen değil, fakat insanların anlayamayacağı bir sona kadar.

Peter Cochrane’in önüne geldi. Gözlerinde müthiş bir korkunun izleri vardı.

— Artık buraya aitim. Beni geri gitmeye zorlayamazsınız.

Peter, nazik konuşabilmek için büyük bir gayret göstererek :

— Dinle, dedi. Kendine geldiğin zaman nasıl konuşacağını bilmiyordun. Şimdi konuşman benimki kadar düzgün. Eskiyi yine hatırlayacaksın ve karın...

Vickrey gülümsedi.

— Bana karşı çok iyi bir kadındı. Onu sevmiş olduğumdan şimdi emin değilim. Fakat şimdi biribirimize bir faydamız dokunmayacaktır.

Sonra korku izleri gözlerinin içini bürüdü.

— Beni bırakın!, diye haykırdı.

Peter içini çekti.

— Burada kalıp dinlensen iyi olacak. Bir, iki güne kalmaz hislerin değişecektir. Ayrıca, yardımına ihtiyacımız var.

Vickrey:

— Size yardım ederim, dedi. İstediğiniz her şeyi söylerim... Fakat beni bırakmalısınız!

Peter başını salladı.

— Eğer seni bırakırsak, ormana dalacak ve yine transuranlarla beraber gideceksin, seni bir daha bulamayacağız.

Vickrey uzun bir dakika hareketsiz kaldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahası kuş sesini andıran garip çağırışa döndü ve duvarlarda yankı yaptı.

Peter, Vickrey'in kolunu tuttu ve sarstı.

— Yeter, artık kes, dedi. Aptallık etme!

Vickrey birden sustu.

— Halkımın. Onların transuran olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

— Transuran değiller mi?

— Hayır.

Vickrey, kolunu silkeleyerek Peter'in elinden kurtardı ve arkasını döndü. Yumruklarını sıkmıştı ve bütün vücudu titriyordu.

— Onları biz de istedik. Transuranik filizleri. Fakat onları alamazsınız. Mümkün değil! Halen başkalarına ait.

— Kime ait?

— Transuranlara. Ve ben size onları rahat bırakın diyorum, ama beni dinlemiyorsunuz.

— Hayır. Sizden çok daha iyi donatılmış durumdayız. Her şeyle başa çıkabiliriz. Ancak ne ile karşılaştığımızı bilmemiz gerekiyor. Transuranlar nasıl bir şey? İnsan mı, yaratık mı, canavar mı?

Vickrey, merhametle Peter'e baktı. Yumuşak sesle:

— Tahayyül ettiğiniz gibi bir şey değil, dedi. Tarif edebileceğim gibi bir şey de değil. Bırakın gideyim. Böyle kapalı yerde kalmam. Size onların yerini tarif edeceğim. Maden filizlerini orada bulacaksınız. Bırakın gideyim.

Peter:

— Seni serbest bırakamayacağımı biliyorsun, dedi. Hem senin hem de diğerlerinin çıkarı bakımından. Rogers ve Kessel için.

Vickrey:

— Anlamıyorsun, diye fısıldadı. Artık insanların arasına dönemeyeceğimizi anlamıyorsun. Geri dönmek istemiyoruz !

Vickrey'in sesi, son kelimeleri haykırış halini almıştı.

Doktor French:

— Dikkat et, Peter, dedi.

Comyn:

— Vickrey'in doğru söylediğini sanıyorum, dedi.

Maksatlı olarak Peter'le kapının arasına girdi.

— Bir kuş için fazla olan şeylerle Vickrey'in kafasını şişiriyorsun. Rogers'ı, Kessell'i veya diğerlerini, kimseyi düşündüğünü sanmıyorum. Bütün istediğin maden filizleri. Kaçar korkusu ile onu bırakamıyorsun, aksi halde maden filizlerine gidemeyeceğini düşünüyorsun. Bu bakımdan...

Kaçınmasına fırsat kalmadan kapının kenarı Comyn'in sırtına çarptı. Dışardaki nöbetçilerin başında bulunan Simon Cochrane şimdi kapının önünde duruyordu. Tüfek elindeydi, ama yüzünde korkulu bir ifade vardı.

— Peter, dedi. Dışarı gelsen iyi olacak. Hem onu da getir.

Başıyla Vickery'i işaret etti, sonra dağları gösterdi.

— Orada bir şeyler oluyor.

13.

Ay’lardan biri batmış olduğu için korunun gölgeleri daha koyulaşmıştı. Hafif hafif esen rüzgâr kesilmişti ve hava ılık, ortalık sakindi.

Simon elini kaldırdı.

— Dinleyin.

Hep beraber dinlediler. Comyn, kuş seslerinin tatlı nağmelerini duydu. Birbirlerine sesleniyor, dağılıyor, sonra sesler bir yerde tekrar toplanıyordu.

Simon:

— Toplanıyorlar, dedi. Ona sor bakalım bunun manası nedir?

Tatlı, insan sesine benzemeyen sesler yine duyuldu. Bu sefer korunun kenarına daha yakındı. Sanki hepsi bir yere toplanmış gibiydi. Comyn, buz gibi bir elin sırtında dolaştığını hissetti. Bu sesleri yine duyuyordu; ürpermesinin sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Vickrey’in yüzün ay ışığında bembeyaz görünüyordu.

— Strang’i gömmek üzere götürüyorlar.

Kollarından tutan Peter ve Simon’ın elinden kurtulmak için çaresizlikle çırpındı.

Peter:

— Nereye?, diye sordu. Transuranların yanına mı?

Vadinin ağzındaki parlak, beyaz ışık biraz daha kuvvetlendi. Bu parlaklığın Ay ışığı olmadığı kolaylıkla anlaşılıyordu. Sesler yavaş yavaş bu parlaklığa doğru uzaklaşıyordu,

Vickrey:

— Bir kere öldürdünüz, yine öldürürsünüz, dedi. Beni aldığınız gibi diğerlerini de esir alacaksınız. Bırakın beni!

Çılgın gibi çırpınmaya başladı. Diğerleri de Peter'le Simon'un yardımına geldiler. Vickrey'in sesi vahşi bir çığlık halini aldı. Comyn, bir kenara çekilerek bekledi.

Simon nefretle:

— Bize faydası yok, dedi. Kendisine gelene kadar bir yere kapatın. Nasılsa, hepsi bir aradayken gidemeyiz. Strang'ın intikamını almaya kalkacaklardır. Bize göre çok kalabalık sayılırlar.

Nöbetçiler korudan alınmışlardı. Fisher, korkulu gözlerle ormana bakıyordu. Herkes Vickrey'le meşguldü. Comyn, otların üzerinde gürültüsüzce Fisher'e yanaktı ve başına vurdu. Fisher düşerken tüfeği elinden aldı. Tüfeğin şok gücü son kademeye getirilmişti. Sessizce şok gücünü azalttı ve tüfeğin namlusunu Vickrey'le uğraşanlara çevirdi.

— Tamam, dedi. Serbest bırakın.

Herkes şaşırmıştı. Önce kimse oralı olmadı, sonra Vickrey! bırakmak zorunda olduklarını anladılar. Vickrey diz üstü çökmüştü ve Simon, adamın kolunu arkaya kıvırmış tutuyordu. Peter Cochrane yerinden doğruldu.

— Delirdin mi, Comyn?

Comyn:

— Belki de, diye cevap verdi.

Nöbetçilerden birisi Vickrey'le uğraşırken yere bırakmış olduğu tüfeğe saldırdı Comyn tetiğe dokununca ince bir ışın tüfeğin namlusundan adama doğru uzandı ve adam sessizce düştü. Bundan sonra kimse tehlike doğuracak bir hareket yapmadı. Bayılmak ölümü gerektirmezdi, ama eğlenceli de sayılmazdı. Simon, hâlâ Vickrey'i bırakmamıştı; birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki, Comyn, Vickrey! de bayıltmadan Simon'u tesirsiz bırakamazdı. Simon Cochrane'in yüzünde inatçı bir ifade vardı ve bakışları sertti.

Comyn:

— Vickrey’i serbest bırak, dedi.

Peter, bir iki adım atarak öne çıktı.

Konuşmak için ağzını açtı, fakat Comyn fırsat vermedi.

Bak, Peter, dedi. Maden filiziyle bir ilgim yok. İstersen hepsi senin olsun. Buraya Paul Rogers’i bulmaya geldim ve bundan ötesi beni ilgilendirmez. Beni anlıyor musun, Vickrey? Paul’un arkadaşıyım. Onunla konuşmak istiyorum, hepsi bu kadar. Eğer geri dönmek istemezse onu zorlayacak değilim. Beni Paul’a götürür müsün?

Vickrey başıyla olumlu bir işaret yaptı. Simon’un elinden kurtulmak için bir hareket yapınca Simon ona vurdu.

— Kımıldama.

Sonra etrafındakilere seslendi.

— Neden korkuyorsunuz? Birisi...

Peter’in eli gırtlağına yapıştı ve kelimeleri Simon’un ağzında boğdu. Sonra Simon’u, Vickrey’in yanından çekip öfkeyle bir kenara itti.

Sonra yere yuvarlanan Simona:

— Kalk, dedi. Akıllıca hareket etmek işine gelmiyor, değil mi? Cochrane’lerin ismini kötüye çıkaranların soyundan gelme olduğun belli. Kabadayılık yapılacak yer ve zaman değil. Hem de ona karşı.

Simon küfür ederek:

— Kaçmamasını söyleyen sen değil misin?, dedi.

Peter öfkeyle:

— Ona vur demedim, dedi.

Sonra çevresindekilere döndü.

— Tüfeğin namlusunu indirebilirsin, Comyn, dedi. Vickrey ne isterse yapmakta serbesttir. Doğru söylediğini ve artık yapılacak bir şey olmadığını

düşünüyorum. Onun hayatını kurtarmak için başka birini öldürmeye lüzum yok.

Comyn gülümseyerek başını salladı. Tüfeğin namlusunu bir milim bile kımıldatmamıştı.

Peter'e:

— Seni anlayamıyorum, dedi. Bazen namuslu bir adam olduğunu bazen de namussuzluğunu örtmeye çalıştığını düşünüyorum.

Tüfeğin namlusunu biraz oynatarak tüfeği hâlâ tuttuğunu anlatmak istedi.

Bir zırha ihtiyacım var.

— Deli olmalısın, Comyn! Yalnız başına...

— Üzerimde zırh olsa da olmasa da gideceğimi bilecek kadar beni tanımış olmalısın. Bana bir zırh bulacağını da biliyorsun. Bunun için vakit kaybetmekte mânâ yok.

Peter, omuzlarım silkerek gemiye gitti. Simon da onun arkasından gitmek için bir hareket yapınca Comyn:

— Hayır, sen dur, dedi. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum.

Comyn bekledi. Vickrey ayağa kalkmıştı. Serbest bir hali vardı, çünkü artık esir değildi ve korkmuyordu. Vücudu titriyordu, ama sabırsızlığından titriyordu. Bakışları vadinin ağzına doğru kayıyor ve bir an önce gitmek istediği belli oluyordu. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Comyn, bir insanın gözlerinin böylesine değişmesine bir türlü akıl erdiremiyordu.

Peter, radyasyona karşı kullanılan hafif madenden yapılmış bir elbiseyle döndü. Dudakları birer çizgi halinde kısılmıştı. Bakışları etrafındaki adamların üzerinde dolaştı.

— Bu elbiselerden biri kayıp, dedi. Birisi senden önce davranmış, Comyn.

Comyn:

— Elbiseyi yere koy, dedi. Hemen önüne.

Peter söyleneni yaptı vebır adım geri çekildi. Comyn, uzanıp elbiseyi bırakıldığı yerden aldı. Simon hâlâ huzursuz görünüyordu. Kimse konuşacak halde değildi.

Peter sordu.

— Bill Stanley'i gören var mı?

Kimse görmemişti.

Peter öfkeyle söylendi.

Amatörler! Bu sözüm senin için de, Comyn. Elinizdeki imkânları kullanabilmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Başımız zaten yeteri kadar dertte. Haydi, durma da ne yapacaksan yap! İnşallah ikiniz de bir uçuruma düşer boynunuzu kırarsınız!

Comyn:

— Şu halde beni yakından takip etmeyin, dedi. Haydi, Vickrey.

Vickrey birden temiz bir dille konuşmaya başladı. Doğrudan doğruyu Peter Cochrane'e hitap ediyordu. Şimdi, tamamen bir ilim adamıydı. Çıplak olmasına rağmen karşısında duranları küçük düşürecek bir tutumu vardı. Bir ilim adamının ilkel hayat yaşamasının sebebi ne olabilirdi?

—Takip edeceğinizi biliyorum. Vadinin ağzındaki ışığı daima göreceksiniz. Yolunuzun üzerinde de olacak. Ondan sonra basınıza gelebilecekler kısmen sizin elinizde. Sadece Ballantyne'in yaptığı hatayı tekrarlamamanızı tavsiye edeceğim. Tüfeklerinizi de halkımın üzerinde kullanmayın. Strang öldü. Onun için bir müddet yas tutulacak. İçlerinde intikam hissi yoktur. Birçok şeyin yanı sıra intikam almayı da unuttular. Onlara zarar vermeyin, çünkü, tamamen zararsız insanlardır.

Vickrey, kimseye bakmadan arkasını döndü ve yürümeğe başladı. Comyn de onun arkasından yürüdü. Kısa bir müddet sonra ağaçlığın karanlıkları içinde kayboldular. Vickrey acele adımlarla yürüyordu. Uzaktan uzağa

duyulan kuş sesleri vardı. Comyn, elindeki tüfeği bir kenara fırlatıp atınca Vickrey gülümsedi.

— Cochrane'lerden çok daha akıllısın, dedi.

Comyn:

— Silahın işe yaramadığı zamanlar vardır, dedi. İçimden gelen bir his silahın bana faydası olmayacağını söylüyor.

— Korkuyor musun?

Comyn:

— Evet, dedi. Ne kadar korkak olduğumu herkes söyler.

Küçük korudan çıkmış, büyük ormana dalmışlar, ağaçların altında yürüyorlardı. Comyn, başını çarpmamak için eğiliyor, kıvrılıyor bütün dikkatini önündeki patikaya veriyordu. Ağaçlar, şimdiye kadar hiç görmediği bir cinsti. Yapraklar, bakır ve altın sarısı renginde parıldıyordu, Dalların üzerinde gümüş renginde parlayan meyvalar görünüyordu. Ayaklarının altındaki otlar ezildiği zaman havaya garip bir koku yayılıyordu. Büyük ağaçları saran sarmaşıkların iri, koyu renkli çiçekleri vardı. Vickrey, sessizce yürüyor; loş aydınlıkta beyaz bir gölge gibi görünüyordu.

Yürürlerken Comyn sordu.

— Halkından ne haber? Bir zamanlar onların da insan olduklarını ve...

Birden şaşırarak sustu.

Comyn'in yarıda bıraktığı cümleyi Vickrey tamamladı.

Gülümseyerek:

— Benim gibi bir insan, dedi. Evet. Barnard yıldızının sekiz dünyası var. Beşinci dünyadan geldiler. Güneşleri sönmek üzereyken hareket ettiler ve buraya gelip transuranları buldular. Artık başka yere gitmeyecekler.

Comyn, ağaçların arasından kaçışan şekilleri ve kuş cıvıltısını andıran sesleri düşündü.

— Yani, onların... uzay gemileri var mıydı?

— Oh, evet. Uzay gemileri ve büyük şehirleri, savaşları, ilaçları, politikaları... uygarlıkları vardı. Barnard II yıldızına ilk geldikleri zaman kurdukları büyük şehirlerin kalıntıları dağların arkasında. Hem de güzel şehirlermiş. Ben gördüm. Kültürleri yaklaşık olarak bizim kültürümüz gibiydi.

Başını salladı.

— Böyle şeyleri düşünmek bana artık zor geliyor. Zihin kolaylıkla başka şeylere adapte olabiliyor.

Bir dakika sustuktan sonra ekledi.

— Keşke geminiz buraya gelmeseydi. Tekrar Vickrey olmaya çalışmak hoş değil.

Comyn kelimelerin seçiliş tarzına aldırmadan soluk soluğa sordu.

— Hiç yorulmaz mısınız?

Vickrey sabırsız bir işaret yaptı, ama yine de yavaşladı. Comyn de yavaşladı ve nefes alışları normale dönmeye başladı.

Askılarından sırtına astığı zırhın ağırlığını hissediyordu. Ensesinden sırtına doğru ter boşanıyordu.

Vadinin ağzına yaklaşmışlardı. Kuş sesleri biraz artmıştı ve daha yakından duyuluyordu. Şimdiye kadar duyulmamış bir konuşma tarzı olması bakımından insanın tüylerini ürpertiyordu, ama aslında korkacak bir şey yoktu.

Comyn:

— Her şeylerini kaybetmelerine sebep nedir?, diye sordu. Uzay gemilerini, şehirlerini, uygarlıklarını...

— Söylemiştim. Transuran buldular.

— Savaş mı?

Vickrey, sanki Comyn çok garip, çocukça bir şey söylemiş gibi ona baktı.

— Savaş değil. Hayır. Sadece ihtiyaç sorunu.

— İhtiyaç mı?

— Evet. İnsanların yaptıkları her şey ihtiyaçtan doğmuştur... Yiyecek temin etmek, barınacak yer bulmak için. Uygarlık bu ihtiyaçların kolaylıkla temin edilebilmesi için kurulmuştur. Fakat artık onlara ihtiyaç kalmadığı zaman, uygarlığın ötesine çıkar ve geçmişi unutursun.

— Yani böyle şeylere artık ihtiyaç göstermediğini mi söylemek istiyorsun, Vickrey? Bütün bunlar transuranik zehirlenmeden ötürü mü?

— Zehirlenme değil, transmutasyon. Tam bir fizyolojik değişim. Alelade metabolizmanın yerini enerji alıyor ve bütün canlı hücreler enerjiyle doluyor. Vücut yeni bir hayat kazanıyor. Ne açlık ne de korku duyuyorsun. Bu bakımdan beyin hiç bir işe yaramıyor. İnsan, uygarlaşmayı, şehirler kurmayı düşünmüyor. Ne kavga ediyor ne münakaşa. Hatta konuşma lisanı bile karışık bir durum halini alıyor. Bütün bunlar sana ne garip geliyor, değil mi?

Comyn son derece meraklanmıştı.

— Fakat radyoaktif elemanlar insanı öldürür.

— Dünyada tanıdığımız elemanlar, evet. Fakat onların hepsi elde edilmiş ürünlerdir. Hayati enerjileri kaybolmuştur. Neptunium ve plutonium insanların yaptığı elemanlardır. Gerçek transuranik, peryodik tablomuzun çok daha ilersine gitmiştir. Transuranik hayat tohumudur, insanlığın gerçek ihtiyacıdır. Bir bakıma hepimiz transuran çocuklarıyız, vücudumuzdan çıkarıldığı zaman bütün enerjimizi yitirmiş oluruz.

— Anlamadım.

Vickrey:.

— Anlayacaksın, dedi. Şimdi koşabilir misin? Yolumuz oldukça uzak.

Vickrey, söylediklerini ve Comyn'i unutmuş gibi vadinin ağzına doğru koşmaya başladı. Comyn de arkasından koştu.

Comyn koşarken içindeki korkunun derinleştiğini hissediyordu. Sanki şimdiye kadar tanımış olduğu dünyası çökmek üzereydi. Duyduklarına hem inanmak istiyor hem de inanmak istemiyordu.

— Fakat transuran içindeki değişikliği yapabildiyse, nasıl bir şey?

Vickrey cevap vermedi. Arazi biraz yokuş yukarı çıkıyordu ve büyük ağaçların arasındaki daha geniş bir patikaya gelmişlerdi. Çok kullanılmış olduğu zeminin çok sert olmasından anlaşılabiliyordu. Vickrey şimdi daha hızlı gidiyor ve Comyn onu zorlukla izliyordu. Ağaçlar seyrekleştiği için vadinin ağzını görebiliyordu.

Koştukları patikada başkaları da vardı.

Vickrey kuş cıvıltısıyla seslendi. Cevap aldı. Comyn, etrafında yürüyen, koşan insanların hayretle kendisine baktıklarını gördü; bu bakışlarda çok korku ifadesi vardı. Comyn onlarla beraber vadinin ağzına doğru yoluna devam etti. Mümkün olduğu kadar Vickrey'e yakın gitmeye çalışıyordu, çünkü onu kaybettiği takdirde gerisin geriye dönerek kaçacağını biliyordu. Hem kadına hem erkeğe benzeyen hem de bir hiç olan bu yaratıklar arasında yalnız kalmaya cesaret edemiyordu.

Son ağaçlar da gerilerde kaldı. Vadinin iki yanına dikilmiş ve kapı vazifesini gören büyük, taş sütunların arasından geçtiler. Vadinin derinlerinden doğru parlak bir ışık geliyordu. Vickrey durdu ve kuş gibi cıvıldadı. Yine konuşmasını unutmuş görünüyordu.

Comyn, zırhlı elbisesini giydi ve miğferi başına geçirdi. Son derece korkuyordu.

Şimdi daha kötü durumdaydı. Kurşun alaşımından yapılmış elbise her ne kadar hafifse de koşmasını zorlaştırıyor, miğferin önündeki kurşunlu cam

görüşünü kısıtlıyordu. Elbisesi terden sırılsıklam olmuştu ve sırtındaki hava tüpünün havası sanki birden ağırlaşmıştı.

Kayaların üzerinde açılmış olan patikada, Vickrey'in arkasından koştu. Çevresinde çırılçıplak vücutlar vardı. Kalabalığın çoğunu kadınlar teşkil ediyordu. Yuvarlak kalçaları ve dik göğüsleri olan kadınların, bir arzu uyandırmadıklarını hayretle fark etti. Erkeklerin çıplaklığından da utanmıyordu. Çevresindekilerin serbest hareketleri karşısında şaşırmaması elinde değildi.

Yüzlerinde parlak bir ifade aceleyle yürüyorlardı. Şimdi herkes susmuştu. Etraftaki yüksek kayaların üstüne vuran Ay ışıkları vadiye kadar inmiyordu. Vadi, sadece derinlerden doğru vuran parlak ışıkla aydınlanıyordu. Biri tarafından çağrılmış gibi parlak ışığa doğru yürüyordu. Sanki, Vickrey ve çevresinde gördüğü kadınlı erkekli çıplak insanlar onu da zehirlemişlerdi. Fakat ışığa doğru attığı her adım içindeki korkunun artmasına sebep oluyordu.

Yol hafifçe meyillenmişti. Yolun sonunda büyük bir mağaranın ağzı görünüyordu. Comyn, gördüğü ışığın sadece içerden gelen parlaklığın kırıntıları olduğunu anlamakta gecikmedi. Yürüdüğü patika sağa ve sola olmak üzere ikiye ayrılmıştı.

Comyn birden durdu.

— Vickrey!, diye haykırdı. Vickrey!

Fakat Vickrey gözden kaybolmuştu. Comyn, yanından geçtiği taş duvara tutunup bir süre durdu. Mağaranın tam ağzında duruyordu. İçeri girmekle dönüp kaçmak arasında çabalıyordu. Yolun neden ikiye ayrıldığını birden anladı.

Mağaranın ortasında büyük bir yarık vardı ve parlaklık bu yarıktan aksediyordu. Mağaranın tavanındaki taşlar da aynı parlaklıkla yanıyordu. Comyn, zamanla taşların bu radyasyonu emdiğini ve bu sebeple ışık verdiğini tahmin etti. Yarığın içini göremiyordu. Çünkü hem yarıktan çok

uzaktaydı hem de görüş açısı tersti. Fakat büyük yarığın kenarlarını görmesi mümkün oluyordu. İki kenarda aşağı doğru inen taş merdivenler vardı. Merdivenlerin üstü çıplak insanlarla doluydu. Hepsinin yüzünde eğlenceye giden çocukların neşeli ifadesi vardı. Merdivenlerin alt kısmında, ileri doğru uzanmış büyük bir düzlük vardı. Bu düzlüğün uç kısmında tahtadan yapılmış, bir tarh vardı. Tarhın yanında iki adam duruyordu. Uzaklık sebebiyle Comyn, adamların yüzlerini seçemiyordu. Fakat adamlardan birini tanıyordu.

Tutunmuş olduğu duvarı bıraktı ve dişlerini sıkarak mağaraya girdi.

14.

Çevresindekiler hâlâ hareket halindeydiler. Comyn de onlarla beraber yürüdü. Aşağıdaki düzlük tıka basa doluydu, ama çevredeki merdivenlere tırmanmak mümkündü. Çıplak ayakları taşların üstünde hiç ses çıkarmayan bu insanların yüzlerinde arzulu bir ifade vardı. Her tarafı derin bir sessizlik kaplamıştı. Sanki, birden ortaya çıkacak bir tehlikeyi bilerek bekliyorlardı. Bütün bu insanlar daha evvel de buraya gelmişlerdi. Ne olacağını biliyorlardı.

Comyn, kalabalık düzlüğe inince çıplak insanların arasından Paul Rogers'a doğru yürüdü. Işığa bakmak istemiyordu. Kendisi için zaman su gibi akıp geçiyordu. Acele hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Paul'a seslendi, fakat sesi miğferinin içinde boğuldu.

Tarhın yanında duran iki adam, üzerinde Strang'ın cesedi bulunan tahtayı havaya doğru kaldırdıkları zaman, cesedin üstünü kaplayan ve canlı gibi oynayan çiçekler yere döküldü.

Kalabalık birden dalgalandı. Comyn'in ağır çizmeleri taşların üstünde tok seslerle ötüyordu.

Strang'ın cesedi yavaş yavaş kaydı ve büyük yarığın içindeki parlaklıkta kayboldu.

Kaynaşma birden durdu. Sessizlik içinde derin iç çekişmeler duyuldu. Kimse yerinden kımıldamıyordu, sadece Comyn, Paul'a seslenerek kalabalığın arasında koşuyordu.

Miğferin sesini boğmasına rağmen, sesi, derin sessizlik içinde boğuk ve dalga dalga büyüyen bir gürültüye sebep oldu. Tahtayı tutan adamlar sesin geldiği yöne doğru baktılar. İçinde yaşadıkları hayatın derinliklerine öylesine dalmışlardı ki, arzuları dışında çağrılmaktan hoşlanmadıkları yüz ifadelerinden anlaşılıyordu.

Büyük yarıktan yükselen alev mağaranın tavanına doğru yükseldi ve adamların yüzleri görünmez oldu. Yarığın etrafını dolduran kalabalığın yüzlerinde mutlu kişilerin ifadesi vardı. Comyn'in hareketlerini gözleriyle izliyorlar ve çıkardığı gürültü kulaklarını rahatsız ediyormuş gibi yüzlerini buruşturuyorlardı.

Comyn, eldivenli elini Rogers'ın çıplak omuzuna koydu. Sonra tekrar seslendi. Miğferin görüş camından içeri bakan yüz, Rogers'in yüzüydü, ama ifadesi bomboştu. Sanki Rogers'in kalıbına başka bir kişilik girmişti.

Comyn, elini Rogers'in omuzundan çekti. Korkusu bir hayli artmıştı.

Uzun zamandır kapalı bir kapının birden açılması gibi Rogers'in gözlerinde hatırlama ifadesi belirdi; gözleri korkuyla irileşti.

Comyn'i itmek istermiş gibi elini kaldırdı.

— Şimdi olmaz! Zaman yok, şimdi olmaz!

Vickrey ve Kessel, başlarını eğmiş, parlak ışığa bakıyorlardı.

Sıcaklık vermeyen alevler tekrar mağaranın tavanına kadar yükseldi. Kalabalığın yüzüne vurduğu zaman, Comyn, gözlerinin mutlulukla parıldadığını gördü.

Comyn haykırdı. Vickrey'e söz vermiş olduğu halde elinde olmadan haykırmıştı.

— Paul, benimle gel! Geri dön!

Paul başını salladı. Sanki Comyn'in yaptığı bir hatayı affetmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

— Şimdi olmaz, Arch. Senin için düşünecek ve konuşacak zamanım yok.

Eliyle Comyn'in göğsüne bastırdı ve onu biraz iterek uzaklaştırdı.

— Seni tanırım. Onlarla mücadele edemezsin, önce düşünmek için zamanın olmalı. Şimdi git, çabuk ol!

Comyn, bacaklarını gererek direndi. Alevler, sıçrayarak uzandı ve Comyn’in çevresini sardı. Alevlerde büyüleyici bir etki vardı. Alevlere bakmaya çalıştı. Gözlerini Paul’un üstüne dikti. En çok sevdiği arkadaşının bu çıplak insanlar arasında ilkel hayat yaşaması acı vericiydi.

Birden öfkelendi.

— Dünya’dan buraya kadar seni bulmak üzere geldim. Seni burada bırakamam.

— Beni öldürmek mi istiyorsun, Arch?

Bu söz Comyn’i durdurmaya yetmişti.

— Sende Ballantyne gibi ölür müsün? Vickrey’in...

Paul, bakışlarını boşluğa dikti ve çabuk çabuk konuşmaya başladı. Comyn, arkadaşının söylediklerini miğferin mikrofonundan zorlukla duyabiliyordu.

— Öyle değil. Ballantyne çok erken gitti. Şimdi bir bütünüm. Fakat şu anda anlatamayacağım bir şekilde hayatım son bulur... sen de bizim gibi yakalanmadan buradan uzaklaş, koş!

— Benimle gelecek misin?

— Hayır.

— Şu halde ben de kalacağım.

Comyn, belki hâlâ hatırlayacak kadar insanı bir yönü kalmıştır, diye düşündü. Belki benimle gelmesi için kandırabilirim.

Paul:

— Bak, dedi.

Comyn’i büyük yarığın kenarına çekti ve boşluğu gösterdi. Comyn, beyaz, parlak alevlerin içine baktı. Birden başı şiddetle dönmeye başladı. Üzerinde durduğu uzun kaya parçası, tahmin ettiği kadar kalın değildi. İçinde bir şeylerin uyandığını, kıpırdadığını hissetti. Biraz daha uzandı ve

gözlerini alevlerin çıktığı yere dikti. Bütün korkusu kaybolmuş, zihni açılmıştı. Alevlerin dans edermiş gibi oynaşması, seyredilmesine doyum olmaz bir manzarayı andırıyordu. Büyülenmiş gibi gözlerini ayıramadan baktı.

Sonra birden haykırarak geri çekildi.

— Bir şey kımıldadı!

Paul yumuşak bir sesle:

— Hayat, dedi. İhtiyaçsız, hemen hemen sonsuz bir hayat. Çocukken çok dinlemiş olduğumuz bir hikâyeyi hatırlar mısın... hani suçsuzlar bahçesinde yaşayan insanlar hakkında anlattıkları hikâyeyi?

Ani ve kuvvetli değişiklik çabuk ve kötü olmuştu.

Comyn, yarığın kenarından biraz daha çekildi.

— Ben bu hikâyenin de ötesine çıktım, Paul, dedi. Sende öyle. Şimdi anladığımı sanıyorum. Bu transuranik zehirlenme... zehirlenmişsin, uyuşturucu madde almış gibisin, içinden doğru bozulmaya başlamışsın. Diğerlerinin seviyesine doğru batıyorsun ve kısa bir süre sonra hiç bir umudun kalmayacak. Transuran'ın size nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyorum, fakat sonuç çok kötü.

Arzuyla bekleyen kalabalığa baktı.

— Onlarla berabersin, bütün mesele bu. Başka dünyalarda da böyle şeylerin olduğunu görmüştüm, ama bunun gibisine ilk defa rastlıyorum. Kötü bir doğanın etkisi altındasın, ruhun bozulurken sadece vücudun canlanıyor.

Comyn, arkasını döndü. Paul, gözlerinde merhametli bir ifadeyle Comyn'e baktı. Dikkati yavaş yavaş tekrar alevlere çevriliyordu.

Comyn, nefret dolu bir sesle:

— Onlara Strang'ın vücudunu verdin, dedi. Ve şimdi karşılığında bir ödeme bekliyorsun.

Paul Rogers içini çekti.

— Bütün bunları konuşmaya vakit yok. Eğer süratli hareket edebilirsen ne âlâ. Haydi, Arch, koş.

Comyn, böyle konuşmaları daha önce, başka yerlerde de duymuştu. Paul'un koluna yapıştı. Çocukluk arkadaşını burada bırakmaya gönlü razı olmuyordu.

— İstesen de istemesen de benimle geleceksin, dedi.

Paul sakin sesle cevap verdi.

— Artık çok geç.

Comyn'in kendini Vickrey ve Kessel'den çekip uzaklaştırmasına itiraz etmedi. İkisi beraber mağaranın ağzına doğra yürüdüler. Mağaranın ağzı birden radyasyon zırhı giymiş eli silâhlı adamlarla doldu.

Peter Cochrane ve adamları nihayet gelmişti.

Comyn, Paul'u da peşinden sürükleyerek yürüdü. Bütün arzusu dışarı çıkıp buradan kurtulmaktı. Neden kaçtığını bilmiyordu, ama etrafta bekleyen çıplak insanların umduğu bir şey olmalıydı. İçinden gelen bir his, beklenen bu şeyin tehlikeli olduğunu söylüyordu. Birbirlerine yapışmış gibi duran çıplak insanlar mağaranın ağzıyla kendi arasında bir duvar meydana getiriyordu. Bütün vücuduyla bu insan duvarına abanınca, duvar birden çözüldü, fakat bataklık gibi tekrar çevresini sardı. Çaresizlik içinde çabalıyor, bu insanların arasından kurtulmaya çalışıyordu.

Ön tarafta bulunan adamların gırtlaklarından fırlayan ses duyuldu. Bu seslere, diğer insanların kuş cıvıltısını andıran sesleri karıştı. Düzlüğe doğru biraz daha sokuldular ve neşeyle haykırdılar.

Comyn, kurtulmak için çabaladı, ama çok geç kalmıştı. Zaten işin başından beri gecikmişti ve Paul'un yakalandığı gibi kendisi de yakalanmıştı. Paul'un karşı koymayan kolunu bıraktı ve karşılaşacağı

tehlikeye göğüs germek için içgüdüsünün verdiği bir hareketle yarığa doğru döndü. Ve sonra, bir dakika için, korkusunu unuttu.

Çünkü, bulundukları yer birden yıldızlarla dolmuştu.

Daha önce de insanın gözlerini kör edecek kadar aydınlık vardı, ama bu kadar parlak değildi. Hücum eden alevlerin de hareketleri vardı, ancak bu kadar süratli değildi. Arzulu çıplak vücutların abanmasıyla yarığın kenarına kadar geldi, fakat umursamadı. Sadece bir çocuk gibi hayretle bakıyordu.

Gözleri kamaştıran beyazlığın arasından, yukarı doğru kıvrılıp, bükülen bir bulut halinde geldiler. Alevlerin ışığından da parlak, beyaz renkliydiler; parlaklıkları çok saftı ve ışın kolları nebulayı andırıyordu. Alev dalgasının üstünde yükselirken alevlerin parlaklığıhı soluklaştırıyorlardı. Sanki gülerek, kahkaha atarak geliyorlardı.

Bu düşünceler Comyn için çok garip düşüncelerdi. Fakat her ne sebeptense böyle düşünüyordu. Kahkahalar duyulmamakla beraber, varlığı hissedilir gibiydi. Verdikleri ışıkta, oynaşmalarında kahkahalar vardı.

Alevlerin arasından doğru bembeyaz yıldızlar yükseliyordu. Düzlüğün üstündeki kalabalıktan son bir sayha koptu.

Paul Rogers:

— Bunlar transuran, dedi.

Hayat tohumu olarak nitelendirilen transuran, büyük bir güçle yükseliyordu. Muhtemelen bütün insanlar onun çocuklarıydı. Comyn, kurtulmak için çabaladı, fakat kafası unutulmuş birçok şeyle doluydu. Eski anılarını hatırlaması çok garipti, oysa, danseder gibi yükselen transuranlardan başka bir şey düşünmemesi gerekirdi.

Yukan doğru yükselen yıldızlar birden şakayık gibi açıldı, genişledi ve yayıldı. Birbirlerinin etrafında dolaşıyor, biri eşiyor, ayrılıyor, canlı gibi oynaşıyordu. Comyn, yıldızların parlaklıklarına büyülenmiş gibi boyun eğiyor ve onları seyretmekten zevk alıyordu.

Peter Cochrane, ağır ağır mağaraya girdi, peşinden adamları da geliyordu. Gözleri transuranlara dikilmişti. Comyn onları belirsiz bir şekilde görüyordu; onların geri dönemeyeceklerini biliyordu; yolları açık olmakla beraber kaçamayacaklardı. Kendisinin de buradan kurtulup kaçamayacağını hissediyordu.

Paul'un eli, kolunun üzerinde, sesi kulaklarındaydı.

— Şimdi anlayacaksın. Bir dakika sonra anlayacaksın.

Çıplak inanların baskısı artınca Comyn, yarığın kenarına biraz daha yanaşmak zorunda kaldı. Düzlüğün diğer ucunda duvara dayanmış zırhlı bir adam vardı. Comyn onun kim olduğunu biliyordu; buraya transuranları bulmaya gelen Stanley, aradığını bulmuştu ve elindeki tüfek parmaklarının arasında gevşek olarak duruyordu.

Paul'un eli, Comyn'in kolunu kısaca sıktı. Comyn, başını çevirip baktı. Paul'un yüzünde garip bir aydınlık vardı.

Paul gülümseyerek:

— Karar vermek şansın olmadığına üzüldüm, dedi. Fakat Arch, geldiğine çok memnun oldum.

Paul'un söylediği son söz bu oldu. Artık konuşacak zaman yoktu. Comyn, devamlı dönen yıldızlardan başı sersemlemiş bir halde yukarı baktı. Yıldızlar, mağaranın yanan kubbesinden aşağı doğru iniyorlardı.

Canlı alevler halinde süzüldüler. Çıplak insanlar kollarını kaldırmış onları karşılıyorlardı. Comyn, düşen yıldızların altında sanki ezilmiş gibi duruyordu. Kollarını hareket ettiremeyecek kadar şaşırmıştı.

Transuran geniş bir sahaya yayıldı; kollarını kendisine doğru uzatan çıplak insanları sardı, onları parlaklığıyla boğdu. Comyn, kalabalık arasında ezildiğini zannetti. İçinden doğru kopup gelen bazı hisler vardı. Kendisini bu parlak dünyadan ayıran şeylerden kurtulmak arzusuna kapılıyordu.

Comyn, birden haykırarak kendisini toparlamaya çalıştı. Sesi, insan sesine benzemiyor, boğazlanan bir hayvanın sesini andırıyordu. Birden öfkeyle, kendisini saran yıldızın kollarına doğru atıldı. Çılgın gibi kurtulmaya çalışıyordu.

Ballantyne gibi olmayı arzu etmiyordu. Paul gibi ruhunu ve vücudunu başka bir şeye satmış olmak istemiyordu. Strang gibi, hücreleri hâlâ canlı olarak yıldızların koynuna atılmak, alevlere hediye edilmek istemiyordu.

Çevresini saran parlak beyazlıkla mücadele etti. Fakat yumrukları duman yığınları arasına dalıp bir şeye dokunmadan karşıya geçiyordu. Tekrar kaçmak istedi, yine çıplak vücut barajıyla karşılaştı. Bu canlı barajın içinde Transuranlarla başbaşa bırakılmış oluyordu.

Yardım etmesi için Paul'a haykırdı, fakat Paul ışık peçesi arkasında kaybolmuştu ve kendisine kimse yardım edemezdi.

Umutsuzluk içinde bekledi. Zırhı kalındı ve sağlamdı. Fakat bunlar transuranik kuvvetlerdi, kimse ne olduğunu bilmiyordu, radyasyonları tanınmıyordu.

Elbisesinin ışın geçirmez dokusunun arasından hafif bir sızıntı gibi geçen gücü hissediyordu... Bu güç, gittikçe kuvvetleniyordu. Comyn, elbisesinin içinde kapana kıstırılmış gibi duruyor ve miğferin camından kendisini son derece büyüleyen ışığın etkisi altına girmek üzere olduğunu hissediyordu.

Bu uyarıcı bir histi; tıpkı karlı bir sabah, bulutların arasından süzülen güneş gibi uyarıcıydı. Vücuduna zerre zerre dağılan kuvveti, ve bu kuvvetin dokunduğu yerlerde korkunun kaybolduğunu hissediyordu. Kendisini sisli kolları arasında tutan ateş, beyaz ışık içinde yüzermiş gibi görünüyordu. Çok garip bir gerçek yavaş yavaş Comyn'in beynine işliyordu. Transuranlardan korkması gerekmiyordu.

Sıcaklık ve hayat dalgası yavaş yavaş içine işlemek istiyor, fakat üstündeki zırh arada bir engel teşkil ediyordu. Başındaki miğferin madenini çeşitli, küçük parmaklardan meydana gelmiş beyaz zafer ağır ağır sarıyor,

beynini zorluyordu. Paul neden hiç bir zaman geri dönemeyeceğini anlıyordu. Neden çevresindeki insanların bakışlarından, rahatsız olduğunu biliyordu. Vickrey'in gözlerindeki boşluğun manâsını kavrıyordu. Bu çıplak insanların artık neden uygarlık istemediklerini çözümleyebiliyordu. Başlangıçtaki güç, hayat tohumu, hayat fıskiyesi...

Vücudu kaldırıldı ve parlaklığa doğru uzatıldı. Vücudu parlaklık içindeki beyaz yıldızlara dokunmak istiyordu. Çünkü, onların vereceği kuvvet hücrelerindeki korkuyu, ihtiyacı atacak, yerine hayat tohumunu ekecek, onları ebedileştirecekti. Paul'un özgür olması gibi kendisi de özgür olmak istiyordu.

Bakire ormanlar, kan dökülmemiş ovalar vardı. Artık açlık, arzu ve zorlukla temin edilebilen ihtiyaçlar olmayacaktı. Gündüz sadece güneş, geceleri ay olacaktı; sonu olmayan bir zaman, üzüntüsüz geçen günler önlerinde uzanacak, ölüm korkusu kalmayacaktı.

Comyn'in beynindeki direniş son haddini buluyor ve şu düşünceyle tartışıyodu.

«Bütün bunların ötesindesin. Bu insan yaşantısı olamaz, insan böyle yaşayamaz. İlkel insan olamazsın, onlar gibi arzusuz yaşayamazsın. Sakın dokunma!»

Fakat Comyn, bozulmanın ne olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu. Dostluğu, arkadaşlığı sadece bir avuç beyaz ışığa terketmesi gerekiyordu. Transuranların dünyası onu çağırıyor, fakat Comyn bu çağırıyı duymamaya gayret ediyordu.

Miğferinden süzülen yıldızın parlaklığı şimdi beynine işlemeye başlıyordu. Bütün kuşkuları, korkuları beyazlığın içinde eriyip kaybolmak üzereydi. Kanmaması gerektiğini biliyordu, ama Cennette bulunabilecek koşullar önüne atılıyordu. Ellerini kaldırıp zırhının kayışları üzerine koydu.

Birisi elini yakaladı. Birisi haykırdı ve meçhul eller tarafından yıldızın sisli kolları arasından çekilip uzaklaştırıldı. Yıldızın parlaklığı şimdi daha

da azalmıştı. Haykırarak kurtulmaya çalışırken Peter Cochrane'in yüzünü gördü. Miğferin camından bile Peter'in yüzündeki dehşet ifadesi okunuyordu. Peter Cochrane sesinin bütün gücüyle haykırıyordu. Dönen yıldızlar her tarafta uçuşuyordu. Çıplak insanlardan çoğu iki büklüm, yıldızın ışıklı kollarına uzanmış gibi duruyorlardı. Onların arkasında silahlı ve zırhlı adamlar bulunuyordu.

Comyn, zırhını parçalayıp çıkarmaya çalışıyordu. Herkes korkuyordu; Peter Cochrane korkuyordu; Ballantyne de onlar gibi korkmuştu. Korkularından Comyn'i hayata geri döndürmeye çalışıyorlardı.

— Comyn! Ne yaptığının farkında değil misin? Oraya bak!

Comyn, işaret edilen yere baktı. Stanley, artık taş duvara yapışmış durmuyordu. Çıplak adamların yanında duruyordu ve sırtındaki zırhı çıkarmıştı.

— Artık onu kaybettik! Ne olduğunu anlayamadan diğerlerini de kaybettik.

Peter'in yanaklarından ter süzülüyordu. Öfkesinden yüzü morarmıştı. Comyn'i çekiştiriyor, onu uzaklaştırıp kurtarmak istiyordu. Daha önce ellerinde silah olan adamlarını kurtarmıştı.

Mağaranın karşı ucunda duran Stanley kollarını mağarayı dolduran yıldızlara doğru kaldırmıştı. Stanley de diğerlerine benzemiş, beyaz bulutların arasında kaybolmuştu.

— Kayıp...

Comyn haykırdı.

— Yüzüne bakın! O kaybolmadı, siz kayboldunuz! Siz! Bırakın beni!

Peter, çaresizlik içinde Comyn'i oradan uzaklaştırmaya çalışırken.

— Biliyorum, dedi. Delilik. Kendi içinde de hissettiğim için biliyorum. Bana karşı koyma, Comyn. Diğerleri artık yardım edilemeyecek durumda, fakat...

Yumruğunu Comyn’in miğferi üstüne indirdi.

— Verdikleri hayat değil. Hudutsuz bir hayal, hayatın tamamen zıddı.

Comyn, Transurana baktı. Anlamıyorlardı, çünkü korkuları çok büyüktü. Fakat onların yanında kalamazdı. Kendisini tutan ellerden kurtularak ileri doğru atıldı. Arkasından bir tüfeğin namlusu kalktı ve ışın kustu.

Comyn’in sırtındaki zırh radyasyonu geçirmezdi, ama şok tüfeğinin ışınlarına dayanamazdı. Mağaranın ışıkları gözlerinin önünden silindi ve kendisini karanlığın kucağına terk etti.

15.

Comyn acıyla kendisine geldi. Sadece vücudunu etkileyen acı değildi; kulakları da garip bir sürtünme sesiyle etkileniyordu.

Ne olduğunu biliyordu. Ama bilmek istemiyordu. İnkâr etmek, bildiklerini yalanlamak istiyordu, ama biliyordu. Sürvitesin sesi, Sürvites ve gemi...

Gözlerini açması gerekiyordu. Gözlerini de açmak istemiyordu, ama iradesi isteğine hakim oldu. Kamarasının metal tavanını ve Doktor French'in yüzünü gördü.

— Comyn ?

Doktor French, sesine tabiî bir ton vermek istiyor, fakat pek başarı sağlayamıyordu.

— Artık temizlendin sanıyorum. Roth'la beraber çok çalışmak zorunda kaldık. Fakat şansın iyi gitmiş, ancak çok az bir iz bulabildik. Aldığın zehirin son zerresini de vücudundan çıkardığımızı sanıyoruz...

Comyn:

— Defolun buradan, dedi.

— Beni dinle! Bir şok geçirdi ve sebebi vardı...

— Defolun!

French'in yüzü kayboldu. Mırıltı sesleri ve kapanan kapının gürültüsü işitildi... Artık sürvitesin sesinden başka ses duyulmuyordu.

Comyn, yattığı yerde mümkün olduğu kadar hareket etmemeye, düşünmemeye ve hatırlamamaya gayret ediyordu. Gökten inermiş gibi görünen yıldızları unutmasına imkân yoktu.

Delirmişti. Kaçıp kurtulabildiği için şanslı sayılmalıydı. Sonu, Ballantyne gibi olabilirdi. Bunu kendi kendisine defalarca tekrarladı. Fakat Paul'u düşünmesine engel olamıyordu. Her saniye, Paul'dan, diğerlerinden biraz

daha uzaklaşıyordu. Paul ve diğerleri kurtulmuşlardı; kimsenin yaşayamadığı bakır Ay'la aydınlatılmış bir dünyada yaşıyorlardı.

Kadın gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu, ama yapamıyordu. Uyumak istiyor, uyumaya da muvaffak olamıyordu. Bir müddet sonra Peter Cochrane geldi. Nezaket kurallarına uymayan bir kişiliği vardı.

Kara gözlerini Comyn'e dikerek:

— Demek kendini iyi hissetmiyorsun. Kendini iyi hissetmiyorsun, çünkü, sert tabiatlı, sağlam karakterli Comyn'in ve bir gerçekle yüzyüze geldiğin zaman çocuk gibi kadın. Kendi kendini affedemiyorsun.

Comyn, Peter'a baktı, fakat cevap vermedi. Zaten cevap vermek zorunda da değildi. Bakışlarında bir şey olmalıydı ki, Peter'in yüzü birden değişti.

— Bak, Comyn, hislerini düzene sokabilirim. French'in söylediğine göre, Transuranlara karışanlar, korkusu az olan insanlar. Yani, yeteri kadar dikkatli olmayan, içgüdüsü zayıf olan insanlar.

Comyn sordu.

— Stanley?

Peter:

— Evet, dedi. Onu orada bıraktık. Başka ne yapabilirdik? Darbeyi karşılayamadı ve etkisine kapıldı. Geri getirseydik, Ballantyne'in başına gelenler onun da başına gelecekti. Arzu ettiği gibi onu orada bırakmak daha doğruydu. Belki bilmiyorsun, ama tam zamanında kaçabildik, yoksa hepimiz orada kalacaktık .

Comyn:

— Beni kurtardığın için teşekkür mü bekliyorsun?, diye sordu.

Peter'in yüzünde öfke izleri belirdi, fakat Comyn konuşmasına devam etti.

— Kapıdan girdin ve bir adamı, bir daha bulamayacağı bir hayatı yaşamaktan alı koydun, bunun karşılığındada teşekkür bekliyorsun, ha?

Comyn, kalkıp oturmuştu. Peter'in engel olmasına fırsat vermeden konuştu.

— Biliyor musun nedir? Korktun, hem de öylesine korktun ki küçücük Peter Cochrane olarak kalmayı tercih ettin. Korkunun yüzünden bunun zehirlenme olduğunu kabul ediyorsun.

Peter cevap vermedi. Gözlerini Comyn'e dikmiş bakıyordu. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Omuzları bile çökmüş görünüyordu.

Bir dakika sonra:

— Belki haklısın, diye fısıldadı. Fakat, Comyn...

Peter cevap vermedi. Gözlerini Comyn'e dikmiş bakıyor onu çimdi daha iyi anlıyordu. Peter'in bütün yüz hatları sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

— ... fakat Comyn, bir insan şöyle böyle bir insan mı olmalıdır? Transuranlar böylesine parlak bile görünseler, insanları melek bile yapsalar, insanların körü körüne bir şeyi bilmeden, o şeye dalmaları hatalıdır. Belki asırlar sonra biz de onlar gibi olacağız, ama içinde bulunduğumuz şartlar bizi engelliyor.

Comyn:

— Tabiî, bu düşüncelere sadık kalmalısın, dedi. Bildiğimiz tek hayat şekli bu, şu halde bildiğimiz hayat şekline bağlı kalmalıyız. Barnard II yıldızının sakinleri ne uzay gemisi yapabilirler ne de Ay'da bir şato inşa edebilirler. Bu bakımdan biz daha iyiyiz. Yoksa hatalı mıyım?

Peter ağır ağır başını sallayarak:

— Düşünüş meselesi, dedi. Bir soru, fakat cevap vermek zorunda olursam verebileceğim tek cevap vardır. Zamanla beni anlayacağını sanıyorum.

Bir müddet sustu sonra ekledi.

— Ballantyne anlamıştı. Ya zırhı dayanamadı, ya da zırhını çıkarmıştı, çünkü vücudundaki doz yüksekti. Fakat cennetin kapıları içinde kalamazdı. Belki, o cenneti başka bir gözle görmüş ve gördüklerinden hoşlanmamıştı.

Comyn:

— Muhtemel, dedi.

Son dakikada Stanley'in yüzünün aldığı ifadeyi düşünüyordu. Hayatta hiç bir zaman tatmin olmamış bir adam, küçük bir insandı ve hayatın anahtarını Transuranların arasında bulmuştu. Stanley orada kalmış, Comyn burada kalmıştı. Nedense Stanley'e karşı nefreti bir kat daha arttı.

Peter kamaradan çıkmak üzere döndü.

— French dolaşabileceğini söyledi. Burada oturup düşünceye dalma. Durumunu kötü yapmaktan başka bir şey yapmış olmazsın.

Comyn, kendisine içtenlikle küfür edince Peter gülümsedi.

— Senden iyi bir melek olamazdı, dedi, sonra kamaradan çıktı.

Comyn, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kapalı gözlerinin arkasından bile parlak parlak uçuşan yıldızları görebiliyordu. Büyük bir el tarafından kavranmış, iyice silkelendikten sonra bomboş bırakılmıştı.

Gemide dolaşmak istemiyordu. Daha önce yaptığı işleri yapmak için geri dönmek istemiyordu. Kimseyi görmek arzusunda değildi. Fakat içmek istiyordu. Kamarasında içki olmadığı için dışarı çıkmak zorunda kaldı.

French'le Roth'un ne yaptıklarını bilmiyorlardı, ama kendisini bir çocuk kadar kuvvetsiz hissediyordu. Sanki gördüğü her sey asılsızdı. Ana kamaraya girdiği zaman masanın etrafında oturan adamların, hastalıklı yüzlerini görünce şaşırdı. Comyn'in, girmesi üzerine boşlarını çevirip baktılar, sonra kendilerine kötü şeyler hatırlatmasından ötürü olacak, başlarını yine çevirdiler.

Masanın üstünde bir şişe vardı. Comyn, şişede kalan içkiyi bir bardağa boşalttı ve başına dikti. Viski gırtlağını yakarak midesine kadar indi. Pek

fazla etkili olmamakla beraber uyuşuk sinirlerinin gevşemesine yardımcı oluyordu. Çevresine bakındı, ama kimse ondan tarafa bakmıyordu.

Comyn, bomba gibi patlayan sesiyle:

— Yeter artık, dedi. Merak etmeyin patlamam.

Masada oturanların bazısı sırıttı, bazısı mırıldandı, sonra yine kendi alemlerine daldılar.

İçlerinden biri konuştu.

— Öğrenmek, bilmek istiyorum. Ne gördük? O gördüğümüz şeyler...

French içini çekti.

Hepimiz öğrenmek istiyoruz. Hiç birimiz kesinlikle öğrenemeyeceğiz. Fakat...

Sustu, sonra:

— Onlar «şey» değildi, dedi. Hayat tohumlarıydı, transuranik bir dünyada yaşayan insanlara yarayan hayat tohumlarıydı. Uraniumdan çok daha karışık atomlardan meydana gelmiş bir enerji zinciriydi. İnsanın çok zayıf olan hücrelerini kolaylıkla değiştirebilen bir atom zinciri...

Comyn, Vikcrey'in sözlerini düşündü. «Hayatın başlangıcı, hayat ağacı.»

Birisi asık suratla:

— Bir şey biliyorum, dedi. Kimse beni bir daha oraya götüremez.

Peter Cochrane:

— İçiniz rahat etsin, dedi. Kimse Barnard II'ye gidecek değil.

Fakat, Comyn, Peter'la yalnız kalınca:

— Yanılıyorsun, dedi. Sonunda yine oraya gideceğim.

Peter başını salladı.

— Gideceğini düşünüyorsun. Hâlâ etki altındasın. Fakat bu etki yavaş yavaş kaybolacaktır.

— Hayır.

Fakat Comyn yanılmıştı, Peter'in söylediği gibi etki yavaş yavaş kayboluyordu. Yine eskisi gibi insandı, insan gibi yiyor, içiyor, uyuyor ve konuşuyordu. Anılarını kaybetmiş olamazdı, fakat hayatın sonundaki bir hayat hiç bir insanı sürekli olarak etkileyemezdi.

Nihayet zamansızlığın sonuna ulaştılar. Sürvitesten çıkarken yine aynı tepkilerle karşılaştılar, yine kendilerini normal uzayda buldular. Kısa bir müddet sanra Ay gümüş parıltılarıyla uzayda göründü. İkinci Büyük Sıçrayış da son bulmuştu.

Yeni yeni yüzler, insanın alışık olduğu havaya kavuşması az da olsa bir şaşkınlık yaratıyordu. Bahçe, Comyn'in gidişinden beri hiç değişmemişti. Comyn, bahçede bir yabancı gibi yürümekle beraber, ayaklarının altındaki toprağın yabancısı olmadığını biliyordu.

Böyle hisseden sadece Comyn değildi. Başarısız bir iş yapmışlardı. Claudia, Stanley'in ölüm haberi üzerine avaz avaz ağlıyordu. Stanley'in ölmüş olduğu söylenmişti; bir bakıma doğru sayılırdı. Hiç bir yıldızı fethetmemişlerdi. Ama bir yıldız onların hepsini fethetmişti.

Comyn, kalabalık arasında göremediği bir kimseyi arıyordu.

Nerede olduğunu söylediler.

— Gemi gittikten sonra buruda kalmak istemedi. Söylediğine göre burası uğursuzmuş ve uğursuzluğa tahammül edemezmiş. Bu bakımdan New York'a döndü.

— Sydna'nın ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

Büyük evin holü serin ve loştu. Comyn de holde bekleyecekti, ama Peter bunu engelledi.

— Sana ihtiyacım olabilir, Comyn. Bu işe hepimizden çok sen yakındın. İhtiyar Jonas'a dert anlatmak kolay değildir.

Comyn, bir kere daha istemeyerek eski eşyalarla döşeli küçük odaya girdi. Jonas yine eski yerinde oturuyordu. Elleri kupkuru gözükmekle beraber hâlâ canlıydı. Gözleri iki ateş parçasını andırıyordu.

Koltuğundan ileri doğru uzanarak:

— Aldın, ha, Peter?, dedi. Cochrane Transuranik! İyibir deyim, öyle değil mi ? Ne kadar, Peter ? Ne kadar olduğunu söyle!

Peter tane tane:

— Onu alamadık, Büyükbaba, dedi. Dünya... zehirli. Ballantyne'in adamları ve kendi adamlarımızdan üçü...

Bir an sustu, sonra birkaç teknik kelime eklemesinden sonra:

— Cochrane Transuranik diye bir şey olmayacak, ne şimdi ne de sonra.

Bir dakika kadar Jonas sustu. Yüzündeki deri patlayacak kadar kızarmıştı. Comyn, onun hesabına üzüldüğünü hissetti. Çok şeye sahip olduğu halde ölmünden önce bir de yıldıza sahip olmak istiyordu.

Jonas:

— Demek elinden kaçırdın, dedi.

Sonra dilinin yettiği kadar, Peter'e küfür etti. Alçak ve korkak kelimeleri, ettiği küfürlerin en hafif kelimeleriydi.

Sonunda:

— Pekâlâ, dedi. Korkak olmayan bir adam bulacağım. Başka bir gemi göndereceğim...

Peter:

— Hayır, dedi. Hükümetin yetkilileri ile konuşacağım. Başka yıldızlara yolculuk yapılacak. Fakat Barnard yıldızına adım atılmamalıdır. Oradaki radyoaktif zehirlenmenin önüne geçilemez.

Jonas'ın ince dudakları kımıldıyor, ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Bütün vücudu öfkesinden tir tir titriyordu.

Peter, yorgun bir tavırla:

— Özür dilerim, dedi. Fakat durum böyle.

Jonas:

— Özür dilemek, diye mırıldandı. Eğer yine genç olsaydım, eğer ayakta durabilseydim, bir yolunu bulup...

Comyn sert sesle:

— Bulamazdın, dedi.

Birden heyecanlanmıştı. Hatırladığı birçok şey vardı.

Öfkeyle Jonas’a doğru eğildi.

— Öyle şeyler var ki, Cochrane’lerin büyüklüğü bile onlarla başa çıkamaz. Açıklamaya çalışsaydım, anlamazdın, fakat Peter tamamen haklıdır.

Comyn topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Onun peşinden Peter de odayı terk etti.

Comyn, yüzünü buruşturarak:

— Haydi, gidelim, dedi.

New York’a gidelim, dedi.

New York’a indikleri zaman, kendilerini karşılayanların arasından sıyrılıp kurtuldular.

Comyn, Peter’e:

— Sen Hükûmet Yetkililerini görmeye git, dedi. Benim yapacak daha iyi işlerim var.

— Ya seni de isterlerse...

— Rocket Room barında olacağım.

Daha sonra Comyn, Rocket Room’da bar amerikanın taburelerinden birine çöktü, sırtını video ekranına dönmüştü, ama spikerin sesine karşı kulaklarını tıkayamazdı.

«... ve bu akıllara durgunluk veren ikinci yolculuk, radyoaktif zehirlenmelere yol açan yıldıza bir daha inilemeyeceğini ispatlamıştır. Başka yıldızlara yolculuklar düzenlenecek, yeni yeni yıldızlar bulunacaktır ve...»

Comyn, evet, diye düşündü. Başka yıldızlara da gidilecektir, ama hiç birisinin dünyamıza benzemediği anlaşılacaktır. İnsanlık komedisinin başka yıldızlarda sökmeyeceğini, oynanamayacağını benim kadar onlar da anlayacaklardır.

Genizden gelme tatlı sesi duyduğu zaman hemen dönmedi.

— Bana bir içki ısmarlasana, Comyn!

Arkasına döndüğü zaman Sydna'yı göreceğini çok iyi biliyordu.

Genç kadın hiç değişmemişti. Sırtındaki beyaz elbise yine omuzlarını çıplak bırakıyordu. Saçları yine aynı renkteydi, dudaklarındaki tebessüm bile değişmemişti.

Comyn:

— Tabiî, ısmarlarım, dedi. Otur.

Sydna tabureye ilişti ve bir sigara yaktı. Dumanların arasından Comyn'e baktı.

— İyi görünmüyorsun, Comyn.

— Acaba?

— Peter, orada pek hoş olmayan olaylarla karşılaştığını söyledi.

— Evet, öyle kötü olaylar ki orada kalmaya cesaret edemedik, kaçıp dünyaya gelmeyi tercih ettik:

— Peki, Paul Rogers'ı buldun mu?

— Buldum.

Fakat onu geri getiremedin mi?

— Hayır.

Sydna içkisini aldı.

— Pekala, Sydna ağzını kapamasını bilir. Şerefine!

Bir dakika sonra:

— Bir şey daha öğrendim, Comyn. Oldukça sert bir adamsın.

— Nihayet öğrenebildin.

— Evet, öğrendim. Böyle olmasına rağmen seni özlediğimi de anladım.

— Yani?

— Fazla dolambaçlı konuşamıyorum. Evlenmek istiyorum ve düşünüyorum. Belki benim için daha hayırlı olur.

— Çalışmak zorunda kalmayacak kadar paran var mı?

— Hem de fazlasıyla, Comyn.

— Eh, belki bir şeyler düşünürüz. Mamafih, para harcamaktan bıkar tekrar çalışmaya başlayabilirim. Yalnız bir şey var...

— Neymiş o?

— Bir şeyi öğrenmen gerekiyor, Sydna. Tanıdığın aynı adam değilim. İçimde bazı değişiklikler oldu.

— Hiç göstermiyorsun.

— Göreceksin. Ay'daki şatonun uğursuz olduğunu düşünerek orada oturmak istememişsin. Peki, uğursuz bir adamla nasıl yaşayacaksın ?

— Senin uğursuzluğunu gidererek, Comyn.

— Yapabilecek misin?

— Denemek zevkli olacak. Birer içki daha içelim.

Comyn, döndü, garsona işaretle iki içki istediğini anlattı. Bu hareketi bazı anılarının tazelenmesine sebep olmuştu.

«Kayıyorum. Yine geriye bakıyorum. Kendine gel, Arch Comyn! Nasıl olduğunu unutuyorsun, ama yine de bütün hayatın süresinde aklından

çıkarmayacaksın ve oraya dönmek arzusunu yenemeyeceksin, ama korkacaksın...»

Birden düşüncelerini yarıda kesti ve Sydna’ya baktı.

— Anlaşma üzerine içecek miyiz?

Sydna başıyla evetledi ve serbest elini Comyn’e uzattı. Comyn’in güçlü parmakları, Sydna’nın esmer elini kavradığı zaman, Sydna:

Birdenbire başka içki istemediğimi anladım, dedi. Ağlamak istiyorum.

Sydna hıçkıra hıçkıra ağlamaya bağladı.

SON

Kuş cıvıldısını andıran ses daha hafif olarak duyuldu, ama bu sefer ses, daha yakından gelmişti. Otuz metre kadar ilerde küçük bir koru vardı. İki adam geceleyin öten bu kuşu veya yarattığı görebilmek için bu koruya doğru baktılar... Ağaçların büyük dallarının altı koyu karanlık olmakla beraber gecenin aydınlığında kalan ufak, tefek düzlükler görmek mümkün oluyordu. Comyn, böyle düzlüklerin birinde, hareket eden bir şey gördüğünü zannetti...

İki adam, koruya doğru koştular... Ağaçların arasında ince uzun boylu, soluk fildişi renkli, çırılçıplak adamlar vardı... Hatta, bunların çoğu kadındı...

...ROFİS MATBAASI 22 45 45

Fiatı 750 Kuruş